

РОБЕРТ ВАН ХЮЛИК

ЕЗЕРОТО, КОЕТО НЕ

ВРЪЩАШЕ УДАВНИЦИТЕ

Част 6 от „Китайски загадки“

Превод от английски: Явор Въжаров, 1987

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

БОЛЕН ЧИНОВНИК ДОВЪРШВА НЕОБИКНОВЕНИТЕ СИ ЗАПИСКИ; СЪДИЯТА ДИ ПРИСЪСТВА НА УГОЩЕНИЕ, ДАДЕНО В НЕГОВА ЧЕСТ НА КОРАБА НА ЦВЕТЯТА.

ИЗГЛЕД НА ХАНЮАН

- 1 — Трибунал
2 — Храм на Конфуций
3 — Будистки храм
4 — Къща на светник Лян

- 5 — Къща на Хан Юнхан
6 — Къща на доктор Джон
7 — Вила на Лию Фейпо
8 — Квартал на върбите
9 — Рибен пазар

Единствен богът, който пише книгата на нашия живот,
началото му знае и къде е краят — ако има край.
А ние смъртните не можем да четем небесното
писanie,

дори не знаем редовете му нагоре ли, надолу ли текат.

*Ала съдията щом застане зад червената си маса,
добива божията власт върху живота и смъртта.
Но не и божието знание. Та нека той и ние помним,
че като съдим другите, сами сме подсъдими.*

Едва ли ще се намери някой, който да каже, че двадесет години служба при нашия прославен император от династията Мин^[1] са дребна работа. Наистина, покойният ми баща служи петдесет години и умря като държавен съветник наскоро след като отпразнува седемдесетия си рожден ден. Аз навършвам четиридесет след три дни, но дано бог се погрижи да не съм жив дотогава.

По време на все по-редките мигове, когато изтерзаната ми мисъл се прояснява, аз се впускам в спомени по изминалите години — единственото утешение, което ми е останало.

Преди четири години бях повишен и станах главен следовател към Столичния съд — рядка чест за един едва тридесет и пет годишен служител. Предричаха ми блестящо бъдеще. Колко горд се чувствувах в онази голяма резиденция, отредена специално за мен, и колко обичах да се разхождам в красивата градина, хванал дъщеря си за ръка! Колко малка бе тя тогава — едва дете, но вече можеше да каже литературното название на всяко цвете, което й посочех.

Само четири години — а сега ми се струва, че е било толкова отдавна! Като спомен от предишния ми живот...

А сега ти, зловеща сянко, отново се надвесваш над мене. И тръпнеш от ужас, аз трябва да ти се подчинявам. Нима си недоволна, че имам дори този кратък отдих? Не изпълних ли всичко, което ми заповяда? Не избрах ли миналия месец, веднага след завръщането си от оня призрачен стар град Ханюан със зловещото му езеро, благоприятен ден за сватбата на дъщеря си? И не я ли омъжих миналата седмица? Какво ми говориш сега? Сетивата ми са притъпени от непоносимата болка. Не те чувам добре. Казваш, че... че дъщеря ми трябва да научи истината? Всемогъщи боже, нямаш ли милост? Тази тайна ще разбие сърцето й, ще я погуби... Не, не ме измъчвай, моля те. Ще направя каквото казваш, само не ме измъчвай... Да, ще пиша.

Ще пиша, както съм писал всяка безсънна нощ, а ти, неумолими палачо, ще стоиш надвесен над мен. Казваш, че другите не могат да те видят. Но не е ли истина, че когато смъртта се е докоснала до някого, другите могат да видят белезите й върху него? Всеки път, когато срещна някоя от моите жени или наложници в безлюдните вече коридори, тя бързо отвръща лице. Когато в кабинета си вдигна поглед от книжата, често улавям чиновниците си да ме наблюдават. Те бързо се привеждат отново над документите и аз зная, че скришно стискат амулетите, които носят напоследък. Трябва да са усетили, че след завръщането си от Ханюан аз не съм просто тежко болен. Болния човек го съжаляват. Обладания от зъл дух го избягват.

Те не разбират. Те само ме съжаляват. Както се съжалява осъденият на безчовечното наказание да умре от бавна смърт, причинена от собствената му ръка — принуден от палача да реже собствената си плът къс по къс. Всяко писмо, което пишех, всяко цифрено послание, което изпращах през последните дни, беше парченце, откъснато от живата ми плът. Така нишките на изкусната паяжина, която бях тъкал търпеливо над цялата империя, се прекъсваха една по една. И всяка скъсана нишка означаваше разбита надежда, погребана илюзия, рухнала мечта. Сега всички следи са заличени. Никой никога няма да узнае нищо. Дори си представям как „Имперски вестник“ ще отпечата некролог за мен, обещаващия млад чиновник, постигнат от преждевременна смърт след продължително боледуване. Продължително, наистина продължило до момента, в който от мене не остана нищо освен този опръскан с кръв скелет...

Това е мигът, в който палачът забива дългия си нож в изтерзаното сърце на престъпника и слага край на страданията му. А защо ти, ужасна сянко, така настойчиво удължаваш моята агония — ти, която си се назовала с име на цвете? Защо искаш да разкъсаш сърцето ми на части, като ме караш да погубя душата на бедната си дъщеря? Тя никога не е извършила нищо лошо, тя е толкова невинна... Да, чувам те, ужасна жено... Казваш, че трябва да пиша още, да запиша всичко, та дъщеря ми да узнае... Да разбере как Небето отказа да ми изпрати бърз, избран от мене край и ме осъди на бавна предсмъртна агония в жестоките ти ръце. И то след като ми разреши да зърна онова... което можеше да бъде.

Да, дъщеря ми ще узнае. Ще узнае за това, как те срещнах на брега на езерото, за старата история, която ми разказа, за всичко... Но се кълна, че ако все още над нас има бог, тя ще ми прости. На предателя и убиеца ще прости, казвам ти. Но на тебе — не! Не, защото ти си само омраза, въплътената омраза, и ще умреш заедно с мене, ще умреш завинаги. Сега вече не спираj ръката ми. Нали заповяда да пиша? Е, добре... ще пиша! Дано Небето бъде милостиво спрямо мене... да, и спрямо тебе.

Защото сега — твърде късно, уви — разбрах какво представляваш в действителност и зная, че никога не идваш непоканена. Ти спохождаш и измъчваш до смърт само онези, които са те призовали чрез тъмните си деяния.

Та ето какво се случи.

Съдът ме изпрати в Ханюан да разследвам един заплетен случай на разхищение на държавни средства. Подозираше се, че са забъркани и хора от местната управа. Спомняте си, че онази година пролетта дойде рано. В топлия въздух трептеше чувство на упование и надежда. Обхванат от безгрижно настроение, дори се канех да взема дъщеря си при това пътуване до Ханюан. Но настроението ми се промени и вместо нея взех Хризантема — най-младата си наложница. Така се надявах да върна покоя на изтерзаната си душа. Защото Хризантема ми беше много скъпа... преди. Когато пристигнах в Ханюан обаче, разбрах, че надеждата ми е била напразна. Тази, която бях оставил зад себе си, беше с мене повече от всякога. Образът ѝ стоеше между нас. Не можех да се насиля дори да докосна крехката ръка на бедната Хризантема.

Трескаво се хвърлих с всички сили да разследвам заплетения случай, опитвайки се да забравя всичко останало. Приключи разследването за една седмица. Престъпникът се оказа столичен чиновник и направи признания. Последната вечер от престоя ми в Ханюан беше отбелязана с великолепна прощална вечеря, дадена в моя чест от благодарната местна управа в Квартала на върбите — прославено от векове обиталище на певиците.

Домакините въодушевено изразиха своята благодарност и възхищението си от бързината, с която бях решил досадния случай. Казаха, че съжаляват само за едно: че няма да могат да ми покажат танците на Бадемов цвят. Твърдяха, че тя била най-хубавата и изкусна

танцьорка в квартала, кръстена на името на прославена красавица от древността. За нещастие момичето изчезнало внезапно същата сутрин. Ако бих могъл да продължа престоя си в Ханюан с няколко дни, загрижено прибавиха те, без съмнение и тази мистерия би могла да бъде разбулена. Тяхното ласкателство ми достави удоволствие. Пийнах повечко вино, и когато късно през нощта се прибрах в изискано подредения дом за гости, където ме бяха настанили, настроението ми беше превъзходно. Всичко ще се уреди, чувствувах аз. Ще решава загадката!

Хризантема ме чакаше. Беше облякла рокля с цвят на праскова, която прекрасно подчертаваше формите на младото ѝ тяло. Бе вперила в мене хубавите си очи и аз бях готов да я взема в обятията си. Тогава внезапно другата — забранената — се появи и аз не можах да помръдна. По тялото ми премина мъчителна тръпка. Измърморих и аз не знам какво извинение и изтичах в градината. Чувствувах, че се задушавам. Не ми достигаше въздух. В градината беше знойно и горещо. Трябаше да изляза, да ида край езерото. Минах на пръсти край задрямалия пазач на портата и тръгнах по пустата улица. Когато стигнах до брега на езерото, застанах неподвижно и дълго оглеждах спокойната вода с дълбоко отчаяние в сърцето си. Докъде щеше да ме доведе старателно изгответният ми план? Кой би могъл да властвува над хората, ако сам не е човек? Най-сетне разбрах, че има само един изход.

Веднъж взел решение, аз се успокоих. Разгърдих пурпурния си халат и бутнах назад високата черна шапка, за да охладя потното си чело. С бавни крачки тръгнах край брега, за да потърся подходящо за целта си място. Струва ми се, че дори си тананиках някаква песен. Не е ли най-добре да напуснеш украсената зала тогава, когато червените свещи още не са доторели и виното е все още топло в златните бокали? Наслаждавах се на очарователната гледка наоколо. Отляво — бадемови дървета, отрупани с бели цветове, чийто аромат се носеше тежко в топлия пролетен въздух. Отдясно — сребърната шир на окъпаното в лунна светлина езеро.

Видях я зад един завой на криволичещия път. Стоеше на брега, съвсем близо до водата, облечена в бяла копринена роба със зелен пояс. В косите ѝ белееше водна лилия. Когато се обърна и ме погледна, лунната светлина огря прелестното ѝ лице. В същия миг разбрах, че най-след съм намерил жената, която ще ме освободи от магията,

жената, която небето ми е предопределило. Тя също разбра. Защото, когато пристъпих към нея, не ме посрещна с обичайните поздрави и любезни въпроси, а само каза:

— Тази пролет бадемите цъфнаха много рано!

А аз казах:

— Неочакваните радости са най-силни!

— Винаги ли? — попита тя със закачлива усмивка. — Ела, ще ти покажа къде бях седнала допреди малко.

Тя тръгна между дърветата, а аз я последвах. Спряхме се на малка полянка съвсем близо до пътя. Седнахме един до друг във високата трева на едно ниско възвишение. Натежалите от цвят клони на бадемовите дървета се надвесваха над нас като балдахин.

— Колко странно! — казах очарован аз, като взех малката ѝ, хладна ръка в своята. — Сякаш сме в друг свят!

Тя само се усмихна и ми хвърли кос поглед. Обвих талията ѝ с ръка и впих устата си в нейните влажни червени устни.

И тя ме освободи от магията. Прегръдката ѝ ме излекува, пламенната страст притъпи болката от зейналата в душата ми рана. Аз тържествувах, мислех, че всичко отново ще бъде наред.

Докато бавно очертавах с пръст контура на сенките, които клоните хвърляха върху красивото ѝ тяло, бяло и гладко като най-фин нефрит, изведнъж се улових, че ѝ разказвам за магията, от която ме беше освободила. Тя лениво отстрани нападалия върху съвършените ѝ гърди бадемов цвят, седна и заговори бавно:

— Едно време, много отдавна, ми разказаха нещо подобно. И после, след известно колебание: — Кажи ми, ти не си ли съдия?

Посочих шапката си, окачена на един нисък клон. Луната осветяваше златното означение на ранга върху нея. Отговорих ѝ с усмивка:

— Нещо повече — Главен съдебен следовател!

Тя кимна разбиращо, после легна обратно в тревата, като кръстоса заоблени ръце под прелестната си глава.

— Тази стара история — рече замислено тя — сигурно ще е интересна за тебе. Става дума за един мъдър управител, служил като съдия тук, в Ханюан, преди много столетия. По онова време...

Не зная колко дълго съм слушал мекия ѝ, властен глас, но когато мълкна, хлад и страх бяха свили сърцето ми. Станах рязко, наметнах

халата и навих дългия пояс около кръста си. Като нагласявах шапката на главата си, казах с дрезгав глас:

— Не се опитвай да ме залъгваш с тази измислена история! Казвай, жено! Как си успяла да научиш тайната ми?

Но тя само вдигна поглед към мене и очарователната ѝ уста потрепна в предизвикателна усмивка. Съвършената ѝ красота стопи яростта ми. Коленичих край нея и възкликах:

— Какво значение има как си я научила? Не ме е грижа коя си или коя си била. Защото, казвам ти, моите намерения са по-добри от тези, за които ми разказа, и кълна ти се, че и само ти ще бъдеш моята царица!
— Погледнах я нежно, вдигнах робата ѝ от земята и добавих: — Близът духа откъм езерото, ще настинеш!

Тя бавно поклати глава. Но аз покрих голото ѝ тяло с копринената роба. И тогава внезапно чух силни гласове наблизо.

Няколко мъже се появиха на полянката. Силно смутен, аз застанах пред полегналата на тревата жена. Един възрастен мъж, в когото разпознах съдията на Ханюан, стрелна бърз поглед покрай мене. После се поклони дълбоко и каза с възхищение:

— Значи вие сте я открили, господине! Тази вечер, след като претърсихме стаята ѝ в Квартала на върбите и намерихме оставеното от нея писмо, дойдохме насам да я потърсим. Защото в езерото има течение, насочено към тези заливи. Наистина учудващо е как сте я открили преди нас! Не е било необходимо да си давате толкова труд и да я пренасяте от брега, господине! — Той се обърна към хората си и им заповяда: — Донесете носилката!

Обърнах се и погледнах. От бялата роба, прилепната към тялото ѝ като покров, се отцепдаха капки вода и тънки водорасли се вплитаха в кичурите коса, закриващи неподвижното ѝ, безжизнено лице.

Свечеряващо се, когато съдията Ди^[2] седеше върху откритата тераса на втория етаж на трибунала и пиеше чай. Той седеше изправен в креслото си край ниския парапет от гравиран мрамор и съзерцаваше гледката пред себе си. Една по една светлините на града — плътна маса от стрехи угасваха. Оттатък се простираше езерото — просторна шир от гладка, тъмна вода. Отвъдният му бряг се губеше в мъглата, надвисната в подножието на отсрещната планина.

Горещият и зноен ден отстъпващо място на душна нощ. Нито един листец не потрепващо на улицата долу. Ди размърда неловко рамене в официалния си халат от пълтен брокат. Старият мъж, който стоеше мълчаливо край него, го погледна загрижено. Тази вечер в езерото първенците на Ханюан щяха да устроят пиршество на Кораба на цветята^[3] в чест на съдията Ди. Самият съдия си мислеше, че ако времето не се промени, това едва ли щеше да бъде особено приятно. Като поглеждаше бавно дългата си черна брада, той следеше с празен поглед движението на една малка точка в далечината — лодката на закъснял рибар, която той бързаше да прибере на кея. Когато тя се скри от погледа му, съдията внезапно вдигна очи и каза:

— Все още не мога да свикна да живея в незащитен със стена град, инспекторе. Това никак си ме кара да се чувствувам... несигурен.

— Ханюан е само на шестдесет мили от столицата, Ваша Милост — отбеляза възрастният мъж. — Императорската гвардия бързо може да стигне дотук. Освен това провинциалните гарнизони са...

— Разбира се, нямам предвид военните проблеми — нетърпеливо го прекъсна съдията. — Говоря за положението тук, вътре в града. Струва ми се, че тук стават работи, за които ние не знаем. В градовете, заобиколени със стени, портите се затварят, когато се стъмни, и човек чувствува, че държи положението в ръцете си, така да се каже. А този отворен град, пръснат в подножието на планината, и тези предградия по брега на езерото... Всякакви хора могат да идват и да си отиват, когато си поискат!...

Другият подръпна рядката си бяла брада. Не знаеше какво да каже. Наричаше се Хун Лян и беше предан помощник на съдията. Навремето бе слугувал при баща му и когато Ди беше още дете, Хун го бе носил на ръце. Преди три години, когато Ди бе изпратен на работа като околийски управител в Пънлай, първото му назначение извън столицата, Хун беше настоял да го придружи въпреки напредналата си възраст. Тогава съдията го назначи за инспектор на трибунала. Но той направи това най-вече за да даде на Хун официална длъжност. Главната задача на Хун беше да служи като доверен съветник на съдията, който можеше открито да разговаря с него по всякакви въпроси.

— Изминаха два месеца, откакто сме пристигнали тук, Хун — обобщи съдията, — а в трибунала не е докладвано за нито един по-съществен случай.

— Това означава — рече Хун, — че гражданите на Ханюан са хора, почитащи законите, Ваша Милост!

Съдията поклати глава.

— Не, Хун — каза той. — Това означава, че те крият действията си от нас. Както ти каза преди малко, Ханюан се намира близо до столицата. Но поради разположението си на брега на това планинско езеро той винаги е бил малко или повече изолиран. Малцина от други места са се заселили тук. Ако в такова плътно затворено общество се случи нещо по-особено, хората винаги правят всичко възможно, за да го запазят скрито от управителя, който за тях е чужд човек. Повтарям, Хун: тук стават повече работи, отколкото изглежда на пръв поглед. И после, тези загадъчни истории за езерото...

Той не довърши изречението си.

— Ваша Милост вярва ли в тях? — попита бързо Хун.

— Да вярвам ли? Не, не бих стигнал дотам. Но като чувам да говорят, че миналата година четири души са се удавили и телата им така и не са били намерени, аз...

В този момент двама здравеняци, облечени в прости кафяви халати, с малки черни шапки на главите, излязоха на терасата. Това бяха Ма Жун и Цяо Тай, другите двама помощници на съдията. Те бяха високи повече от шест стъпки и имаха широки рамене и дебели вратове на опитни боксьори. След като поздравиха почтително съдията, Ма Жун каза:

— Определеният за пиршеството час наближава, Ваша Милост! Паланкинът ви е готов и чака долу.

Съдията стана и огледа двамата мъже пред себе си. Ма Жун и Цяо Тай бяха бивши „братя от зелените гори“ — както меко се наричаха скитащите по пътищата разбойници. Веднъж, преди три години, те бяха нападнали съдията на един пуст път, но той им бе направил такова впечатление с безстрашието и силния си характер, че и двамата бяха зарязали своята кръвожадна професия и го бяха помолили да ги вземе на служба при себе си. Съдията, трогнат от искреността им, бе довлетворил тяхната молба. Сега той не съжаляваше за това. Оттогава тази прекрасна двойка му служеше вярно и се бе оказала крайно полезна при залавянето на опасни престъпници и изпълнението на други трудни задачи.

— Току-що казвах на инспектора — рече им съдията, — че в този град се случват много работи, за които ние не знаем. Докато трае пиршеството на Кораба на цветята, вие двамата ще направите добре, ако оставите слугите и екипажа да си пийнат хубавичко и ги накарате да се поразбъбрят!

Ма Жун и Цяо Тай се ухилиха. Никой от тях не беше против едно добро сръбване.

Четиридесет мъже слязоха по широките стъпала, водещи надолу към централния двор на трибунала. Церемониалният паланкин на съдията беше готов и го очакваше. Ди се качи в него заедно с Хун. Дванадесет носачи поставиха дръжките на мазолестите си рамене. Двама бързоходци тръгнаха напред с големи книжни фенери, върху които се виждаха надписи: „Трибунал на Ханюан“. Ма Жун и Цяо Тай вървяха след паланкина, следвани от шест стражници в кожени наметки, с червени пояси и железни шлемове на главите.

Пазачите отвориха тежката, обкована с желязо порта на трибунала и шествието излезе на улицата. Носачите понесоха паланкина със сигурни крачки надолу по стръмните стъпала, водещи към града. Скоро излязоха на пазарния площад срещу храма на Конфуций, където около газените лампи на нощните гостилиници кръжеше гъста тълпа. Бързоходците заудряха медните гонгове и завикаха:

— Сторете път, сторете път! Иде негово превъзходителство околийският управител!

Тълпата се отдръпна почтително. Млади и стари наблюдаваха преминаващото край тях шествие със страхопочитание.

Започнаха да слизат отново, минаха през бедняшките квартали и стигнаха до широкия път, който опасваше брега на езерото. След около половин миля шествието навлезе в един по-тесен път, ограден със стройни върби. Именно заради тях наричаха мястото Квартала на върбите — обиталище на куртизанки и певици. Къщите им бяха весело украсено с фенери от цветна коприна. Звън на струнни инструменти и откъслечни звуци от песни се носеха в нощта. Млади дами, облечени в ярки рокли, се тълпяха по лакиряните в червено балкони. Те бъреха оживено и оглеждаха процесията.

Ма Жун, който се считаше за познавач на виното и жените, гледаше жадно нагоре и погльщаше с очи пъстрилото от красавици. Той успя да улови погледа на едно пълничко момиче, надвесило се над

перилата на балкона на най-голямата къща. Намигна му майсторски с око и бе възнаграден с окуражаваща усмивка.

Носачите оставиха съдийския паланкин на кея. Там бяха застанали в очакване група господа, облечени в дълги халати от лъскав брокат. Висок мъж във виолетов халат на златни цветя излезе напред и поздрави съдията с дълбок поклон. Това беше богатият земевладелец Хан Юнхан, първенецът на Ханюан. Неговият род живееше от векове в голяма къща горе, високо на планинския склон, на едно равнище с трибунала.

Хан поведе съдията към великолепния Кораб на цветята, пристанал до брега така, че предната му палуба се бе изравнила с кея. Корабът цял пламтеше от светлините на стотици разноцветни фенери, окачени по стряхата на главния салон. Когато съдията и Хан влязоха през портала в трапезния салон, музикантите, настанени близо до входа, приветствуваха пристигането им с весела мелодия.

Хан преведе съдията по дебелия килим към почетното място — висока маса, разположена в дъното на салона — и го помоли да седне от дясната му страна. Останалите гости насядаха край двете второстепенни маси една срещу друга от двете страни под прав ъгъл към тази на съдията.

Ди наблюдаваше обстановката с интерес. Той често беше слушал за тези прословути кораби на цветята в град Ханюан, един вид плаващи домове, където гостите можеха да се забавляват в дамска компания и да прекарат нощта в откритото езеро. Пищната обстановка надхвърляше очакванията му. Салонът беше дълъг около тридесет стъпки. От двете страни бе закрит с бамбукови завеси. От червения лакиран таван висяха четири големи фенера от цветна коприна. Стройните дървени подпорни колони бяха изкусно гравирани и позлатени. Леко разлюляване подсказа, че корабът се е отгласнал от кея. Когато музиката спря, можеше да сеолови плясъкът на греблата, теглени от гребците долу в трюма.

Хан Юнхан представи накратко останалите гости. Начело на масата вдясно седеше слаб, възрастен, леко прегърбен мъж. Той се оказа богат търговец на коприна на име Кан По. Когато Кан стана и се поклони три пъти на съдията, Ди забеляза, че устните му нервно потрепват, а очите му играят наляво и надясно. Дебелият мъж със самодоволно лице, който седеше до него, бе Кан Чун, по-младият му

брат. Съдията разсеяно си помисли, че двамата братя никак не си приличат — както по външност, тъй и по характер. Третият гост на тази маса — закръглен мъж с превзети маниери, беше представен като „майстор Ван, водач на гилдията на златарите“.

Отсрещната маса бе оглавена от широкоплещест мъж, облечен в кафяв, бродиран със златни нишки халат и с квадратна копринена шапка. Масивното му мургаво лице имаше властен израз. Това, наред с твърдата черна брада и дългите бакенбарди, му придаваше вид на чиновник, но Хан го представи като „Лиу Фейпо, богат столичен търговец“. Той имаше разкошна вила в съседство с къщата на Хан и там прекарваше лятото. Другите двама гости на масата на Лиу Фейпо бяха майстор Пън и майстор Су, предвождащи гилдиите на търговците на сребърни и нефритени изделия. Съдията бе поразен от разликата между двамата. Пън беше много слаб възрастен господин с тесни рамене и дълга бяла брада. Су, напротив, беше набит младеж с тежки рамене и дебел врат на борец. Грубоватото му лице имаше мрачно изражение.

Хан Юнхан плесна с ръце. Музикантите подхванаха друга весела мелодия и през един страничен вход вдясно от съдията влязоха четирима слуги. Те внесоха подноси със студени блюда и оловни кани с топло вино. Хан вдигна тост за добре дошли и угощението започна. Като си късаше дребни парченца от студените патици и пилета, той подхвани любезен разговор. Очевидно бе човек с вкус и добро образование, но съдията забеляза във вежливите му обноски известна липса на сърдечност. Държеше се малко хладно и равнодушно към останалите. Но след като набързо изпразни няколко големи бокала, се поотпусна и каза с усмивка:

— Като че ли на пет мои чаши Ваша Милост изпива само една!

— Много ми се услажда чаша хубаво вино — отвърна съдията, — но пия само по такива приятни поводи като настоящия. Това наистина е един много разкошен прием!

Хан се поклони и каза:

— Надяваме се и вярваме, че Ваша Милост ще остане доволен от престоя си в нашата малка окolia. Съжаляваме само, че ние сме прости провинциални хора и не сме достойни за изисканата компания на Ваша Милост. Страхувам се също, че Ваша Милост ще намери живота тук доста еднообразен. Толкова малко неща се случват при нас!

— Наистина от папките на трибунала личи — каза съдията, — че хората на Ханюан са трудолюбиви и почитат законите — най-благоприятното състояние на нещата за един съдия — управител! А колкото до липсата на добро общество, вие проявявате твърде голяма скромност. Нека оставим настрана вашата собствена изискана личност — а нима славният императорски съветник Лян Мънкуан не избра Ханюан, след като се оттегли от длъжност?

Хан изпи още една чаша за здравето на съдията и каза:

— Присъствието на съветника ни прави чест! Дълбоко съжаляваме, че през последните шест месеца раз клатеното му здраве не ни дава възможност да се възползваме от неговите напътстваия.

Хан изпразни чашата си на един дъх. Съдията си помисли, че той пие твърде много, и каза:

— Преди две седмици се канех да направя посещение на добра воля у стария съветник, но ми казаха, че бил болен. Надявам се, че не е нещо сериозно?

Хан хвърли на съдията изпитателен поглед. После отговори:

— Знаете, че той е на почти деветдесет години. Но въпреки ревматичните пристъпи и някои неприятности с очите беше в забележително добро състояние. Само че от около половина година насам разсъдъкът му нещо... Е, по-добре Ваша Милост да попита Лиу Фейпо. Градините им са една до друга. Той вижда спътника по-често от мене.

— Изненадах се, като научих, че Лиу Фейпо е търговец — отбеляза съдията. — По всичко, дори по маниерите си, той сякаш е роден чиновник.

— И почти е щял да стане такъв — прошепна Хан. — Лиу е от стар столичен род и е учили за чиновник. Но пропаднал на втория си писмен изпит и това го огорчило до такава степен, че зарязал науката и станал търговец. И търгува толкова успешно, че сега е един от най-богатите хора в тази провинция, а търговските му дела обхващат цялата империя. Затова и пътува толкова често. Но моля ви, не споменавайте пред него какво съм ви казал, защото тези стар провал още го терзае!

Съдията кимна. Докато Хан продължаваше да се налива с вино, той с безразличен вид се заслуша в разговорите, които се водеха на страничните маси. Вдигнал чаша, веселият Кан Чун се провикна към Лиу Фейпо:

— Вдигам тост за младата двойка! Нека живеят щастливи заедно, докато косите им побелеят!

Всички запляскаха с ръце, а Лиу Фейпо само се поклони. Хан Юнхан бързо обясни на съдията, че дъщерята на Лиу, Лунна фея, се е омъжила предишния ден за единствения син на доктор Джан, бивш преподавател по класическа литература. Сватбата, отпразнувана в къщата на доктор Джан в другия край на града, била особено пищна. После Хан извика:

— Нашият учен професор ни липсва тази вечер! Той обеща да дойде, но в последния момент помоли да бъде извинен. Струва ми се, че собственото му вино се е окказало твърде силно за него!

Тази забележка предизвика всеобщ смях. Но Лиу Фейпо само вдигна рамене с отегчен вид. Съдията разбра, че той самият беше все още махмурлия след сватбеното тържество. Ди му изказа благопожеланията си и добави:

— Съжалявам, че пропуснах възможността да се запозная с професора. Не се съмнявам, че той е отличен събеседник.

— Прост търговец като мен — каза унило Лиу Фейпо, — не може да претендира, че познава класическата литература. Но съм чувал да казват, че четенето на книги не винаги възвисява духа!

Настъпи неловко мълчание. Хан бързо даде знак на слугите, които вдигнаха бамбуковите завеси.

Всички оставиха пръчиците за хранене, за да се насладят на красивия изглед. Вече бяха навлезли навътре в езерото. В далечината отвъд просторната водна шир блещукаха неизброимите светлини на Ханюан. Корабът на цветята бе спрятал да се движи. Той бавно се полюшваше върху тихо плискащите се вълни. Гребците ядяха вечерната си порция ориз.

Изведнъж завесата от кристални мъниста вляво от съдията се отдръпна встрани с ясен звън. Шест куртизанки влязоха и се поклониха дълбоко пред почетния гост. Хан Юнхан избра две от тях, за да правят компания на него и съдията. Останалите четири отидоха на страничните маси. Хан представи момичето, седнало до неговия гост. То се казваше Бадемов цвят и бе известна танцовка. Въпреки че държеше главата си скромно сведена, съдията успя да забележи, че чертите на лицето му са правилни и красими, макар и леко хладни. Другото момиче, наречено Анемония, изглеждаше доста по-

жизнерадостно. Когато го представиха на съдията, то живо му се усмихна.

Докато Бадемов цвят наливаше вино в чашата на съдията, той я запита на колко е години. Тя му отвърна с мек, обработен глас, че скоро ще навърши деветнадесет. Произношението й напомняше на Ди за наречието в собствената му провинция. Приятно изненадан, той попита:

— Лъжа ли се, като ми се струва, че сте от провинцията Шанси?

Тя вдигна поглед и бавно кимна с глава. Сега, зърнал големите и искрящи очи, съдията разбра, че наистина е забележителна красавица. Но същевременно в погледа й се долавяше някакъв мрачен блясък, тъй странен у едно толкова младо и очарователно момиче.

— Аз съм от рода Ди от Тайюан — рече съдията. — А вие къде сте родена?

— Вашата покорна служinja е от Пинян — отвърна кротко девойката.

Съдията й предложи собствената си чаша. Сега той разбра защо очите й са толкова странни. Жените от град Пинян, разположен на няколко мили южно от Пинюан, още от древността се славеха с умението си да вършат магии и заклинания. Те можеха да лекуват болести чрез произнасяне на магически думи. За някои се говореше дори, че са вещи в черната магия. Съдията се чудеше как тя, такава красавица от явно добро семейство, родена в далечната провинция Шанси, е попаднала в малката окolia Ханюан и се занимава с такава нерадостна професия. Той подхвани с нея разговор за красивата природа и многобройните исторически паметници на Пинян.

Междувременно Хан Юнхан се забавляваше, като се надпяваше с Анемония. Единият започваше да декламира стих от някое стихотворение и ако другият не успееше да го довърши незабавно, трябваше за наказание да изпие чаша вино. На Хан очевидно не му вървеше в играта. Бе започнал да фъфли. Той се облегна на стола си и започна да наблюдава компанията с добродушна усмивка на широкото си лице. Съдията забеляза, че клепачите му са натежали и очите му се затварят. Анемония стоеше от другата страна на масата и с интерес наблюдаваше усилията на Хан да не заспи. Изведнъж тя се изкиска и подхвърли към Бадемов цвят, която бе застанала между Хан и съдията:

— Няма да е зле да му донеса малко горещо вино!

После се обърна и тръгна към масата на братята Кан.

Напълни чашата на Хан от голямата кана с вино, която един слуга току-що бе поставил там. Съдията вдигна чашата си. Хан тихичко похъркваше. Ди започна да се опасява, че ако гостите се напият, пиршеството ще стане не само скучно, но и уморително. Трябваше да опита да се измъкне рано. Тъкмо отпиваше от чашата, когато ненадейно чу Бадемов цвят да казва до него с тих, но много ясен глас:

— Трябва да ви видя по-късно, Ваша Милост. В този град се подготвя опасен заговор!

[1] Династия, управлявала в Китай от 1368 до 1644 г. — Б.к.р. ↑

[2] Управителят на окolia във феодален Китай е бил главният представител на дворцовата власт. В неговите задължения е влизало както събирането на данъците, регистрирането на населението и земевладенията, така и поддържането на реда и законността в града — и територията на 70–80 км. околовръст. Като глава на местното съдилище (трибунал) той е изпълнявал ролята на съдия — разглеждал е всички граждански и криминални дела, разпитвал е и наказвал престъпниците. По образование обаче управителят обикновено е бил представител на ученото съсловие — столичен ерудит, често известен поет, художник, калиграф, но основният ефект в старите китайски повествования за съдебни дела се гради до голяма степен върху факта, че те взимат мъдри разрешения от непрофесионалист, от човек с висока обща култура. В своите криминални романи Р. ван Хюлик поставя ударението върху съдебната функция на околийския управител, като използва за поста му думата „магистрат“ в нейното двойно значение. — Б.к.р. ↑

[3] Кораб на цветята (или цветен кораб) — традиционен образен израз за увеселителна лодка, на която се организират угощения и забави. Освен богатата украса с цветни орнаменти това слово — съчетание отразява и присъствието на певици и танцьорки от „кварталите на цветята и върбите“. — Б.к.р. ↑

ГЛАВА ВТОРА

СЪДИЯТА НАБЛЮДАВА ТАНЦА НА ФЕЯТА НА ОБЛАЦИТЕ; ТОЙ Е ПОТРЕСЕН ОТ ЕДНО ЗЛОВЕЩО
ОТКРИТИЕ

Съдията бързо остави чашата и се обърна към нея. Но тя избегна погледа му и се надвеси над рамото на Хан. Той бе спрял да хърка. Анемония се приближаваше към масата отново и носеше в двете си ръце пълен до ръба бокал с вино. Като продължаваше да гледа встрани от съдията, Бадемов цвят каза бързо:

— Надявам се, че Ваша Милост играе шах, понеже... — Тя замълча, тъй като в този момент Анемония застана пред масата. Бадемов цвят се наведе и пое от нея бокала. Поднесе го към устните на Хан, който жадно отпи продължителна гълтка, а после рече през смях:

— Ах ти, дръзка палавнице! Да не мислиш, че вече не мога да държа собствената си чаша? — Той обви ръка около талията на момичето, дръпна го близо до себе си и продължи: — А сега какво ще кажеш, да покажем ли на негово превъзходителство един хубав среднощен танц?

Бадемов цвят се усмихна и кимна. Тя ловко се измъкна от прегръдката на Хан, направи дълбок поклон и изчезна зад кристалната завеса.

Хан се впусна в доста объркано описание на различните старинни танци, които леките момичета от Ханюан можели да играят. Съдията кимаше разсеяно. Той си мислеше за онова, което Бадемов цвят току-що му бе казала. Отегчението му се бе разсеяло напълно. Ето че предчувствието му се бе оказало вярно! В този град наистина се мътеше нещо лошо! След танца незабавно трябваше да намери възможност да поговори с нея насаме. Ако една куртизанка е умна, тя може да научи много тайни от разговорите на гостите по време на пиршествата, на които присъства.

Музикантите засвириха темпераментна мелодия, чийто ритъм се подчертаваше от ударните инструменти. Две момичета застанаха в средата на залата и започнаха да танцуват. Всяко държеше по една

дълга сабя. Сабите бързо разсичаха въздуха и се удряха една в друга, като звънтяха в ритъма на войнствената музика. Заключителните удари на барабаните бяха заглушени от въздоржени ръкопляскания. Съдията изрази пред Хан възхищението си от изпълнението, но домакинът каза с пренебрежение:

— Това беше само демонстрация на ловкост. Ваща Милост. То няма нищо общо с изкуството. Почекайте да видите как танцува Бадемов цвят! А, ето че тя идва!

Бадемов цвят застана по средата на килима. Върху голото си тяло бе облякла тънка роба от бяла коприна с широки, влачещи се по земята ръкави и зелен пояс около талията. Раменете й бяха обвити с дълъг шал от прозрачна зелена коприна, чиито краища висяха до пода. Косите й бяха вчесани на висок кок и украсени само с една бяла водна лилия. Тя разлюля ръкавите си и даде знак на музикантите. Флейтите започнаха изпълнена с тайнственост, неземна мелодия.

Бадемов цвят бавно вдигна ръце над главата си. Стъпалата й бяха неподвижни, но бедрата й започнаха да се полюляват в такт с музиката. Тънката рокля подчертаваше красотата на младото й тяло. Съдията си помисли, че рядко е виждал такива изваяни до съвършенство женски форми.

— Това е танцът на Феята от облаците — подщушна дрезгано в ухoto му Хан.

Обадиха се кастанетите. Танцьорката посегна към раменете си, взе шала между тънките си пръсти и като разтвори ръце, накара ефирната коприна да затрепти върху нея, а горната част на тялото й се залюля напред-назад. После цитрите и цигулките подеха мелодията в пулсиращ ритъм. Сега Бадемов цвят раздвижи и коленете си. Вълнообразното полношване обхвата цялото й тяло, но тя все още не се бе помръднала и на инч от мястото си.

Съдията никога не бе наблюдавал такъв обаятелен танц. Неподвижното, гордо лице на танцьорката и сведенияят й поглед подчертаваха още по-ярко сластните движения на крехкото й тяло, въплътило сякаш пламъка на изгаряща страст. Роклята се съмъкна и откри изящно закръглените й голи гърди.

Ди усети завладяващата притегателна сила, която излъчваше тази жена. Той насочи поглед към гостите. Старият Кан По изобщо не гледаше танцьорката. Той беше втренчил поглед в чашата си с вино и

мислите му очевидно летяха далеч. Но погледът на по-младия му брат следеше всяко движение на момичето. Без да отделя очи от него, той пошепна нещо на съседа си — майстор Ван. Двамата се засмяха съзаклятнически.

— Тези двамата май не говорят за танца — отбеляза сухо Хан Юнхан. Явно беше, че изпитото вино не е притъпило наблюдателността му.

Майсторите Пън и Су наблюдаваха танцьорката в екстаз. Съдията бе поразен от странната, напрегната поза на Лиу Фейпо. Той седеше съвършено неподвижен, властното му лице бе застинало, а тънките му устни бяха стиснати под лъскавите черни мустаци. Но в неговите блестящи очи Диолови особено изражение. Струваше му се, че в тях се чете зверска омраза, но също така и дълбоко отчаяние.

Музиката ставаше все по-тиха. Тя премина в нежна, почти шептяща мелодия. Сега Бадемов цвят обикаляше на пръсти в широк кръг, като през цялото време се въртеше около себе си така, че дългите й ръкави и краищата на копринения шал да кръжат около нея. Ритъмът се ускори и тя започна да се върти все по-бързо и по-бързо, докато чевръстите й крака сякаш вече не докосваха пода. Изглеждаше, че лети над земята между вълнистите облаци, образувани от зеления й шал и развените бели ръкави.

Внезапно се чу оглушителен шум от удар на гонг и музиката секна. Танцьорката застана неподвижно, все още на пръсти, с вдигнати над главата ръце, застинала като каменна статуя. Само по надигането на голите й гърди личеше, че диша. В залата се възцари пълна тишина.

Бадемов цвят отпусна ръце, загърна раменете си с шала и се поклони към масата на съдията. Гръмнаха ръкопляскания, а тя бързо се насочи към изхода и изчезна зад кристалната завеса.

— Изпълнението наистина бе великолепно! — каза съдията на Хан. — Това момиче би могло да танцува пред Негово Величество!

— Точно това каза оня ден и един приятел на Лиу — рече Хан. — Той е висш чиновник от столицата и я видя да танцува на едно пиршество в Квартала на върбите. Предложи незабавно на собственика й да го срещне с управителката на хaremа на императора. Но Бадемов цвят твърдо отказа да напусне Ханюан и ние, всички граждани, сме й много благодарни за това.

Съдията се изправи и застана пред масата. Той взе чашата си и вдигна тост за очарователните танцьорки на Ханюан. Тостът бе посрещнат с голям ентузиазъм. След това Ди отиде на масата на Кан По и поведе учтив разговор. Хан Юнхан също бе станал и бе отишъл при музикантите, за да похвали диригента.

Старият господин Кан По очевидно бе пил твърде много. По слабото му лице се бяха появили червени петна и челото му бе покрито с пот. Но той успяваше да отговаря смислено на въпросите на съдията относно състоянието на търговията в Ханюан. По едно време помладият му брат каза с усмивка:

— За щастие сега брат ми е малко по-весел! През последните дни непрестанно се тревожеше за една напълно безопасна търговска сделка!

— Безопасна ли? — възропта по-възрастният Кан. — Ти наричаш „безопасна сделка“ даването на пари в заем на оня Ван Ифан?

— Казват, че ако човек иска да извлече добра печалба, трябва да бъде готов да поеме известни рискове — рече успокоително съдията.

— Ван Ифан е мошеник! — промърмори Кан По.

— Само глупците вярват на уличните клюки! — възрази остро Кан Чун.

— Аз... аз няма да позволя да ме обижда собственият ми брат! — заекна от гняв старият Кан По.

— Брат ти е длъжен да ти каже истината! — отвърна му Кан Чун.

— Хайде, хайде! — обади се плътен глас досами съдията. — Стига с вашата караница! Какво ще си помисли за нас негово превъзходителство?

Това бе Лиу Фейпо. Той държеше в ръката си кана с вино и бързо напълни чашите на двамата братя. Усмирени, те вдигнаха тост един за друг. Съдията запита Лиу Фейпо за последните новини около заболяването на съветника Лян.

— Господин Хан ми каза — добави той, — че е съсед на съветника и често го виждате.

— Но не и напоследък — отвърна Лиу. — Преди половин година — да. Тогава негово превъзходителство често ме канеше да се разхождаме заедно в градината му, тъй като нашите дворове са свързани с малка порта. Но сега той е станал много разсеян. Речта му е все по-объркана. Понякога дори не може да ме познае. Не съм го

виждал от няколко месеца. Това е тъжна история, Ваша Милост! Залезът на един голям ум!

Майсторите Пън и Ван се присъединиха към групата. Хан Юнхан донесе кана вино и настоя лично да налее по чаша за всекиго. Съдията поговори с водачите на гилдии и се върна на масата си. Хан вече се бе настанил там и се шегуваше с Анемония. Ди седна и запита:

— Къде е Бадемов цвят?

— О, ей сега ще дойде! — отговори безразлично Хан. — Тези момичета винаги пилеят страшно много време за техните пудри и червила!

Съдията бързо огледа салона. Всички гости бяха насядали на местата си и се бяха заели с поредното блюдо — пълнена риба. Четирите момичета наливаха в чашите ново вино, но Бадемов цвят не се виждаше. Ди каза кратко на Анемония:

— Иди в съблекалнята и кажи на Бадемов цвят, че я чакаме!

— Ха! — възклика Хан. — За Ханюан е голяма чест, че Ваша Милост е очарован от прелестите на нашите провинциални момичета!

Съдията учтиво се присъедини към общия смях. Анемония се върна и каза:

— Много странно! Мама^[1] каза, че Бадемов цвят е напуснала съблекалнята доста отдавна. Търсих я във всички стаи, но не можах да я намеря.

Съдията промърмори някакво извинение към Хан, стана и напусна салона през изхода вдясно. Тръгна по десния борд към кърмата. Там веселбата беше в разгара си. Хун, Ма Жун и Цяо Тай седяха на една пейка до надстройката. Всеки бе стиснал между коленете си кана с вино, а в ръката си държеше чаша. Срещу тях в полукръг бяха насядали половин дузина слуги и напрегнато слушаха Ма Жун. Здравенякът удари коляното си с юмрук и заключи:

— И точно в този момент леглото се счупи!...

Избухна гръмогласен смях. Съдията потупа рамото на Хун. Инспекторът погледна нагоре и бързо побутна с лакти двамата си приятели. Те скочиха на крака и тръгнаха по десния борд след съдията. Той им каза, че танцьорката е изчезнала и се опасява, че може да й се е случило нещастие.

— Виждал ли е някой от вас оттук да минава момиче? — попита той.

Хун тръсна глава.

— Не, Ваша Милост — отвърна той. — Ние и тримата седяхме с лице към кърмата, срещу отвора, който води надолу към кухнята и трюма. Видяхме само сновящите насам-натам слуги. Не е минавала жена.

Двама слуги, понесли купи със супа, излязоха на палубата и се запътиха към трапезния салон. Те също не бяха виждали танцьорката, след като тя бе напуснала салона, за да се преоблече.

— А пък и вероятността да я видим е малка — добави повъзрастният, — защото ни е заповядано да се движим само по десния борд. Съблекалнята на дамите е на левия борд, там е и главната спалня. Ние минаваме на другата страна само ако ни повикат.

Съдията кимна и тръгна към задната част на кораба, последван от тримата си помощници. Слугите разговаряха с кърмчията. Бяха разбрали, че се е случило нещо.

Съдията пресече кърмата и мина на левия борд. Вратата на главната спалня беше открайната. Той надникна вътре. Край страничната стена имаше широко легло от гравиран палисандр, покрито с брокат. До стената в дъното видя висока маса, на която горяха две свещи в свещници от ковано сребро. Вляво имаше елегантна тоалетна масичка от палисандр и две табуретки. Но в спалнята нямаше жива душа.

Съдията бързо мина напред и надникна през копринената завеса, която покриваше прозореца на съседната кабина. Очевидно това беше съблекалнята на момичетата. Пълна дама, облечена в черна коприна, дремеше в едно кресло, а слугинята подреждаше разноцветни рокли.

Последният прозорец, този на салона за почивка, беше отворен. Вътре нямаше никой.

— Погледна ли Ваша Милост на горната палуба? — запита Цяо Тай.

Съдията поклати глава. Той бързо отиде при стълбата и изкачи стръмните стъпала. Възможно беше Бадемов цвят да се е качила там, за да подиша чист въздух. Но един поглед бе достатъчен, за да разбере, че горната палуба е напълно безлюдна. Ди тръгна назад и известно време постоя на стълбата, като поглеждаше замислено брадата си. Кабините по десния борд бяха вече претърсени от Анемония. Танцьорката бе изчезнала.

— Вървете и проверете всички останали кабини — нареди съдията на тримата си помощници, — не пропускайте и банята!

Той слезе обратно на левия борд и застана до перилата край мостика. Сгънал ръце в широките си ръкави, се загледа в тъмната вода наоколо. Във въздуха не се долавяше дори най-слаб польх. Беше горещо и задушно. Пиршеството в трапезния салон все още бе в разгара си. Дочуваше се шум от гласове и музика.

Съдията погледна през перилата към отраженията на цветните фенери. Изведнъж се вцепени. Долу, точно под повърхността на водата, едно бледо лице го гледаше с неподвижни, широко отворени очи.

[1] Покровителката на куртизанките. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ТРИБУНАЛЪТ ЗАСЕДАВА ПРИ НЕОБИКНОВЕНИ УСЛОВИЯ; СЛУГИНЯТА ОПИСВА ЕДНО
ОТВРАТИТЕЛНО ВИДЕНИЕ

Един поглед бе достатъчен. Той бе открил танцьорката.

Съдията се канеше да слезе от мостика, когато иззад ъгъла се появи Ма Жун. Ди безмълвно му посочи откритието си.

Ма Жун изруга. Бързо се спусна по стъпалата и нагази до колене във водата. Вдигна на ръце мъртвото тяло и го донесе на палубата. Съдията заведе помощника си в главната спалня. Там поставиха тялото на леглото.

— Горкото момиче, тежи повече, отколкото предполагах — забеляза Ма Жун, докато изстискаваше ръкавите си. — Струва ми се, че в жакета й е поставено нещо тежко.

Съдията не го чу. Той стоеше наведен над мъртвото лице. Неподвижните очи гледаха нагоре към него. Тя бе все още в танцуvalния си тоалет от бяла коприна, но върху него бе облякла жакет от зелен брокат. Прилепналата към тялото мокра рокля очертаваше красивите й форми по един почти неприличен начин. Съдията потръпна. Само преди няколко минути тя се бе въртяла във вихъра на прелестния танц. А това беше неочекваният край.

Ди се отърси от тези болезнени мисли. Наведе се над тялото и разгледа тъмносинята подутина върху дясното слепоочие. После се опита да затвори очите, но клепачите не помръднаха и мъртвият поглед на жената остана вперен в него. Съдията извади носна кърпичка от ръкава си и покри с нея застиналото лице.

В кабината влязоха Хун и Цяо Тай. Съдията се обърна към тях и каза:

— Това е куртизантката Бадемов цвят. Тя е била убита, и то почти пред очите ми. Ма Жун, остани на пост върху палубата и не пускай никого да минава. Не искам да ми пречат. Не казвай нищо за случая.

Ди вдигна безжизнената дясна ръка и бръкна в ръкава. С известно затруднение успя да извади от него кръгъл бронзов съд за

изгаряне на благовония. Пепелта от тамяна се бе превърнала в сивкава каша. Съдията подаде тамянника на Хун и се приближи до масата край стената.

Върху червената покривка от брокат между двата свещника Той забеляза три малки вдълбнатини. Повика Хун и го накара да постави тамянника на масата. Трите бронзови крачета попаднаха точно във вдълбнатините. Ди седна на табуретката пред тоалетната масичка.

— Просто и сигурно! — тъжно каза той на Хун и Цяо Тай. — Била е примамена в тази кабина. Убиецът я е повалил в несвяст изотзад. Сложил е тежкия бронзов тамянник в ръкава ѝ, изнесъл я е навън и я е пуснал леко във водата. Така не се е чул плисък и тя е щяла да потъне право на дъното на езерото. Но в бързината си той не е забелязал, че ръкавът на жакета ѝ се е закачил о един гвоздей на стълбата. Все пак тя се е удавила, защото тежестта в ръкава е държала лицето ѝ на няколко инча под повърхността на водата. — Съдията уморено потри лицето си с ръка и нареди: — Виж какво има в другия ѝ ръкав, Хун!

Инспекторът обърна ръкава наопаки. Вътре намери само мокро пакетче с малките червени визитни картички на Бадемов цвят и стънат лист хартия, който Хун подаде на съдията. Ди внимателно го разгъна.

— Това е шахматна задача! — възкликаха едновременно Хун и Цяо Тай.

Съдията кимна. Той си спомни последните думи на момичето.

— Дай ми кърпичката си, инспекторе! — каза Ди. Той уви в кърпичката мокрия лист хартия и го сложи в ръкава си. После стана и излезе.

— Стой тук и пази кабината! — нареди съдията на Цяо Тай. — Хун и Ма Жун ще се върнат с мене в трапезния салон. Там ще организирам предварително следствие.

Когато тръгнаха, Ма Жун отбеляза:

— Във всеки случай няма да се наложи да търсим надалече, Ваша Милост! Убиецът трябва да се намира на борда на този кораб!

Съдията не каза нищо. Той влезе в трапезния салон през кристалната завеса, последван от двамата си помощници.

Вечерята беше към края си и гостите ядяха традиционната последна купичка ориз. Водеше се оживен разговор. Като видя съдията, Хан възкликна:

— Чудесно! Тъкмо се канехме да се качим на покрива и да се полюбуваме на луната!

Съдията не отговори. Той удари по масата с кокалчетата на пръстите си и извика:

— Моля, тишина!

Всички го погледнаха с изумление.

— Най-напред — каза съдията с ясен глас — искам, като ваш гост, да благодаря искрено на всички ви за богатото угощение. За беда това приятно веселие сега трябва да се прекъсне. Надявам се, ще разберете, че ако от този момент нататък говоря с вас като ваш съдия и управител, а не като ваш гост, то е, защото се налага да изпълня дълга си към държавата и населението на тази окolia, включително и към вас. — Като се обърна към Хан, той добави: — Трябва да ви помоля да напуснете тази маса, господине!

Хан се надигна в недоумение. Анемония отнесе стола му при масата на Лиу Фейпо. Той седна, като си търкаше очите.

Съдията се премести в средата на масата. Ма Жун и Хун застанаха от двете му страни. Като произнасяше думите бавно, Ди каза:

— Аз, съдията, обявявам за открито заседанието на временния съд, който има за задача да разследва умишленото убийство на куртизантката Бадемов цвят.

Съдията бързо обходи с поглед слушателите. Повечето от тях, изглежда, още не можеха да схванат пълния смисъл на думите му и го гледаха с тъло изумление. Ди нареди на Хун да доведе капитана на кораба и да донесе набор от пособия за писане.

Сега вече Хан Юнхан се овладя. Той се посъветва шепнешком с Лиу Фейпо. Когато последният кимна, Хан стана и рече:

— Ваша Милост, това е твърде своеволно действие. Ние, първенците на Ханюан,искаме да...

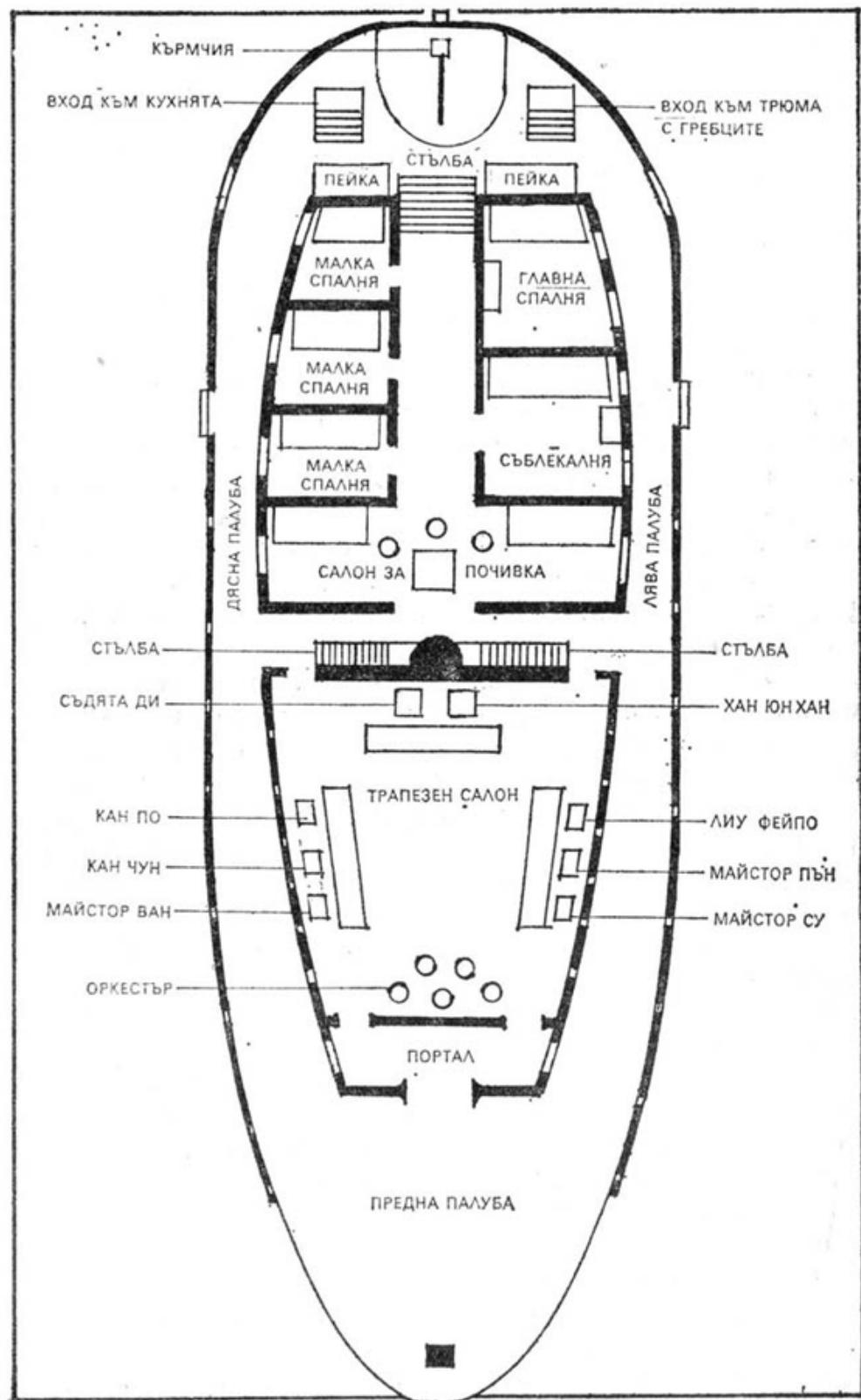
— Свидетелят Хан Юнхан — прекъсна го хладно съдията — да седне на мястото си и да мълчи, докато му бъде наредено да говори!

Хан потъна обратно в стола си с пламнало лице.

Хун доведе капитана — мъж със сипаничаво лице — пред масата. Съдията му заповяда да коленичи и да начертае план на кораба. Докато мъжът изпълняваше заповедта с треперещи ръце, Ди огледа компанията с мрачен поглед. Внезапният преход от весело пиршество

към криминално разследване бе отрезвил гостите напълно и ги бе поставил в неловко положение. Когато капитанът завърши чертежа, той го постави почтително на масата. Съдията бутна хартията към Хун и му нареди да отбележи положението на масите и да напише имената на гостите. Хун повика един слуга, който съобщаваше с шепот името на всеки посочен гост. След това Ди се обърна към компанията с твърд глас:

— След като танцьорката Бадемов цвят свърши танца си и напусна салона, настъпи значително оживление. Вие всички се движехте насам-натам. Сега ще помоля всеки от вас да опише какво е правил точно по това време.

ПЛАН НА ГЛАВНАТА ПАЛУБА НА КОРАБА НА ЦВЕТЯТА

Майстор Ван стана. Той се заклатушка към масата и коленичи.

— Вашият покорен слуга — церемониално каза той — моли почтително Ваша Милост да му разреши да даде показания.

Съдията кимна и дебелият мъж започна:

— Потресаващата новина, че прославената ни танцьорка е била подло убита, естествено много разстрои всички ни. Но тази случка, колкото и да е ужасна, не трябва да ни лишава от чувството за реалност. Сега, след като в продължение на много години съм посещавал пиршествата, устройвани на корабите на цветята, смея да кажа, че познавам този кораб като дланта на ръката си. Почтително уведомявам Ваша Милост, че долу в трюма има осемнадесет гребци — дванадесет на греблата и шест, които почиват. Далеч съм от мисълта да очерня съгражданите си, но във всички случаи, рано или късно, Ваша Милост ще разбере, че по правило гребците на тези кораби са лоша стган, пристрастена към пиенето и хазарта. Следователно убиецът трябва да се търси между тях. Неведнъж се е случвало симпатичен мошеник измежду тези юнаци да завърже връзка с някоя куртизанка и да си послужи с насилие, когато тя реши да сложи край на историята.

Тук Ван мъкна. Хвърли плах поглед към черната водна шир навън и продължи:

— Освен това трябва да имате предвид и друго нещо, Ваша Милост. От незапомнени времена нашето езеро е забулено в тайнственост. Вярва се, че водите му извират из недрата на земята и затова от бездънните му дълбочини излизат отвратителни създания, които нападат живите хора. Тази година се удавиха не по-малко от четирима души, а телата им така и не бяха открити. Някои казват, че по-късно тези удавници са били видени да бродят между живите. Счетох за свой дълг да привлеча вниманието на Ваша Милост върху тези два факта, свързани с убийството, за да се види в правилна светлина това ужасно престъпление и да спестя на приятелите си ненужното унижение да бъдат разпитвани като обикновени престъпници.

В залата се чу одобрителен шепот. Съдията чукна по масата. Като гледаше остро към Ван, той каза:

— Ще бъда благодарен за всеки съвет, който би помогнал на следствието. Възможността убиецът да е някой от трюма вече мина през ума. Като му дойде времето, ще разпитам екипажа. Освен това аз

не съм неверник и не изключвам възможността в случая да са замесени и тъмни сили. Колкото до израза „обикновени престъпници“, употребен от свидетеля Ван, искам да изтъкна, че в този съд всички са равни пред закона. До откриването на убиеца всеки от вас ще бъде под подозрение толкова, колкото и гребците в трюма, и готвачите в кухнята. Иска ли да говори някой друг?

Стана майстор Пън. Той отиде пред масата и коленичи.

— Ваша Милост, бихте ли благоволили да ни осветлите — попита той развлнувано — за начина, по който е било убито нещастното момиче?

— Тези подробности — отвърна веднага съдията — засега трябва да останат в тайна. Някой друг?

Никой не заговори и съдията продължи:

— Дадох на всеки от вас пълна възможност да изкаже мнението си и да направи препоръки. Отсега нататък няма да се намесвате и ще ме оставите да действувам както аз, съдията, намеря за добрее. Сега свидетелят Пън да се върне на мястото си, а свидетелят Ван да излезе напред и да опише действията си през времето, за което става въпрос!

— След като Ваша Милост любезно вдигна тост за танцьорките на Ханюан — каза Ван, — аз напуснах трапезния салон през изхода вляво и се запътих към салона за почивка. Тъй като там нямаше никой, минах по коридора и отидох до тоалетната. Когато се върнах тук, чух, че братята Кан се караха. След като господин Лиу Фейпо ги помири, отидох при тях.

— Срещнахте ли някого в коридора или в тоалетната? — запита съдията.

Ван поклати глава. Съдията изчака Хун да запише показанията му и повика Хан Юнхан.

— Аз отидох да кажа няколко любезни думи на диригента на музикантите — започна Хан с кисел глас, — после изведнъж главата ми се замая. Излязох на предната палуба и постоих известно време там, облегнат на дясната страна на главния вход. След като се полюбувах на изгледа, се почувствувах малко по-добре и седнах на кръглата порцеланова табуретка, поставена там. На това място ме намери Анемония и ме доведе в салона. Ваша Милост знае останалото.

Съдията повика диригента на оркестъра, който бе застанал заедно с музикантите в далечния ъгъл на салона, и го запита:

— Можете ли да потвърдите, че господин Хан е бил на предната палуба през цялото време?

Мъжът изгледа музикантите. Когато те поклатиха глави, той отговори с печално изражение:

— Не, Ваша Милост. Ние настройвахме инструментите си. Не сме поглеждали навън, докато госпожица Анемония не дойде да потърси господин Хан. Тогава аз излязох заедно с нея на предната палуба и го видяхме да седи на кръглата табуретка — точно както той току-що каза.

— Можете да си вървите! — рече съдията на Хан. После повика пред масата Лиу Фейпо. Сега той не изглеждаше толкова самоуверен. Ди забеляза, че устните му нервно потрепват. Но когато проговори, гласът му беше твърд:

— След танца на куртизанката забелязах, че съседът ми, господин Пън, не изглежда добре. Веднага, след като Ван напусна залата, аз отведох Пън през изхода на левия борд. Оставил го облегнат на перилата и отидох по коридора до тоалетната. После се върнах при него. Не съм срещал никого. Пън каза, че се чувствува по-добре, и се върнахме тук заедно. Видях, че братята Кан се карат, и предложих да прекратят кавгата с по чаша вино. Това е всичко.

Съдията кимна и накара да повикат майстор Пън. Той потвърди показанията на Лиу Фейпо до последната подробност. След това пред масата бе повикан майстор Су.

Су погледна навъсено изпод гъстите си вежди. Размърда широките си рамене и започна с безизразен глас:

— Вашият покорен слуга потвърждава, че е видял първо Ван, а после господин Лиу да напускат този салон. След като останах сам на масата, започнах разговор с двете момичета, които изиграха танца със сабите, докато едното посочи левия ми ръкав, целия напоен с рибен сос. Станах и отидох до втората кабина в коридора. Тя беше запазена за мене и слугата ми бе оставил там вързоп чисти дрехи и тоалетни принадлежности. Бързо се преоблякох. Когато излязох в коридора, видях Бадемов цвят, която вървеше пред мен към салона за почивка. Настигнах я при стълбата и изказах възхищението си от танца ѝ. Но тя изглеждаше доста възбудена и набързо ми отговори, че ще се видим след малко в трапезния салон. После сви зад ъгъла към левия борд.

Влязох през вратата откъм десния борд. Видях, че Van, Лиу и Пън още не са се върнали, и продължих разговора си с двете момичета.

— Как беше облечена Бадемов цвят, когато я видяхте? — запита съдията.

— Тя бе все още с белия си танцуваен тоалет, Ваша Милост, но върху него бе облякла къс жакет от зелен брокат.

Съдията го изпрати да седне на мястото си и нареди на Ma Жун да доведе покровителката на куртизанките от съблекалнята.

Масивната дама заяви, че съпругът ѝ притежава къща в Квартала на върбите, към която принадлежат Бадемов цвят и другите пет куртизанки. Когато съдията я запита кога е видяла Бадемов цвят за последен път, тя каза:

— Когато се завърна от танца си, Ваше Превъзходителство. И колко хубава беше! Аз ѝ казах: „Най-добре ще направиш бързо да се преоблечеш. Цялата си вир-вода и ще настинеш!“ И наредих на слугинята да приготви за нея една хубава синя рокля. А Бадемов цвят изведнъж избула слугинята настрани, облече един зелен жакет и излезе! Тогава я видях за последен път, Ваше Превъзходителство, кълна се! Как е било убито горкото пиленце? Тази слугиня разказва една такава странна история... Тя казва, че...

— Благодаря ви — прекъсна я съдията и нареди на Ma Жун да доведе слугинята.

Девойката влезе, като ридаеше неудържимо. Ma Жун я потупа окуражително по гърба, но без особен резултат. Тя проплака:

— Отнесе я злото чудовище от езерото, Ваша Милост! Моля ви, Ваша Милост, нека се върнем на брега, преди то да е потопило кораба! Какъв ужасен призрак! Видях го със собствените си очи!

— Къде видяхте този призрак? — попита удивен съдията.

— Той я повика през прозореца, Ваша Милост! Точно когато мама ми казваше да извадя синята рокля. И госпожица Бадемов цвят го видя! Той я викаше, Ваша Милост! Как би могла да не се подчини на този пъклен зов?

Откъм салона се дочу сподавено шушукане. Съдията удари с ръка по масата, после запита:

— Как изглеждаше призракът?

— Той беше огромно, черно чудовище, Ваша Милост! Видях го ясно през прозрачната завеса. В едната си ръка размахваше дълъг нож,

а с другата ръка... я викаше!

— Можахте ли да видите какви бяха дрехите и шапката му? — попита съдията.

— Нали ви казах, че беше призрак! — отвърна възбудено девойката. — Нямаше определена форма! Беше просто една отвратителна, ужасна черна сянка!

Съдията направи знак на Ма Жун и той отведе прислужницата.

След това Ди изслуша Анемония и останалите четири момичета. С изключение на Анемония, която съдията сам бе изпратил да търси танцьорката, никоя от тях не бе напускала трапезния салон. Бяха разговаряли помежду си и със Су. Не бяха забелязали Ван, Лиу или Пън да излизат и не можеха да си спомнят точно кога се е завърнал Су.

Съдията стана и заяви, че ще разпита слугите и екипажа на горната палуба. Докато изкачваше стръмните стъпала, следван от Хун, Ма Жун отиде с капитана на кораба да събере екипажа.

Съдията седна на кръглото столче до парапета. Той бутна шапката си назад, за да открие челото си, и каза:

— И тук е така задушно, както и вътре!

Хун бързо му предложи ветрилото си и каза унило:

— Този разпит не ни доведе до нещо съществено, Ваша Милост!

— А, май не е точно така! — каза съдията, като енергично размахваше ветрилото пред лицето си. — Мисля, че той изясни нещата до известна степен. Боже мой, Ван не изльга, като каза, че гребците са лоша стан! Те никак не ми харесват!

Гребците, които в този момент се появяваха на палубата, мърмореха недоволно помежду си, но няколко ругатни на Ма Жун и капитана ги накараха бързо да замълчат почтително. Слугите и готвачите бяха накарани да се наредят срещу тях. Съдията счете за излишно да разпитва кърмчията и слугите на гостите, защото Хун го увери, че те бяха слушали с такова внимание пикантните истории на Ма Жун, щото на никой от тях не би минала мисълта да се отдели от мястото си.

Съдията започна разпита със слугите, но те не можаха да кажат много. След започването на танците бяха отишли в кухнята да закусят набързо. Само един от тях се бе качил да погледне дали в трапезния салон не се нуждаят от нещо. Той бе видял майстор Пън да повръща изобилно, надвесен над перилата. Но тогава Лиу не бил с него.

Щателният кръстосан разпит на готвачите и гребците изясни, че никой от тях не е напускал трюма. Когато кърмчията извикал през отвора на палубата, че гребците могат да си починат, те захванали да играят на комар и никой дори не помислил да изостави играта.

Когато съдията стана, капитанът на кораба, който разглеждаше небето с неспокоеен вид, каза:

— Страх ме е, че наближава буря, Ваша Милост! Няма да е зле да се върнем на брега. Този кораб трудно се управлява в бурни води!

Съдията кимна и слезе по стъпалата. Той отиде право в главната спалня, където Цяо Тай стоеше на пост при мъртвото тяло на танцьорката.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

СЪДИЯТА ПРЕКАРВА БЕЗСЪННА НОЩ КРАЙ МЪРТВАТА ЖЕНА; ТОЙ ЧЕТЕ СТИХОВЕ И СТРАСТНИ
ЛЮБОВНИ ПИСМА

Тъкмо когато съдията седна на табуретката край тоалетната масичка, въздухът бе раздран от грохот на гръмотевица. Върху покрива се изсипа пороен дъжд. Корабът се разлюя.

Цяо Тай бързо излезе отвън, за да притегне кепенците. Съдията мълчаливо се загледа пред себе си, поглаждайки дългите си бакенбарди. Хун и Ма Жун стояха загледани в неподвижното тяло върху леглото.

Когато Цяо Тай се върна и залости вратата, съдията вдигна поглед към тримата си помощници.

— Е — рече той с мрачна усмивка, — само преди няколко часа се оплаквах, че тук нищо не се случва! — После поклати глава и продължи бавно: — А ето че сме изправени пред убийство, свързано с толкова съмнения и подозрения, та дори и със свръхестествени сили! — Като видя неспокойния поглед, който Ма Жун хвърли към Цяо Тай, той бързо продължи: — Ако по време на разпита не отхвърлих открито възможността в това престъпление да е замесено призрачно същество, то бе само за да приспя бдителността на престъпника. Не забравяйте, че той не знае как и къде сме намерили тялото. Сигурно е много озадачен, че то не е потънало на дъното на езерото. Защото мога да ви уверя, приятели, че убиецът е човек от плът и кръв! А също така зная и защо е трябало да убие танцьорката!

И съдията разказа на помощниците си за тревожното съобщение на Бадемов цвят.

— Всъщност — заключи той — най-голямoto подозрение пада върху Хан Юнхан, защото единствен той, преструвайки се на задрямал, би могъл да чуе какво ми каза момичето. Макар че в такъв случай трябва да е обигран актьор.

— А освен това е имал възможност да извърши убийството — отбеляза Хун. — Никой не можа да потвърди думите му, че се е

разхождал по предната палуба. Може да е минал назад по левия борд и да е повикал танцьорката през прозореца.

— Но за какво му е трябало да размахва оня нож, за който разказа слугинята? — запита Ма Жун.

Съдията вдигна рамене.

— Тук голяма роля играе въображението — рече той. — Не забравяйте, че слугинята разказа необикновената си история чак след като бе научила, че танцьорката е била убита. В действителност тя е видяла само сянката на мъж, облечен в широк халат с дълги ръкави, каквото носим всички ние. Той е повикал танцьорката с едната си ръка, а в другата е носел сгънато ветрило, което слугинята е взела за нож.

Корабът бе започнал да се люлее силно. Една голяма вълна се удари о борда с оглушителен грохот.

— За беда — продължи съдията — Хан далеч не е единственият, върху когото падат подозрения. Вярно е, че само той би могъл да дочуе думите на момичето, но всеки от другите гости е могъл да забележи, че тя ми шепне нещо, и по особеното ѝ поведение — казах ви, че тя дори не гледаше към мене — да направи заключение, че ми предава важно съобщение. И е решил за всеки случай да вземе бързи мерки.

— Това значи — каза Цяо Тай, — че наред с Хан имаме още четирима заподозрени, а именно: майсторите Ван, Пън и Су, както и Лиу Фейпо. Само върху братята Кан не пада подозрение, защото Ваша Милост каза, че те не са напускали салона. Останалите четирима са излизали за по-кратко или по-дълго време.

— Всъщност — каза съдията — Пън вероятно е невинен по простата причина, че не е достатъчно силен, за да повали танцьорката в несвист и да я занесе по стъпалата до водата. Именно затова разпитах екипажа — допусках, че Пън може да е имал съучастник между моряците. Но никой от тях не е напускал трюма.

— Хан, Лиу, майстор Ван и майстор Су изглеждат напълно способни да я убият — забеляза Цяо Тай. — Особено Су — той е здравеняк.

— След Хан — каза съдията — най-подозрителен изглежда Су. Ако убиецът е той, би трявало да е опасен, хладнокръвен Престъпник, защото е обмислил убийството с всичките му подробности още докато Бадемов цвят танцуваше. Нарочно е потопил

ръкава си в рибения сос, за да има основателен повод по-късно да напусне трапезния салон, както и да се преоблече, ако халатът му се намокри, докато спуска тялото във водата. После е отишъл направо при прозореца на съблекалнята, повикал е танцьорката и я е зашеметил, преди да я потопи във водата. Чак тогава е отишъл в кабината си, за да се преоблече. Няма да е лошо да идеш в тази кабина още сега, Цяо Тай, и да провериш дали съблеченият от Су халат е мокър.

— Аз ще отида, Ваша Милост — каза бързо Ма Жун. Той бе забелязал, че Цяо Тай е пребледнял. Знаеше, че приятелят му не се чувствува много добре на кораб по време на буря.

Съдията кимна. Зачакаха мълчаливо връщането на Ма Жун.

— Цялата кабина е наводнена! — съобщи Ма Жун, когато се върна. — Всичко е мокро, само халатът на Су — не! Той е съвършено сух!

— Добре — каза съдията. — Това не доказва, че Су е невинен, но е факт, който трябва да се има предвид. Сега заподозрените са: Хан, Су, Лиу, Ван и Пън — в този ред.

— Защо Ваша Милост поставя Лиу преди Ван? — запита Хун.

— Защото предполагам, че между танцьорката и нейния убиец е съществувала любовна връзка — отвърна съдията. — В противен случай тя не би тръгнала веднага щом я е повикал и не би дошла сама с него в тази кабина. Положението на куртизанката е съвсем различно от това на една обикновена проститутка, която трябва да се отдава на всеки, който заплати за нея. Благоволението на куртизанката трябва да се спечели, в противен случай нищо не може да се направи. Куртизанките — и особено прочутите като Бадемов цвят — носят поголяма печалба чрез песните и танците си, отколкото като спят с гостите, така че собствениците им не ги насиляват да удостояват клиентите с благоволението си. Спокойно мога да допусна, че Хан или Лиу — и двамата добре запазени светски мъже — биха могли да спечелят любовта на такава красива и изкусна танцьорка. А също и Су, чиято зверска сила някои жени могат да намерят привлекателна. Но закръгленият Ван или мършавият Пън — едва ли! Да, дори мисля, че изобщо можем да зачеркнем Пън от нашия списък!

Ма Жун не чу последните думи на съдията. Той гледаше към мъртвата жена в безмълвен ужас. Изведнъж извика:

— Тя си поклати главата!

Всички се обърнаха към леглото. Главата на мъртвата се полюляваше.

Кърпичката бе паднала. Мигащата светлина на свещите блестеше в мокрите коси.

Съдията стана бързо и отиде при леглото. Дълбоко потресен, той се вгледа в бялото лице. Очите се бяха затворили. Тон постави по една възглавница от всяка страна на главата и веднага я покри отново с кърпичката. После седна и каза със спокоен глас:

— И така, първата ни задача сега е да разберем кой от тримата споменати е имал любовна връзка с момичето. Може би ще бъде най-добре да разпитаме останалите момичета от къщата. Обикновено те имат малко тайни една от друга.

— Но да ги накараме да ги споделят с външен човек — каза Ма Жун — е съвсем друго нещо.

Дъждът бе спрял. Сега корабът не се клатеше толкова. Цяо Тай изглеждаше по-добре. Той каза:

— Аз мисля, Ваша Милост, че пред нас стои по-неотложна задача, а именно — да претърсим стаята на танцьорката в Квартала на върбите. Убиецът е бил принуден да извърши престъплението, след като се е качил на борда на кораба, и ако тя пази в стаята си писма или други доказателства за отношенията си с него, веднага щом слезе на брега, той ще побърза да иде там и да унищожи уликите.

— Имаш пълно право, Цяо Тай — каза одобрително съдията. — Веднага щом пристанем, Ма Жун ще изтича в Квартала на върбите и ще арестува всеки, който се опита да влезе в жилището на танцьорката. Аз ще отида там с паланкина и ще претърсим стаята ѝ заедно.

Отвън се чуха силни викове, което показваше, че са наблизили кея. Съдията стана и каза на Цяо Тай:

— Ти чакай тук да дойдат стражниците. Кажи им да запечатат тази кабина и двама от тях да останат на пост пред нея до утрата сутринта. Аз ще кажа на собственика на къщата, към която принадлежи мъртвата, да изпрати утре човек, който да се погрижи за полагането на тялото в ковчег.

Когато излязоха обратно на палубата, видяха, че луната се е показала отново. Светлината ѝ огряваше, тъжна гледка — бурята бе

отнесла разноцветните фенери и разкъсала на парчета бамбуковите завеси на трапезния салон. Веселият кораб беше добил печален вид. Доста посърнали, останалите гости изчакаха съдията на кея. По време на бурята те се бяха събрали в салона за почивка и душният въздух там, както и люшкането на кораба, ги бяха накарали да се омърлушат още повече. Веднага щом съдията им разреши да се разотидат, те се втурнаха към своите столове-носилки.

Ди се качи в паланкина си. Щом се отдалечи достатъчно, за да не могат да чуят наредждането му, той нареди на носачите да поемат към Квартала на върбите.

Когато съдията и Жун влязоха в предния двор на къщата, в която живееше Бадемов цвят, те дочуха висок смях, който долитаše откъм трапезарията, разположена отзад. Въпреки късния час веселието тук продължаваше. Собственикът на къщата се втурна навън, за да посрещне неочекваните посетители. Като разпозна съдията, той падна на колене и удари главата си три пъти о земята. После запита с работелен глас с какво може да бъде полезен.

— Искам да разгледам стаята на куртизантката Бадемов цвят — каза кратко съдията. — Заведи ни там!

Собственикът бързо ги поведе към широката стълба от полирено дърво. Горе се озоваха в слабо осветен коридор. Водачът им се спря пред една от червените лакирани врати и влезе пръв, за да запали свещите. Той нададе ужасен вик, когато една желязна ръка го сграбчи за мишницата.

— Остави го, това е собственикът! — каза бързо съдията. — Как си влязъл тук?

Ма Жун се ухили и отвърна:

— Реших, че е най-добре да не ме видят, като влизам, затова се прехвърлих през градинската ограда и се покатерих на балкона. Намерих слугинята заспала в един ъгъл и я накарах да ми покаже стаята на момичето. Скрих се зад вратата и зачаках, но преди вас не е идвал никой.

— Добре си направил! — каза съдията. — Сега можеш да слезеш долу със собственика. Дръж под око входа.

Ди седна пред тоалетната масичка от гравирано абаносово дърво, и започна да издърпва чекмеджетата. Инспекторът се зае с четирите сандъка за дрехи, изработени от червена лакирана кожа и наредени

един върху Друг край широкото легло. Той отвори най-горния, на който стоеше знакът „Лято“, и провери съдържанието му.

В горното чекмедже на масичката съдията намери само обичайните тоалетни принадлежности, но долното бе пълно с писма и картички. Той бързо ги прегледа. Няколко от писмата бяха написани от майката на Бадемов цвят в Шанси — съдържаха благодарности за парите, изпратени от момичето, и новини за по-малкия брат, който се учел добре. Бащата, изглежда, беше починал. Писмата на майката бяха написани на изискан литературен стил и съдията отново се зачуди каква ли зла съдба бе принудила девойката, произхождаща от добро семейство, да избере такава съмнителна професия. Останалите писма бяха от обожатели, някои написани в стихове. Като ги прелисти, съдията откри подписите на всички гости, присъствуващи на пиршеството, включително и този на Хан Юнхан. Съдържанието на всички писма беше любезно и официално — покани за вечери, комплименти за танците ѝ, но нищо от по-интимен характер. Беше много трудно да се отгатне какви точно са били отношенията на танцьорката с всички тези господа.

Ди събра всички книжа и ги сложи в ръкава си за по-нататъшно проучване.

— А, ето и още, Ваша Милост! — ненадейно възклика Хун. Той показа на съдията вързопче писма, грижливо увити в копринена хартия, които бе намерил на дъното на сандъка за дрехи. От пръв поглед Ди разбра, че това са истински любовни писма, написани с плам и страст. Всички бяха подписани с едно и също име: „Студентът от бамбуковата горичка“.

— Това трябва да е бил любовникът ѝ! — каза разпалено съдията. — Сигурно няма да е много трудно да се разбере кой е писал тези писма. Стилът и почеркът са великолепни. Той трябва да принадлежи към малката група на образованите в този град.

По-нататъшното претърсване не ги доведе до други следи. Съдията излезе на балкона и постоя известно време там, загледан в градината долу. Лунната светлина се отразяваше във водите на малките изкуствени езерца, покрити с лотоси и пръснати между цветята. Колко ли пъти танцьорката е стояла на това място и е съзерцевала същата навяваща печал гледка? Той рязко се обърна. Очевидно още не бе

служил достатъчно дълго като съдия, щом внезапната смърт на една хубава жена го бе разтърсила до такава степен!

Ди духна свещите и слезе обратно долу, последван от Хун.

Ма Жун стоеше на входа и приказваше със собственика. Последният се поклони дълбоко, като видя съдията. Ди сгъна ръце в ръкавите си.

— Разбираш — обърна се той към собственика, — че това е разследване на убийство и можех да накарам стражниците си да обърнат къщата наопаки и да разпитат всички гости. Въздържах се да го направя, защото считам, че за момента не е необходимо, а пък и никога не беспокоя хората без достатъчно основание. Обаче ти ще напишеш незабавно подробен доклад за всичко, което ти е известно за мъртвата танцьорка — истинското й име, възрастта й, кога и при какви обстоятелства е дошла в твоята къща, кои са гостите, с които е общувала най-често, какви игри е знаела да играе и така нататък. Гледай докладът ти да ми бъде представен утре рано сутринта в три копия!

Собственикът падна на колене и започна да изразява благодарността си с дълга тирада. Но съдията го прекъсна, като каза нетърпеливо:

— Утре изпрати човек на Кораба на цветята да донесе тялото. И се погрижи семейството на убитата в Пинян да бъде уведомено за смъртта й.

Ди тръгна към вратата, а Ма Жун каза:

— Моля да ми бъде разрешено да последвам Ваша Милост покъсно.

Съдията улови многозначителния му поглед. Той кимна в знак на съгласие и се качи в паланкина си заедно с Хун. Стражниците вдигнаха факлите си. Шествието пое бавно през опустелите улици на Ханюан.

ГЛАВА ПЕТА

МА ЖУН РАЗКАЗВА ЗА ТАЙНАТА НА ТАНЦЬОРКАТА; ЕДИН ПРОФЕСОР Е ОБВИНЕН В ГНУСНО
ЗЛОДЕЯНИЕ

На идната сутрин, веднага след зазоряване, когато Хун се яви на доклад, той завари съдията да седи напълно облечен в личния си кабинет, разположен зад съдебната зала.

Ди беше подредил грижливо на купчинки върху писалището си писмата на куртизанката, намерени в сандъка за дрехи. Докато Хун му наливаше чаша чай, съдията каза:

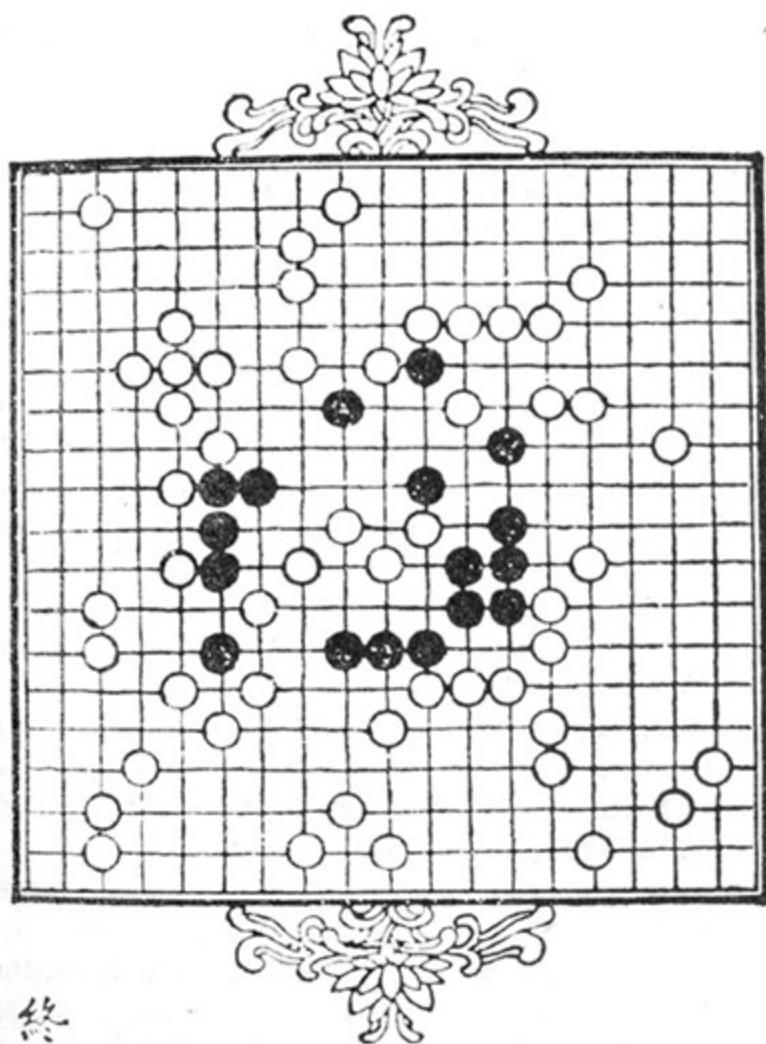
— Прочетох внимателно всички тези писма, Хун. Връзките ѝ с оня така наречен „Студент от бамбуковата горичка“ трябва да са започнали преди около половин година. Пъrvите писма говорят за едно постепенно задълбочаващо се приятелство. По-късните разкриват страстна любов. Но преди около два месеца страстта като че ли е започнала да гасне. Забелязва се явна промяна в тона на писмата. Тук-там открих изрази, които могат да се приемат като заплахи. Трябва да намерим този човек, Хун!

— Старши писарят на трибунала е любител поет, Ваша Милост — каза оживено Хун. — В свободното си време работи като секретар на местния литературен клуб. Той вероятно би могъл да ни каже чий е този псевдоним!

— Чудесно! — рече съдията. — Иди в архивата и поговори с него. Но преди това искам да ти покажа нещо. — Той извади от чекмеджето на писалището си тънък лист хартия и го разгъна. Хун позна шахматната задача, намерена в ръкава на мъртвата жена. Съдията потупа хартията с показалец и каза:

— Снощи, след като се върнахме от Квартала на върбите, разгледах добре тази задача^[1]. Интересното е, че не можах да намеря никакъв смисъл в нея. Вярно, че не съм голям майстор в шаха, но като студент играех често. Както виждаш, в тази игра квадратът е разделен на осемнадесет колонки в хоризонтално и вертикално направление и чертите се пресичат в 289 точки. Единият играч има 150 бели пionки,

а противникът му — също толкова черни. Пионките са малки обли камъчета и всички са равностойни. Двамата участници започват играта при чиста дъска, като всеки на свой ред поставя по една пионка на мястото, където се пресичат две черти. Целта е да отнемеш колкото е възможно повече пионки на противника, като ги обградиш напълно поотделно или на групичка. Обградените пионки веднага се отстраняват от дъската. Печели онзи, който успее да „плени“ по-голям брой пионки.

— Това изглежда доста просто! — отбеляза Хун.
Съдията му отвърна с усмивка:

— Правилата наистина са прости, но самата игра е твърде трудна. Казват, че един човешки живот не е достатъчен, за да се научат всичките ѝ тънкости! Нашите големи майстори на шаха често издават ръководства за изучаване на играта, онагледени с рисунки на интересни позиции, а също и със задачи, чието решение е подробно обяснено. Този лист трябва да е бил откъснат от такова ръководство. Той е бил последната страница на книгата, защото сам виждаш думата „Край“, отпечатана в левия долн ъгъл. За беда липсва заглавието на книгата. Трябва да откриеш някой майстор на шаха тук, в Ханюан, Хун. Такъв човек без съмнение ще може да ни каже от кое ръководство е откъснат този лист. Обяснението на задачата може да е било отпечатано на предпоследната страница.

Влязоха Ма Жун и Цяо Тай и поздравиха съдията. Когато седнаха пред писалището, Ди се обърна към Ма Жун:

— Предполагам, че снощи се забави, за да събереш сведения. Кажи какво успя да научиш!

Ма Жун постави големите си юмруци на коленете. Той започна с усмивка:

— Вчера Ваша Милост спомена за възможността да се съберат сведения за личния живот на една куртизанка от другите момичета, които живеят с нея. Случи се така, че когато миналата вечер отивахме към езерото през Квартала на върбите, едно момиче, застанало на балкона, ми хвана окото. Когато по-късно отидохме в къщата, описах я на собственика и услужливият човек веднага накара да я повикат от угощението, на което бе поканена да присъствува. Името Прасковен цвят наистина много ѝ отива!

Ма Жун замълча. Той засука мустак и продължи, като се ухили още по-широко:

— Тя наистина е невероятно очарователно момиче, а пък и аз като че ли не я разочаровах. Поне тя...

— Можеш да прескочиш — прекъсна го раздразнено съдията — подробните около любовните си подвизи! Не се съмняваме, че сте си прекарали времето добре! Кажи сега какво ти каза тя за мъртвата танцьорка!

Ма Жун прие обиден вид. Той въздъхна, после се примери и продължи търпеливо:

— Та, Ваша Милост, това момиче, Прасковен цвят, е било близка приятелка на убитата куртизанка. Танцьорката е дошла в Квартала на върбите преди около една година заедно с три други момичета, доведени от столицата от един сводник. Казала на Прасковен цвят, че е напусната дома си в Шанси заради някакви неприятности и никога няма да може да се върне там. Била доста особена. Въпреки че много високопоставени гости правели отчаяни опити да спечелят благоволението ѝ, учтиво отказвала на всички. Особено усърден в ухажването си бил майстор Су, който ѝ правел много скъпи подаръци, но и той нямал успех.

— Това — намеси се съдията — ще отбележим като минус за Су. Несподелената любов често е съществен мотив за отмъщение.

— Все пак — продължи Ма Жун — Прасковен цвят е убедена, че Бадемов цвят в никакъв случай не е била студена жена. Фактите сочат, че навярно е имала таен любовник. Най-малко веднъж седмично искала разрешение от собственика на къщата да излезе на покупки. Тъй като била уравновесено и дисциплинирано момиче и нямали никакво основание да се опасяват, че може да избяга, собственикът винаги се съгласявал. Тя излизала сама и приятелката ѝ мисли, че е отивала на тайни срещи. Но кой е бил любовникът и къде са се срещали, Прасковен цвят така и не разбрала, въпреки че с положителност се е опитвала да научи!

— Колко време се е бавела всеки път? — попита съдията.

— Излизала е непосредствено след приключване на обеда — отвърна Ма Жун — и се е връщала малко преди да поднесат вечерната порция ориз.

— Това означава, че не е ходела извън града — отбеляза съдията.

— Инспекторе, върви разпитай писаря за онъ псевдоним!

Щом Хун излезе, влезе един слуга и подаде на съдията голям запечатан плик. Ди го отвори и извади дълго писмо, което разгъна върху писалището си. Имаше прикрепени и две копия. Като поглаждаше дългите си бакенбарди, съдията бавно започна да чете. Точно когато завърши четенето и се облегна назад, в кабинета се върна Хун. Като клатеше глава, той каза:

— Старши писарят е сигурен, Ваша Милост, че нито един учен или писател в тази окolia не използува прозвището Студента от бамбуковата горичка.

— Жалко! — каза съдията. След това се наведе напред, посочи писмото пред себе си и продължи оживено: — Ето че пристигна докладът от собственика на къщата на куртизанката. Истинското ѝ име е било госпожица Фан Хъи и е била купена в столицата от един сводник преди седем месеца, точно както е казала Прасковен цвят — или как там ѝ беше името — на Ма Жун. Цената е била две златни кюлчета. Сводникът е заявил, че я е купил при необичайни обстоятелства. Тя сама го потърсила и поискала да се продаде за едно златно кюлче и петдесет сребърника при условие, че ще бъде препродадена именно в Ханюан. На сводника се сторило странно, че девойката предлага сделката сама вместо чрез родителите си или чрез посредник. Но тъй като била красива и умела добре да пее и танцува, той разбрал, че печалбата ще бъде добра, и не си направил труда да я разпитва. Платил ѝ парите и тя ги прибрала. Но тъй като къщата в Квартала на върбите била добър клиент, сводникът сметнал за разумно да уведоми управителя за страния начин, по който е наел момичето, за да се освободи от отговорност, ако по-късно възникнат усложнения.

На това място съдията замълча и ядно поклати глава. После продължи:

— Собственикът на къщата задал на девойката няколко въпроса, но като видял, че тя избягва да отговаря пряко, оставил работата така. Той твърди, че според него родителите ѝ са я изгонили от дома ѝ заради някаква незаконна любовна връзка. Другите подробности за живота ѝ в къщата съвпадат с онова, което Ма Жун е научил от останалите момичета. Собственикът е отбелязал имената на гражданите, които са проявявали особен интерес към Бадемов цвят. Списъкът включва почти всички изтъкнати граждани на Ханюан, без Лиу Фейпо и Хан Юнхан. Имало е случаи собственикът на къщата да увещава девойката да приеме за любовник единия или другия, но тя твърдо е отказвала. Той не е настоявал много, защото и без това само с танците си Бадемов цвят му е носела добра печалба. В края на доклада се съобщава, че девойката е обичала литературните игри, пищела красиво, а в рисуването на цветя и птици била над средното ниво. Но се подчертава, че не е обичала играта на шах!

Съдията отново замълча. Огледа помощниците си и запита:

— Е, сега как бихте обяснили въпроса ѝ дали играя шах и това, че в ръкава ѝ намерихме тази шахматна задача?

Ма Жун се почеса по главата в недоумение. Цяо Тай попита:

— Мога ли да хвърля поглед на задачата, Ваша Милост? Някога много обичах да играя шах.

Съдията бутна хартията към него. Цяо Тай се замисли върху задачата и след известно време каза:

— Това е напълно безсмислена позиция, Ваша Милост! Белите пионки заемат почти цялата дъска. Някои от ходовете, посредством които те са възпрели настъплението на черните, биха могли да се възпроизведат доста ясно, но в разположението на черните няма никаква логика.

Съдията смръщи вежди. От вцепенението го извадиха трите удара на големия бронзов гонг, окачен на главната порта, които отекнаха в трибунала и оповестиха откриването на сутрешното съдебно заседание.

Ди постави шахматната задача обратно в чекмеджето и стана с въздишка. Хун му помогна да наметне съдийската мантия от тъмнозелен брокат. Докато нагласяваше на главата си черната съдийска шапка, той каза на тримата мъже:

— Ще се занимая с убийството, извършено на Кораба на цветята. За щастие в момента няма други дела за разглеждане, тъй че ще можем да съсредоточим цялото си внимание върху това загадъчно убийство.

Ма Жун дръпна настрани тежката завеса, отделяща личния кабинет на съдията от съдебната зала. Ди се качи на подиума и седна зад високата маса с покривка от ален брокат. Ма Жун и Цяо Тай застанаха зад стола му, а Хун зае обичайното си място от дясната му страна.

Стражниците застанаха в две редици пред подиума. Те носеха бичове, палки, вериги, белезници и други пособия на своя занаят. Старши писарят и помощниците му седяха на по-ниски маси от двете страни на подиума, готови да водят протокола.

Съдията огледа съдебната зала. Забеляза, че се е събрала внушителна тълпа от зрители. Новината за убийството, извършено на Кораба на цветята, се бе разпростирила като мълния и гражданите на Ханюан бяха нетърпеливи да научат всички подробности. На първия ред седяха Хан Юнхан, братята Кан и майсторите Пън и Су. Ди се зачуди защо Лиу Фейпо и Ван не бяха там. Началникът на стражниците ги беше уведомил, че трябва да присъствуваат.

Съдията удари с чукчето си по масата и обяви заседанието за открыто. След това започна да проверява присъствуващите.

Внезапно на входа на съдебната зала се появиха няколко души, предвождани от Лиу Фейпо, който възбудено крещеше:

— Искам правосъдие! Извършено е гнусно престъпление!

Съдията направи знак на началника на стражниците. Той отиде да посрещне новодошлите и ги доведе пред подиума.

Лиу Фейпо коленичи на каменния под. До него коленичи висок господин на средна възраст, облечен в прост син халат и с малко черно кепе на главата. Четирима други мъже останаха прави зад редицата стражници. Между тях съдията разпозна Ван. Другите трима му бяха непознати.

— Ваша Милост! — проплака Лиу Фейпо. — Дъщеря ми е била жестоко убита през първата й брачна нощ!

Съдията вдигна вежди. Той каза остро:

— Тъжителят Лиу Фейпо да разкаже всичко последователно. Чух снощи по време на угощението, че сватбата на дъщеря ви е била отпразнувана оня ден. Защо идвate в съда сега, два дни след случая, да съобщите за смъртта ѝ?

— Всичко се дължи на пъкления план на този коварен човек тук! — проплака Лиу Фейпо, като посочи господина, коленичил край него.

— Кажете името и професията си! — заповяда съдията на мъжа на средна възраст.

— Вашият нищожен слуга — каза тихо мъжът — се нарича Джан Уънджан и е доктор по литература. Ужасно нещастие сполетя моята къща и ми отне едновременно любимия и единствен син и младата му съпруга. И като че ли това не стига, ами този човек, Лиу Фейпо, обвинява мене — техния баща! Почтително умолявам Ваша Милост да поправи тази страшна неправда!

— Безсрамен мошеник! — изкрещя Лиу Фейпо. Съдията удари чукчето си по масата.

— Тъжителят Лиу Фейпо — каза строго той — да се въздържа от употребата на обиди в този съд! Разкажете случая!

Лиу Фейпо направи усилие да се овладее. Той очевидно не бе на себе си от гняв и скръб. Съвсем не приличаше на человека от миналата вечер. След кратко мълчание продължи с по-спокоен глас:

— Великото Небе не бе пожелало да се сдобия с мъжка рожба. Единственото ми дете бе момиче и се казваше Лунна фея. Но чрез тази дъщеря бях напълно утешен за липсата на син. Тя беше очарователна и мила. Най-голямата радост в живота ми бе да гледам как се превръща в красива и умна млада жена. Аз...

Той млъкна. Ридание задави думите му. Преглътна няколко пъти, после продължи с треперещ глас:

— Миналата година тя ме помоли да ѝ разреша да взема частни уроци по класическа литература, които учителят — доктор Джан — преподаваше в къщата си на група млади жени. Съгласих се, защото дотогава тя се увличаше главно по язденето и лова, и бях доволен, че започва да проявява интерес към изкуството и литературата. Как бих могъл да предвидя нещастието, което ще последва? В къщата на учителя Лунна фея видяла сина му, студента Джан Хупяо, и се влюбила в него. Исках да се осведомя за семейството на Джан, преди да взема решение, но Лунна фея настоятелно ме помоли да обявим годежа по-скоро и Първата ми жена — тази глупачка! — подкрепи молбата ѝ, макар че трябваше да бъде по-предвидлива. Дадох съгласието си, избрахме сватовник и брачният договор бе съставен. Тогава обаче моят приятел, търговецът Ван Ифан ме предупреди, че доктор Джан е развратник, който преди известно време се опитал безуспешно да използува дъщеря му за задоволяване на низките си страсти. Реших незабавно да разваля годежа. Но тогава Лунна фея легна болна и Първата ми жена твърдеше, че е болна от любов и сигурно ще умре, ако не променя решението си. На всичко отгоре, тъй като не желаше плячката да се изплъзне под носа му, доктор Джан отказа да развали брачния договор.

Лиу хвърли змийски поглед към професора, после продължи:

— Така, макар и с голяма неохота, аз разреших да отпразнувам сватбата. Оня ден в къщата на Джан бяха запалени червени свещи и бракосъчетанието бе извършено тържествено пред възпоменателните площи на предците^[2]. На сватбеното тържество присъствуваха повече от тридесет видни граждани, включително гостите, които взеха участие в пиршеството на Кораба на цветята... Днес рано сутринта професорът се втурна силно развълнуван в къщата ми и съобщи, че вчера Лунна фея е била намерена мъртва в брачното ложе. Веднага го запитах защо не ми е съобщил незабавно. Отговори ми, че синът му,

младоженецът, бил изчезнал безследно и той искал най-напред да се опита да открие него. Попитах го от какво е умряла дъщеря ми, а той само измърмори някакви неразбираеми думи. Поисках да тръгна с него, за да видя тялото ѝ. Той спокойно ми каза, че тя вече е закована в ковчег и положена в будисткия храм!

Съдията се облегна назад. Той понечи да прекъсне Лиу, но премисли и реши да го изслуша докрай.

— У мене се породи ужасно подозрение — продължи Лиу. — Веднага отидох да се посъветвам със съседа си, майстор Ван. Той незабавно се съгласи с мене, че дъщеря ми е станала жертва на неописуемо престъпление. Уведомих доктор Джан, че ще подам жалба в трибунала. Майстор Ван отиде да доведе свидетел — Ван Ифан... И сега аз, Лиу Фейпо, съм паднал на колене пред масата на Ваша Милост и ви умолявам да се погрижите злият престъпник да получи заслужено наказание, за да може душата на бедната ми дъщеря да почива в мир!

Като каза това, Лиу удари три пъти челото си о каменния под.

Съдията бавно поглади дългата си брада. Помисли малко и запита:

— Искате да кажете, че студентът Джан е убил невястата си и след това е избягал?

— Моля Ваша Милост за извинение! — побърза да отговори Лиу. — Толкова съм объркан, че не се изразявам ясно. Този слаботелесен младеж, студентът Джан, е невинен. Бащата, този пропаднал развратник, ето кой е виновният! Той е пожелал Лунна фея и възбуден от виното, е поsegнал на нея в същата нощ, през която тя е трябвало да стане жена на сина му. Горката ми дъщеря се е самоубила, а студентът Джан, ужасен от скандалното поведение на собствения си баща, е побягнал в отчаянието си. На следната сутрин, събудил се след пиянската нощ, порочният професор е намерил мъртвото тяло на дъщеря ми. Уплашен от последствията на подлото си деяние, той е наредил незабавно да заковат трупа в ковчег, за да прикрие факта, че дъщеря ми се е самоубила. Затова обвинявам доктор Джан Уънджен, че е изнасилил дъщеря ми, Лунна фея, и е станал причина за смъртта ѝ.

Съдията заповяда на старши писаря да прочете обвинението на Лиу така, както бе записано. Лиу се съгласи, че всичко е точно, и постави отпечатъка от палеца си върху документа. После съдията каза:

— Сега обвиняемият Джан Уънджан да разкаже какво се е случило!

— Стоящият пред вас — започна професорът с леко педантичен тон — проси Ваша Милост за снизходителност спрямо недостойното си поведение. Искам да заява, че напълно разбирам колко глупави са били действията ми. Спокойният живот между книгите ме е направил, за жалост, неспособен да се справя умело с такава ужасна беда, каквато сполетя бедната ми къща. Но твърдо отричам да съм имал някога непочтени мисли по отношение на снаха си, а още по-малко бих могъл да я нападна! Ще ви разкажа всичко, което се случи в действителност — и всяка подробност е вярна!

Докторът спря за момент, за да събере мислите си, после продължи:

— Вчера сутринта, когато закусвах в градинската си беседка, дойде слугинята ми Ружа и съобщи, че почукала на вратата на брачната стая, извикала, че носи сутрешния ориз, но никой не ѝ отговорил. Казах ѝ да не беспокои младоженците и да им почука пак след около час. По-късно същата сутрин, когато поливах цветята, Ружа дойде отново и ми каза, че все още никой в стаята не отговаря. Почувствувах някаква тревога. Отидох лично до покоите, предназначени за младата двойка, и енергично почуках на вратата. Когато никой не отговори, извиках няколко пъти името на сина си, но пак не получих отговор. Тогава разбрах, че трябва да се е случило нещо нередно. Веднага отидох да доведа търговеца на чай Кун, мой съсед и приятел, за да се посъветвам с него. Той сметна, че мой дълг е да отворя вратата със сила. Повиках иконома; той донесе брадва и разби ключалката.

Доктор Джан спря да говори. Прегълътна и продължи с беззвучен глас:

— Голото тяло на Лунна фея бе проснато в леглото, покрито с кръв. Сина ми го нямаше. Бързо пристъпих напред и я покрих с юргана. После опипах пулса ѝ. Той бе спрят и ръката ѝ бе студена като лед. Тя беше мъртва... Кун веднага отиде да доведе учения лекар доктор Хуа, който живее наблизо. Той извърши оглед на тялото. Установи, че причината за смъртта е силен кръвоизлив, причинен от дефлорирането. Тогава разбрах, че синът ми, покрусен от скръб, е избягал от мястото, където го е сполетяло това тежко нещастие. Бях

убеден, че е отишъл в някое самотно кътче, за да се самоубие, и реших да изляза веднага, за да се опитам да го намеря и да му попреча да извърши тази отчаяна постъпка. Когато доктор Хуа отбеляза, че в такова горещо време е по-добре мъртвата да бъде затворена незабавно, аз наредих да извикат човек, който да измие тялото и да го постави във временен ковчег. Кун предложи ковчегът да бъде положен в будисткия храм, докато се реши къде да бъде заровен. Помолих всички присъствуващи да запазят случая в тайна, докато не намеря сина си — жив или мъртъв. После отидох да го търся, придружен от Кун и иконома си. Цял ден бродихме из града и предградията, разпитвахме навсякъде, но падна мрак, а ние все още не бяхме открили никаква следа. Когато се върнахме у дома, заварихме един рибар да чака пред портата. Той ми предаде копринен пояс, който се закачил на въдицата му, докато ловял риба в езерото. Нямаше нужда да чета името, избродирano на подплатата. Веднага познах пояса на бедния си син. Този втори удар беше прекалено силен за мене. Паднал съм в несвяст. Кун и икономът ме сложили в леглото. Напълно изтощен, съм спал до тази сутрин... Веднага щом се събудих, си спомних за своя дълг към бащата на младоженката. Забързах към къщата на Лиу и му съобщих за ужасното нещастие. Вместо да заоплаква заедно с мене децата ни, отнети от жестоката съдба, този безсърден човек ми отправи най-безумни обвинения и ме заплаши, че ще подаде жалба срещу мене в трибунала. Умолявам Ваша Милост да бъде справедлив към покорния си слуга, който в един и същи ден загуби единствения си син и младата си снаха и по такъв начин е изправен пред ужасната съдба родът му да бъде прекъснат!

После професорът удари няколко пъти челото си о пода.

Съдията даде знак на писаря. Той прочете записа, направен според показанията на доктор Джан, и последният постави отпечатъка на палеца си върху хартията.

Съдията каза:

— Сега ще изслушам свидетелите на тъжителя и обвиняемия.
Нека дойде търговецът Ван Ифан!

Ди огледа изпитателно търговеца. Спомни си, че името му бе споменато по време на кавгата между братята Кан. Ван Ифан беше човек на около четиридесет години, с гладко, безбрадо лице, чиято бледност се подчертаваше от късите, черни мустаци.

Ван Ифан заяви, че преди две години Втората жена на доктор Джан умряла. И тъй като Първата и Третата му жени били умрели още преди това, професорът останал съвсем сам. Тогава той потърси Ван Ифан и го помолил да му даде дъщеря си за наложница. Ван Ифан възмутено отхвърлил това предложение, направено дори без подходящ посредник. Оттогава доктор Джан, неуспял да задоволи страстта си, започнал да разпространява злонамерени клевети, че Ван Ифан е търговец, който се занимава с тъмни сделки. Като опознал по този начин лошия нрав на професора, Ван Ифан сметнал за свой дълг да предупреди Лиу Фейпо на какво семейство се кани да повери единствената си дъщеря.

Веднага щом Ван Ифан мъкна, доктор Джан извика гневно:

— Умолявам Ваша Милост да не вярва на тази нелепа смесица от истина и лъжа! Вярно е, че често съм се изказвал зле за Ван Ифан. И сега не се колебая да заявя, че този човек е мошеник и измамник. След смъртта на Втората ми жена не аз, а той предложи дъщеря му да ми стане наложница. Каза, че тъй като жена му е починала, не може да се грижи достатъчно добре за дъщеря си. Очевидно искаше да измъкне от мене пари и да ме накара да спра да порицавам съмнителните му търговски сделки. Не той, а аз отхвърлих веднага безсромното предложение!

Съдията стовари юмрука си върху масата и извика:

— Вие се подигравате с мене, вашия съдия! Явно е, че един от двама ви лъже най-безсрочно! Нека ви бъде ясно, че ще проучва този случай най-подробно и тежко на онзи, който се е опитал да ме измами!

Като подръпваше ядосано брадата си, съдията заповядва на майстор Ван да излезе напред.

Показанията на Ван съвпадаха с тези на Лиу Фейпо, що се отнася до фактите. Но той съвсем не споделяше с такава увереност теорията на Лиу относно престъплението, приписвано на доктор Джан. Каза, че се е съгласил с нея, само за да успокои възбудения Лиу Фейпо, и ще се въздържи да изкаже мнение за онова, което се е случило в действителност през брачната нощ.

После съдията изслуша двамата свидетели на обвиняемия. Първо търговеца на чай Кун потвърди направеното от доктор Джан описание на случая и добави, че професорът е човек със скромни навици и възвишен характер.

Когато на каменните плочи коленичи доктор Хуа, съдията заповядва на началника на страниците да повика съдебния следовател. После се обърна строго към доктор Хуа с думите:

— Вие като професионален лекар трябва да знаете, че при всички случаи на внезапна смърт тялото не бива да се затваря в ковчег, преди всички обстоятелства около смъртта да са били изяснени в съда и преди следователят да е огледал трупа. Действували сте против законите и ще бъдете съответно наказан. А сега в присъствието на следователя опишете състоянието, в което намерихте тялото, и разкажете как стигнахте до заключението си относно причината за настъпването на смъртта!

Доктор Хуа бързо се впусна в подробно описание на симптомите, открити върху тялото на мъртвото момиче. Когато свърши, съдията погледна въпросително към следователя, който каза:

— Почтително уведомявам Ваша Милост, че макар и смърт на девственица при обстоятелства като описаните да се среща много рядко, в медицинските книги наистина са отбелязани няколко такива случая. Няма съмнение, че такъв случай може да завърши със смърт, въпреки че по-често се стига само до по-продължително състояние на безсъзнание. Симптомите, описани от доктор Хуа, във всички подробности отговарят на тези, описани в авторитетните медицински трудове.

Съдията кимна. След като осъди доктор Хуа на тежка глоба, той се обърна към слушателите в залата и каза:

— Възнамерявах тази сутрин да разгледам случая с убийството на куртизанката, но новият случай прави неотложен оглед на мястото на предполагаемото престъпление.

Той удари по масата с чукчето си и закри заседанието.

[1] Става дума за един от двата вида шах, разпространени в стар Китай — „уей ци“ („шах на обграждането“), популярен днес под японското наименование „го“. Другият — „сян ци“ („шах с образи“) е близък до шаха разпространен в Европа. — Б.к.р. ↑

[2] Тези плочки, наречени още „табелки на душите на предците“, китайците са поставяли в храмовете и във всеки дом. Край тях изгаряли благовония и оставяли горящи свещи. У конфуцианците това е било свързано с култа към предците. Те са вярвали, че след като

напишат името на покойника върху плочката, в нея се вселявала душата му. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

СЪДИЯТА ДИ РАЗГЛЕЖДА БИБЛИОТЕКАТА НА ЕДИН СТУДЕНТ; В ИЗОСТАВЕНИЯ ХРАМ СЕ ИЗВЪРШВА АУТОПСИЯ

В коридора съдията рече на Ма Жун:

— Кажи на стражниците да пригответ паланкина ми за отнасяне до къщата на доктор Джан. Четирима от тях да идат в будисткия храм и да пригответ всичко необходимо за аутопсията. Аз ще дойда в храма веднага щом свърша с професора.

След това той влезе в личния си кабинет.

Хун се зае да приготви чаша чай за съдията. Цяо Тай остана прав, изчаквайки Ди да седне пръв. Но той започна да се разхожда из кабинета с ръце на гърба. Челото му бе прорязано от дълбока бръчка. Спря се чак когато Хун му поднесе чашата чай. Отпи няколко гълтка и заговори:

— Не мога да си представя какво е накарало Лиу Фейпо да отправи такова невероятно обвинение. Приемам, че прибързаното затваряне на тялото в ковчег изглежда подозрително, но всеки разумен човек първо би настоял да се извърши аутопсия, вместо да предяви такова сериозно обвинение. А миналата вечер Лиу ми направи впечатление на много спокоен и хладнокръвен мъж.

— Преди малко в съдебната зала той ми приличаше на умопомрачен, Ваша Милост — отбеляза Хун. — Видях, че ръцете му треперят, а на устните му имаше пяна!

— Обвинението на Лиу е съвършено абсурдно! — възкликна Цяо Тай. — Ако наистина е бил уверен, че професорът е човек с подъл характер, защо се е съгласил на женитба? Лиу не прилича на мъж, който би се оставил да го тиранизират жена му и дъщеря му! А и лесно би могъл да отмени брачния договор едностранно!

Съдията замислено поклати глава.

— Зад тази сватба се крие нещо — каза той. — И трябва да кажа, че доктор Джан, независимо от трогателните си вопли по повод на бедствието, сполетяло къщата му, изглежда го приема доста спокойно!

Влезе Ма Жун и съобщи, че паланкинът е готов. Съдията излезе на двора, последван от тримата си помощници.

Доктор Джан живееше във внушителна къща, построена върху склона на планината, западно от трибунала. Икономът отвори тежката двукрила порта и носачите внесоха паланкина на съдията в двора.

Професорът почтително помогна на госта да слезе и след това го отведе заедно с Хун в приемната зала. Ма Жун и Цяо Тай останаха в първия двор заедно с двама стражници и началника им.

Седнал срещу професора на масата за чай, съдията разгледа внимателно домакина. Доктор Джан беше висок, добре сложен мъж с умно, интелигентно лице. Изглеждаше на около петдесет години — твърде млад за държавната пенсия, която му бе отпусната. Той мълчаливо наля на съдията чаша чай, после отново седна и зачака видния гост пръв да започне разговор. Хун остана прав зад стола на съдията.

Ди погледна към претъпканите с книги лавици и запита професора коя литературна тема представлява особен интерес за него. С добре подбрани думи доктор Джан даде сбито обяснение на проучванията си, свързани с някои древни текстове. Отговорите му на въпросите на съдията за някои подробности доказваха, че е отличен познавач на темата. Той направи няколко много оригинални забележки за автентичността на един спорен пасаж, като с лекота привеждаше наизуст цитати от някои по-малко известни стари трудове. Въпреки че почеността му можеше да бъде поставена под въпрос, нямаше и най-малко съмнение, че е голям учен.

— Защо — запита съдията, — след като сте все още сравнително доста млад, сте напуснали катедрата си в училището при храма на Конфуций? Много хора са оставали на тази почетна длъжност до седемдесет, та и повече години.

Доктор Джан изгледа подозрително съдията и отговори рязко:

— Предпочетох да посветя цялото си време на собствените си проучвания. През последните три години преподавам уроци по класическа литература на няколко напреднали студенти тук в моята къща.

Съдията стана и каза, че иска да види мястото, където се е случило нещастието. Професорът кимна мълчаливо. Той поведе

гостите по един открит коридор към втория двор, спря се пред изящна сводеста врата и бавно каза:

— Оттатък е дворът, който бях предназначил за сина си. Заповядал съм строго никой да не влиза там след изнасянето на ковчега.

Зад вратата имаше малка декоративна градина. В средата ѝ се виждаше грубо одялана каменна маса, обградена от няколко бамбукови дръвчета, чиито шумолящи зелени листа караха човек да забрави душната жега.

След като мина през тесния свод, доктор Джан отвори първо вратата вляво и показа на гостите една малка библиотека. В нея имаше място само за писалището срещу прозореца и за едно старо кресло. Върху лавината бяха натрупани книги и ръкописни свитъци. Професорът каза нежно:

— Синът ми беше изключително привързан към малката си библиотека. Той си беше изbral псевдонима Студента от бамбуковата горичка, макар че няколкото бамбукови дръвчета отвън трудно биха могли да се нарекат „горичка“.

Съдията влезе и разгледа книгите върху лавицата. Доктор Джан и Хун останаха отвън. Като се обърна към тях, съдията подхвърли на професора:

— От избора на книгите виждам, че синът ви е имал широки интереси. Жалко, че те са се простирали и върху дамите от Квартала на върбите!

— Кой, за бога — възклика гневно доктор Джан, — би могъл да каже на Ваша Милост такава нелепа клевета? Синът ми беше с извънредно сериозен нрав. Никога не излизаше нощем. Кой ви е дал такова абсурдно сведение?

— Струва ми се, че чух някъде подобна забележка — каза разсеяно съдията. — Може би не съм разбрал добре за какво става въпрос. Тъй като синът ви е бил такъв трудолюбив учен, предполагам, че е имал красив почерк?

Професорът посочи купчината хартии на писалището и каза кратко:

— Това е ръкописът на последните проучвания на сина ми върху „Беседи и съждения“ на Конфуций.

Съдията прелисти ръкописа.

— Много изразителен почерк! — отбеляза той на излизане.

Докторът ги заведе в дневната отсреща. Изглежда, още бе засегнат от забележката на съдията за разпуснатия живот на сина си. Каза с кисело изражение:

— Ако Ваша Милост тръгне по коридора, ще намери вратата на спалнята. Аз ще почакам тук.

Съдията кимна. Следван от Хун, той тръгна по едва осветения коридор. В края му видяха една врата, която висеше върху разхлабените си панти. Съдията я отвори и застанал на прага, огледа мрачната стая. Тя беше съвсем малка и се осветяваше само от слънчевата светлина, която се прецеждаше през прозрачната хартия, залепена върху решетката на единствения прозорец.

Хун пошепна възбудено:

— Значи студентът Джан е бил любовникът на Бадемов цвят!

— И се е удавил! — раздразнено допълни съдията. —

Намерихме Студента от бамбуковата горичка и в същото време го загубихме! Все пак се натъкнахме на нещо интересно: почеркът му е съвсем различен от този в любовните писма. — Той се наведе и продължи: — Виж, целият под е покрит с прах. Очевидно професорът не ни е излягал, като каза, че никой не е влизал в тази стая след изнасянето на тялото на Лунна фея.

За момент съдията остана загледан в широкото легло до стената в дъното. Върху тръстиковата рогозка, която го покриваше, се виждаха няколко тъмночервени петна. Вдясно имаше тоалетна масичка, а вляво — наредени една върху друга кутии за дрехи. До самото легло бе поставена малка маса за чай с две табуретки. Въздухът в стаята беше много тежък.

Съдията тръгна към прозореца, за да го отвори. Но той бе залостен с дъска, цялата в прах. С известно усилие Ди я измъкна. През желязната решетка той видя част от зеленчукова градина, заобиколена с висока тухлена стена. В стената имаше малка врата. Очевидно през нея минаваше готвачът, за да набере зеленчуци. Съдията недоумяващо поклати глава и каза:

— Вратата беше затворена отвътре, Хун, прозорецът има здрава желязна решетка и не е бил отварян поне от няколко дена. Как, в името на бога, студентът Джан е напуснал стаята в онази съдбоносна нощ?

Озадачен, Хун погледна господаря си.

— Това е много странно! — каза той. Поколеба се и добави: —
Може би стаята има тайна врата?

Съдията бързо стана. Двамата издърпаха леглото и огледаха
стената и пода педя по педя.

После разгледаха и другите две стени, но без резултат. Съдията
седна отново, изтупа прахта от коленете си и каза:

— Върни се в дневната, Хун, и кажи на професора да ми
приготви списък на всички свои приятели и познати, както и на
приятелите и познатите на своя син. Аз ще остана още малко тук и ще
поогледам наоколо.

След като Хун тръгна, съдията скръсти ръце. Ето че се бе
появила нова загадка! В случая с мъртвата танцьорка имаше поне
някои ясни следи. Мотивът беше известен: убиецът е искал да й
попречи да предупреди съдията за тайнния заговор. Имаше четирима
заподозрени. Подробното проучване на техните отношения с
куртизанката щеше да доведе до разкриване на виновника, а тогава и
подготвяният от него заговор щеше да бъде разкрит. Разследването
беше вече напреднало и сега изведнъж изникна този загадъчен случай,
в който имаше две главни действуващи лица, при това мъртви! И като
че ли нямаше никакви улики! Професорът беше интересен мъж, но
нямаше вид на развратник. От друга страна, външността често мами, а
и Ван Ифан едва ли би посмял да лъже в съда за онази история с
дъщеря му. Но и професорът не би посмял да изль же, че синът му не е
посещавал Квартала на върбите. Доктор Джан беше достатъчно умен,
за да знае, че такива неща могат лесно да се проверят. Може би самият
доктор бе имал любовна връзка с танцьорката и бе използувал
псевдонима на сина си в своите любовни писма! Той вече не беше
млад, но беше интересен мъж, пък и винаги е било трудно да се
отгатнат предпочитанията на една жена. Във всеки случай щяха да
сравнят почерка на доктора с този в любовните писма. Не случайно
съдията бе накарал Хун да поисква списък от професора! Но доктор
Джан не би могъл да убие танцьорката, защото не бе присъствувал на
пиршеството на кораба! Може би в края на краищата любовните
връзки на танцьорката нямаха нищо общо с убийството й.

Съдията се размърда в стола си. Изведенъж го обхвана
тревожното чувство, че е наблюдаван. Обърна се към отворения
прозорец.

Едно бледо, изпito лице го гледаше с широко отворени очи.

Съдията скочи и се втурна към прозореца, но се спъна във втората табуретка. Успя да се изправи, но когато стигна до прозореца, видя само как вратата на градинската стена се затваря.

Ди изтича в първия двор и нареди на Ма Жун и Цяо Тай веднага да излязат на улицата и да търсят човек със среден ръст и обръсната като на монах глава. После каза на началника на стражниците да събере обитателите на къщата в дневната и да претърси всички стаи. Самият той бавно се запъти към залата намръщен, със сключени вежди.

Хун и доктор Джан излязоха тичешком да видят какво е предизвикало цялата тази суматоха. Съдията не обърна внимание на въпросите им, а запита остро доктор Джан:

— Защо не ми казахте, че брачната стая има тайна врата?

Професорът го погледна в пълно недоумение.

— Тайна врата ли? — попита той. — За какво ми е на мене, оттеглилият се да живее на спокойствие учен, такова нещо! Аз самият съм ръководил построяването на тази къща и мога да уверя Ваша Милост, че никъде в нея няма тайна врата.

— В такъв случай — отбеляза сухо съдията — бихте ли ми обяснили как синът ви е могъл да напусне стаята? Единственият ѝ прозорец беше залостен, а вратата — заключена отвътре.

Докторът се плесна по челото и каза смутено:

— Не съм и помислил за това!

— Ще ви дам възможност да размислите върху тази загадка! — каза строго съдията. — Няма да напускате къщата до второ наредждане. Сега ще ида в будисткия храм и ще заповядам да се направи аутопсия на тялото на Лунна фея. Считам, че тази стъпка е необходима в името на правосъдието, така че можете да си спестите всякакви протести!

Доктор Джан изглеждаше разярен, но се овладя. Обърна се и напусна залата, без да каже дума.

Началникът на стражниците доведе около дузина мъже и жени.

— Други не намерихме, Ваша Милост! — обяви той. Съдията бързо ги огледа. Никой от тях не приличаше на образа, който бе видял през прозореца. Разпита слугинята Ружа как се е опитвала да събуди новобрачната двойка. Отговорите ѝ съвпаднаха напълно с показанията на професора.

Когато съдията освободи задържаните, влязоха Ма Жун и Цяо Тай. Първият изтри потта от челото си и каза:

— Претърсихме всичко наоколо, Ваша Милост, но без резултат. Не срещнахме никого, освен един продавач на лимонада, който хъркаше край каручката си. Улиците са опустели заради пладнешката жега. Съвсем близо до вратата на градината намерихме две връзки дърва за горене, оставени очевидно от някой амбулантен търговец, но самият човек не се виждаше никъде.

Съдията им разказа накратко за странния мъж, който го бе наблюдавал през прозореца. После нареди на началника на стражниците да иде при Лиу Фейпо и майстор Ван и да им каже, че трябва да присъствуват на аутопсията в будисткия храм. Ма Жун също трябваше да отиде там, за да провери дали стражниците са подредили всичко за случая. На Цяо Тай съдията каза:

— Ти ще останеш тук с двама стражници и ще внимаваш доктор Джан да не напуска къщата. А си отваряй очите на четири и за странния мъж, който ме наблюдаваше!

Съдията тръгна към паланкина си, като гневно размахваше ръкави. Качи се заедно с Хун и нареди да ги отнесат в храма.

Докато изкачваше широките стъпала пред къщичката на вратаря, Ди забеляза, че те бяха обрасли с трева, а червеният лак по високите колони на величествената порта се лющеше. Спомни си, че му бяха казали, че преди няколко години монасите са напуснали храма и сега за него се грижи един стар пазач.

Заедно с Хун минаха през полусрутения коридор към страничната зала на храма. Там ги чакаха Ма Жун, следователят и стражниците. Имаше и други трима души, които Ма Жун представи като собственика на погребалната къща и двамата му помощници. Вдясно се издигаше висок олтар, на който нямаше нищо. Пред него, на две дървени магарета, бе поставен ковчегът. В другия край на залата стражниците бяха подредили голяма маса за импровизирания съд. До нея имаше една по-малка за писаря. Преди да седне зад масата, съдията повика собственика на погребалната къща и хората му. Те коленичиха на пода. Ди попита собственика:

— Спомняш ли си дали прозорецът на брачната стая, където си умил тялото, беше отворен?

Слисан, човекът погледна към помощниците си. По-младият веднага отговори:

— Затворен беше, Ваша Милост! Исках да го отворя, защото в стаята беше много горещо, но дъската, с която бе залостен, бе здраво затегната и не можах да я изтегля.

Съдията кимна. После запита отново:

— Докато миеше тялото, забеляза ли някакви следи от насилие — рани, драскотини или синини?

Човекът поклати глава.

— Бях доста озадачен от всичката тази кръв, Ваша Милост, и затова огледах тялото с особено внимание. Но не видях рана, нямаше дори драскотина! Мога да добавя, че момичето беше с доста яко телосложение. Трябва да е било твърде силно за млада дама от неговото съсловие.

— След като умихте тялото и го увихте в покров, веднага ли го поставихте в ковчега? — запита съдията.

— Да, Ваша Милост. Господин Кун ни беше поръчал да донесем временен ковчег, защото по-късно родителите трябваше да решат кога и къде ще бъде погребана мъртвата. Донесохме ковчег от тънки дъски и за много кратко време заковахме капака.

Междувременно следователят бе разгънал пред ковчега дебела тръстикова рогозка. В момента поставяше върху нея и меден леген с топла вода.

Пристигнаха Лиу Фейпо и майстор Ван. След като прие поздравите им, съдията се настани в креслото зад масата. Той чукна три пъти с кокалчетата на пръстите си и каза:

— Това извънредно съдебно заседание се свиква, за да бъдат проверени някои съмнения, възникнали във връзка с начина, по който е починала госпожа Джан Хупяо, по баща Лиу. Ковчегът ще бъде отворен и съдебният следовател ще извърши аутопсия. Тъй като това не е ексхумация, а само продължение на обичайните предварителни обследвания, съгласието на родителите не е необходимо. Но аз помолих Лиу Фейпо, бащата на покойната, както и майстор Ван да присъствуват в качеството си на свидетели. Доктор Джан Вънджан не може да присъствува, тъй като се намира под домашен арест.

По знак на съдията един стражник запали две снопчета благованни пръчици. Едното постави на края на съдийската маса, а

другото — във ваза, която сложи на земята до ковчега. Щом пътният сив дим изпълни помещението с парливата си миризма, съдията заповядва на собственика на погребалната къща да отвори ковчега. Мъжът заби длетото си под капака. Помощниците му започнаха да измъкват пироните. Когато те вдигнаха капака, господарят им отстъпи със сподавен вик. Ужасените му помощници изпуснаха капака, който хлопна на пода.

Съдебният следовател пристъпи към ковчега и погледна в него.

— Случило се е нещо ужасно! — възклика той.

Съдията стана веднага и изтича при него. Погледна и неволно отстъпи назад.

В ковчега лежеше тялото на напълно облечен мъж. Главата му представляваше буза съсирена кръв.

ГЛАВА СЕДМА

УЖАСНОТО ОТКРИТИЕ ПОРАЖДА НОВИ УСЛОЖНЕНИЯ; СЪДИЯТА ПОСЕЩАВА ДВЕ ВИДНИ ЛИЧНОСТИ

Te стояха безмълвно край ковчега и гледаха с невярващи очи грозния труп. Челото беше разсечено със страхотен удар. Покрита със засъхнала кръв, главата представляваше отвратителна гледка.

— Къде е дъщеря ми? — изкрештя внезапно Лиу Фейпо. — Искам дъщеря си!

Майстор Ван обви с ръка раменете на съкрушения баща и го отведе встрани. Лиу се разрида безутешно.

Съдията рязко се обърна, върна се при масата, удари върху нея и каза гневно:

— Всички да се върнат по местата си! Ма Жун, иди да претърсиш храма! А ти — обърна се той към собственика на погребалната къща — накарай помощниците си да извадят тялото от ковчега!

Двамата мъже бавно вдигнаха вкочанения труп от ковчега и го поставиха на тръстиковата рогозка. Следователят коленичи край тялото и внимателно свали окървавените дрехи. Сакото и панталоните бяха от груб памук, покрити с несръчни кръпки. Той ги сгъна грижливо и ги прибра накуп край себе си. След това погледна към съдията в очакване.

Ди взе четката за червен туш и написа в горния край на един служебен формуляр: „Лице от мъжки пол с неустановена самоличност.“ После подаде формуляра на писаря.

Следователят потопи една кърпа в медния леген и обърса кръвта от главата. Откри се ужасна, зееща рана. После той уми цялото тяло, като го оглеждаше инч по инч. Най-накрая стана и докладва:

— Тялото е на мъж с добре развита мускулатура, на около петдесетгодишна възраст. Груби ръце с изпочупени нокти, изпъкнали мазоли на десния палец, рядка, къса брада и сиви мустаци, плешива глава. Причина за смъртта: рана в средата на челото, широка един инч

и Дълбока два инча, причинена вероятно от голям топор или меч, който се вдига с две ръце.

Щом писарят попълни тези подробности във формуляра, следователят сложи върху него отпечатъка на палеца си и го подаде на съдията. Ди му заповядда да претърси дрехата на мъртвеца. Следователят намери в ръкава на сакото дървено мерило и къс мръсна хартия. Той постави предметите на масата. Съдията хвърли безразличен поглед към мерилото, после оглади парчето хартия и вдигна вежди. Като поставяше хартиения къс в ръкава си, той каза:

— Сега всички присъстващи да минат край трупа и да се опитат да го разпознаят. Ще започнем с Лиу Фейпо и майстор Ван.

Лиу Фейпо погледна бегло обезобразеното лице, после поклати глава и бързо отмина. Беше пребледнял като мъртвец. Майстор Ван понечи да последва примера му, но изведнъж нададе вик на изненада. Като потисна отвращението си, той се наведе над трупа и възклика:

— Аз познавам този човек! Това е Мао Юан, дърводелецът! Миналата седмица той идва у дома да поправи една маса!

— Къде живее? — попита бързо съдията.

— Това не зная, Ваша Милост — отговори Ван, — но ще попитам иконома си. Той го беше повикал.

Съдията мълчаливо поглеждаше дългите си бакенбарди. Изведенъж кресна на собственика на погребалната къща:

— Защо ти, собственик на погребална къща, за когото се предполага, че разбира от работата си, не ми каза веднага, че ковчегът е бил подменен? Или това е същият ковчег, в който си поставил мъртвата жена? Говори и казвай истината!

Като заекваше от страх, човекът отговори:

— Аз... аз се кълна, че това е същият ковчег, Ваша Милост! Сам го купих преди две седмици и сам отпечатах с нажежено желязо търговския си знак върху дървото. Но този ковчег лесно би могъл да бъде отворен, Ваша Милост! Тъй като е само временен, ние не заковахме пироните много грижливо и...

Съдията го прекъсна с нетърпеливо движение.

— Този труп — нареди той — да се обвие в покров, както подобава, и да се постави обратно в ковчега. Аз ще говоря със семейството на покойника относно погребението. Дотогава двама стражници да стоят на пост тук в залата — остава да изчезне и този

труп! — Съдията се обърна към началника на стражниците: — Доведи пазача на храма при мене. Изобщо, каква е тази неразбория? Той би трябвало сам да ми се представи!

— Пазачът е много стар човек, Ваша Милост — каза бързо началникът на стражниците. — Преживява с купичката ориз, която някои благочестиви хора донасят два пъти дневно в килията му до къщичката за вратаря. Той е глух и почти сляп.

— Сляп и глух наистина! — измърмори ядосано съдията. После каза кратко на Лиу Фейпо: — Ще организирам незабавно претърсване на околността за тялото на дъщеря ви.

В това време Ма Жун се върна в залата.

— Почтително ви уведомявам — каза той, — че претърсих целия храм, включително градината зад него. Няма никакви признания тялото на мъртвата да е скрито или заровено там.

— Сега тръгвай с майстор Ван — заповяда му съдията — да научиш адреса на дърводелеца и иди веднага у тях. Искам да знам какво е правил през последните дни. Ако има роднини мъже, да се явят в трибунала за разпит.

Като каза това, съдията чукна върху масата и обяви заседанието за закрито. Преди да напусне залата, той се приближи до ковчега и огледа внимателно вътрешността му. Не се виждаха кървави петна. После огледа пода наоколо, но между обърканите следи от стъпки, оставени върху прахта, не можа да открие петна, нито пък признания, че е правен опит те да бъдат заличени. Явно бе, че дърводелецът е бил убит на друго място, а тялото му е било довлечено в залата и поставено в ковчега, след като кръвта е била вече съсирана. Ди разреши на присъстващите да се разотидат и напусна залата, последван от Хун.

По обратния път съдията не пророни дума. Но когато влезе в личния си кабинет и Хун му помогна да се преоблече в удобен домашен халат, мрачното му настроение го напусна. Той седна зад писалището си и каза с усмивка:

— Е, Хун, чакат ни много загадки за разрешаване! Между другото доволен съм, че поставих професора под домашен арест. Я виж какво имаше в ръкава на дърводелеца!

Той бутна парчето хартия към Хун, който възклика удивен:

— Тук са записани името и адресът на доктор Джан, Ваша Милост!

— Да — каза съдията със задоволство, — нашият учен доктор очевидно не е предвидил това! Дай сега да видя списъка, който ни е направил!

Хун измъкна от ръкава си къс сгъната хартия. Като я подаваше на съдията, той каза унило:

— Доколкото виждам, Ваша Милост, почеркът му е съвсем различен от този в любовните писма.

— Прав си — каза съдията. — Няма никаква прилика. — Той хвърли хартията на масата и продължи: — След като изядеш обедния си ориз, Хун, би могъл да се опиташ да намериш в архивата няколко образеца от почерка на Лиу, Хан, Ван и Су. На всеки от тях по едно или друго време се е налагало да изпрати някакво писмо до трибунала. — Съдията извади от чекмеджето две големи служебни визитни картички с червен цвят и ги подаде на Хун, като добави: — Погрижи се тези картички да бъдат изпратени на Хан Юнхан и съветника Лян със съобщение, че ще ги посетя днес следобед.

Когато съдията стана, Хун го запита:

— Какво, за бога, е могло да се случи с трупа на госпожа Джан, Ваша Милост?

— Няма никаква полза, Хун — отговори съдията, — да си бълскаме главите над задача, чийто условия още не са напълно изяснени. За момента ще освободя напълно ума си от тази загадка. Имам намерение да обядвам у дома и да видя как са жените и децата ми. Оня ден моята Трета жена ми каза, че двамата ми сина вече са започнали да пишат доста хубави съчинения. Но те са двама нехранимайковци, казвам ти!

Късно следобед, когато съдията се върна в личния си кабинет, завари Хун и Ма Жун край писалището надвесени над няколко листа хартия. Хун вдигна поглед и каза:

— Ето образците от почерка на четиримата заподозрени, Ваша Милост. Но никой от тях не прилича на този в писмата на танцьорката.

Ди седна и започна внимателно да сравнява различните образи. След известно време каза:

— Не, не намирам нищо особено! Лиу Фейпо е единственият, чийто начин на писане ми напомня слабо за този на Студента от бамбуковата горичка. Мога да допусна, че Лиу е преправял почерка си, когато е писал онези любовни писма. Но китайската четка за писане е

много чувствителен инструмент. Дори при използване на различни шрифтове е извънредно трудно да се прикрие характерният за всеки човек начин на боравене с нея.

— Лиу Фейпо би могъл да научи псевдонима на студента Джан от дъщеря си, Ваша Милост — живо каза Хун, — и по липса на подобър да го използува за подписване на писмата.

— Да — замислено каза съдията. — Трябва да събера повече сведения за Лиу Фейпо. Това ще бъде един от въпросите, по които ще поговоря с Хан и съветника. Те сигурно ще могат да ми кажат нещо повече. А сега ти, Ма Жун, ми кажи какво научи за дърводелеца!

Ма Жун тъжно поклати голямата си глава.

— Нищо особено, Ваша Милост! Мао Юан живее мизерно край езерото, близо до рибния пазар. Намерих само старата му жена. Никога не сте виждали такава грозна, дърта харпия! Тя изобщо не се тревожеше за отсъствието на мъжа си, защото, когато излизал по работа, той често не се прибирал по няколко дни. А и нищо чудно, след като небето го е наказало с такава жена! Та преди няколко дни той излязъл сутринта, като казал, че отива в къщата на доктор Джан да поправи някакви мебели за предстоящото сватбено тържество. Рекъл на жена си, че ще намери място за спане при слугите, защото работата щяла да продължи няколко дни. Оттогава тя не го е виждала!

Ма Жун направи гримаса на отвращение и продължи:

— Като съобщих на милата му половинка тъжната вест, тя рече само, че много отдавна е предсказала, че старецът ѝ ще свърши зле, защото все ходел по винарните и игралните домове с братовчед си Мао Лу. И после поиска парично обезщетение!

— Каква неблагочестива жена! — възклика ядосано съдията.

— Обясних ѝ — каза Ма Жун, — че не може да го получи, преди убиецът да бъде заловен и осъден. Тя започна да сипе обиди срещу мен и да ме обвинява, че съм приbral парите в джоба си. Побързах да напусна вещицата и отидох да разпитам съседите. Хората ми казаха, че Мао Юан е бил добродушен, работлив човек и никой няма право да го обвинява, че от време на време си е попийвал, защото мъж, женен за такава жена, се нуждае от известно утешение. Но добавиха, че братовчед му, Мао Жун, е истински злодей. Той също е дърводелец, но не живее на определено място. Броди из цялата окolia, търси случайна работа в богаташките къщи и задига оттам каквото може. Дава

всичките си пари за пие и комар. Напоследък никой в квартала не го е виждал. Носи се слух, че е бил изключен от гилдията на дърводелците, защото при едно пиянско сбиване наранил с нож друг дърводелец. Мао Юан няма други роднини мъже.

Съдията бавно отпи от чая. После изтри мустаците си и каза:

— Добра работа си свършил, Ма Жун! Сега поне знаем какво означава онзи къс хартия, който намерихме в ръката на убития. А сега е най-добре да идеш в резиденцията на професора и заедно с Цяо Тай, който е там на пост, да разберете кога е пристигнал Мао Юан, каква работа е вършил и кога точно си е отишъл. Дръж под око и съседните къщи. Може би ще успееш да откриеш странния мъж, който ме наблюдаваше през прозореца. — Ди стана и продължи към Хун: — Докато ме няма, Хун, ти можеш да идеш до улицата, на която живее Лиу Фейпо, и да поразгледаш наоколо. Обиколи близките магазини и се опитай да събереш сведения за него и живота в къщата му. Той е тъжителят в делото „Лиу срещу Джан“, но в същото време е един от главните заподозрени в случая с убитата танцьорка.

Съдията изпи до дъно чашата си с чай и тръгна през двора към къщичката на вратаря, където го чакаше паланкинът му.

Вън на улицата все още бе много горещо. За щастие къщата на Хан не бе далече от трибунала.

Хан Юнхан стоеше зад монументалната външна врата в очакване на съдията. След размяната на обичайните любезности той въведе госта в сумрачната приемна, която се охлаждаше от късове лед, поставени в два кръгли медни съда. Хан покани съдията да седне в широкото кресло до масата за чай. Докато домакинът поръчваше на работелния иконом да донесе чай и закуски, съдията огледа обстановката. Той прецени, че къщата е построена преди повече от сто години. Дървото на тежките подпорни греди и гравираната греда на тавана беше потъмняло от времето, а картинните свитъци, украсяващи стените, бяха придобили благородния оттенък на стара слонова кост. Приемната изльчваше уют и изисканост. След като им поднесоха ароматичен чай в старинни чаши от най-тънък порцелан, Хан прочисти гърлото си и каза със сдържано достойнство:

— Моля Ваша Милост да приеме моите смирени извинения за непристойното ми поведение миналата вечер.

— Е, всичко беше така объркващо! — каза съдията с усмивка. — Да не говорим за това! Кажете ми, колко сина имате?

— Имам само една дъщеря — отговори Хан хладно.

Настъпи неловко мълчание. Началото на разговора не беше много сполучливо. Но Ди не би могъл да бъде упрекнат в нетактичност — при толкова жени и наложници всеки би очаквал Хан да има синове. Съдията запази самообладание и продължи:

— Да ви кажа откровено — това убийство на Кораба на цветята ме постави в много затруднено положение. А пък и този необикновен случай с дъщерята на Лиу Фейпо! Надявам се, че ще бъдете така любезен да ми кажете какво знаете за хората, свързани с тези два случая. Интересува ме и миналото им.

Хан направи любезен поклон и отговори:

— Изпяло съм на ваше разположение. Конфликтът между приятелите ми Лиу и Джан ме потресе дълбоко. И двамата са видни хора в малкия ни град. Надявам се и вярвам, че Ваша Милост ще успее да ги помири. Това би...

— Преди да се прави какъвто и да е опит за помиряване — прекъсна го съдията, — трябва да решат дали младоженката е умряла от естествена смърт и ако не, да накажа убиеца. Но нека започнем от случая с мъртвата танцьорка.

Хан вдигна ръце и възклика с раздразнение:

— Но между тези два случая няма нищо общо, Ваша Милост! Те се различават като небето и земята! Куртизантката беше красавица, жена с много дарби, но в края на краишата — само една професионална танцьорка! Тези момичета често се забъркват в какви ли не отвратителни истории. Един бог знае колко от тях умират от насилиствена смърт! — Хан се наведе към съдията и продължи поверилено: — Мога да уверя Ваша Милост, че никой тук няма да възрази, ако този случай бъде разгледан в трибунала малко... хм... по-повърхностно. И мисля, че по-висшестоящите власти едва ли ще проявят особен интерес към смъртта на една лека жена. Но слушаят „Лиу срещу Джан“... боже мой! Той засяга доброто име на града ни, Ваша Милост! Всички ние ще ви бъдем много признателни, ако успеете да ги убедите да се помирят, може би като им кажете...

— Нашите разбирания за ролята на правосъдието — хладно го прекъсна съдията — очевидно се различават твърде много, за да

можем да проведем ползотворен разговор. Ще се огранича с няколко въпроса. Първо, какви бяха вашите лични отношения с танцьорката Бадемов цвят?

Хан се изчерви. Гласът му трепереше от сподавен гняв, когато запита:

— Очаквате ли отговор на този въпрос?

— Разбира се — каза любезно съдията, — иначе нямаше да го задам!

— Тогава... аз отказвам! — избухна Хан.

— Тук и сега това е ваше законно право — забеляза спокойно съдията. — Ще ви задам същия въпрос в трибунала и тогава ще трябва да отговорите. Иначе ще бъдете обвинен в неуважение към съда, а наказанието е петдесет камшика. Ако ви задавам въпроса сега, то е само за да ви спестя унижението.

Хан изгледа съдията със святкащи от ярост очи. Макар и трудно успя да се овладее и каза с равен тон:

— Куртизантката Бадемов цвят беше хубава, изкусна танцьорка и умееше да говори забавно. Поради това реших, че заслужава да бъде наета, за да забавлява гостите ми. Извън това тя не ме интересуваше. Дали е жива или мъртва, ми е напълно безразлично.

— Не ми ли казахте току-що, че имате дъщеря? — запита остро съдията.

Хан очевидно прие този въпрос като опит да се смени темата на разговора. Той заповядва на иконома, който стоеше прав и чакаше на почитително разстояние, да донесе захаросани плодове и други закуски. После каза любезно:

— Да, Ваша Милост. Казва се Върбов пух. Въпреки че не е прието да се хвалят собствените деца, смея да кажа, че тя е забележително момиче. Проявява голяма дарба в рисуването и краснописа. Даже има... — Преди да продължи, той усети, че е прекалил, и рече неловко: — Но моите домашни работи едва ли интересуват Ваша Милост.

— Сега ще ви задам втория си въпрос — каза съдията. — Какво е мнението ви за майсторите Ван и Су?

— Преди много години — отговори Хан с делови тон — Ван и Су бяха избрани чрез тайно гласуване от членовете на техните гилдии да им бъдат водачи и да отстояват интересите им. Бяха избрани заради

техните високи достойнства и безукорно поведение. Нямам какво да прибавя към това.

— А сега един въпрос относно делото „Лиу срещу Джан“ — продължи съдията. — Защо според вас професорът се е оттеглил от служба толкова рано?

Хан се размърда неловко в стола си.

— Необходимо ли е да се ровим пак в тази стара история? — унило попита той. — Беше установено без всякакво съмнение, че студентката, която бе подала жалбата, е умствено разстроена. Високо похвално е, че въпреки това доктор Джан настоя оставката му да е приета. Защото според него един професор от училището при храма на Конфуций не може да остане на този пост, когато за него започнат да се говорят лоши неща, дори ако той не е дал никакви основания за това.

— Ще проучва този случай в съдебната архива — каза — съдията.

— О, Ваша Милост няма да намери в папките нищо по този въпрос — рече бързо Хан. — За щастие случаят не бе разгледан в трибунала. Ние, пъренците на Хан Юан, изслушахме засегнатите личности и уредихме въпроса заедно с ректора на училището. Смятаме, че е наш дълг, Ваша Милост, да спестяваме на властите излишен труд.

— Направи ми впечатление — сухо отбеляза съдията. Той стана и благодари на Хан за любезното посрещане. Докато домакинът го съпровождаше до паланкина, Ди си помисли, че този разговор едва ли бе поставил основите на едно дълготрайно приятелство.

ГЛАВА ОСМА

СЪДИЯТА РАЗГОВАРЯ С ПТИЦИ И РИБИ; ТОЙ ОБОБЩАВА ЗАКЛЮЧЕНИЯТА СИ ПРЕД СВОИТЕ ПОМОЩНИЦИ

Когато съдията се качи в паланкина си, носачите му казаха, че къщата на съветника е зад първия ъгъл. Ди се надяваше, че разговорът му с него ще бъде по-резултатен, от този, който току-що бе провел с Хан Юнхан. Съветникът Лян, както и самия: Юнхан, беше пришълец в Ханюан и вероятно нямаше да бъде задържан като Хан, ако се наложеше да даде сведения за някои граждани.

Къщата на съветника имаше величествена порта. Масивните греди от двете страни на двукрилата врата бяха гравирани със сложна плетеница от облаци и приказни птици. В предния двор, засенчен от вековни дървета, един млад мъж с удължено тъжно лице дойде да поздрави с „добре дошъл“ високия гост. Той се представи като Лян Фън, племенник на съветника и същевременно негов секретар. С изискани изрази започна да поднася извиненията на съветника, че не е излязъл лично да поздрави съдията. Ди го прекъсна с думите:

— Известно ми е, че негово превъзходителство не е добре със здравето. Не бих дръзнал да го беспокоя, ако не ми се налагаше да разговарям с него по един неотложен служебен въпрос.

Секретарят се поклони дълбоко и отведе съдията в един широк, полуутъмен коридор. Не се виждаха никакви слуги. Когато се канеха да пресекат малката градина, Лян Фън внезапно забави крачките си. Като потриваше нервно ръце, той каза:

— Разбирам, че това е съвсем нередно, Ваша Милост. Дълбоко съжалявам, че се налага да отправя молбата си по такъв дързък начин... Ваша Милост би ли благоволил да mi даде възможност за един съвсем кратък частен разговор, след като се срещне с господаря mi? Намирам се в голямо затруднение. Наистина не зная...

Той не успя да завърши изречението. Съдията го изгледа изпитателно, после кимна в знак на съгласие. В изражението на

младежа пролича голямо облекчение. Той заведе съдията до една голяма тежка врата и я отвори.

— Негово превъзходителство ще се яви незабавно! — обяви той. После отстъпи и безшумно затвори вратата зад себе си.

Ди премигна с очи. В просторната стая се просмукваше слаба, разсеяна светлина. Отначало успя да различи само един светъл квадрат на отсрећната стена. Okаза се, че това е нисък, широк прозорец, закрит със сивкава хартия. Съдията тръгна предпазливо по дебелия килим, като внимаваше да не се препъне и нарани в мебелите. Но когато очите му привикнаха към мрака, видя, че страхът му е бил напразен. Стаята бе мебелирана твърде осъдно. Освен високото писалище до прозореца и широкото кресло зад него единствените мебели бяха четирите стола с високи облегалки край страничната стена и отрупаните с книги лавици над тях. Почти празната стая създаваше странна, потискаща атмосфера, като че ли никой не живееше в нея. Върху една поставка от гравирано черно дърво близо до писалището съдията забеляза голям аквариум от цветен порцелан, в който плуваха златни рибки. Той тръгна натам.

— Седни! — изграчи внезапно един дрезгав глас. Съдията отстъпи назад. Откъм прозореца долетя пронизителен кикот. Съписан, той отправи поглед натам. После се усмихна. До прозореца бе окачен малък кафез със сребърни решетки. В него възбудено подскачаше нагоре-надолу и пърхаше с криле една говореща птица.

Ди отиде при кафеза. Почука върху сребърната решетка и каза с укор:

— Ама че ме уплаши ти, непослушно птиче!

— Птиче, птиче! — изписка птицата. Тя обърна встрани малката си гладка глава и впи в съдията едно блъскаво, хитро око. — Седни! — изписка тя отново.

— Да, да! — каза съдията. — Но първо ми се иска да погледна тези златни рибки.

Щом Ди се надвеси над аквариума, половин дузина малки, обагрени в златно и черно рибки с дълги, трепкащи опашки и перки изплуваха на повърхността и сериозно загледаха нагоре към него с големите си изпъкнали очи.

— Съжалявам, но няма какво да ви дам! — каза съдията. В средата на аквариума той видя малка статуетка на Феята на цветята,

която се издигаше над водата, стъпила на пиедестал, изобразяващ скала. Статуетката беше искусно изваяна от цветен порцелан. Усмихнатото лице на богинята имаше изящни розови страни, а сламената ѝ шапчица изглеждаше като истинска. Съдията протегна ръка да я докосне, но в този момент златните рибки, силно възбудени, започнаха лудо да размахват опашки и да кръжат под самата повърхност. Съдията разбра колко боязливи бяха тези скъпи, отглеждани с много грижи, малки същества и се уплаши, че като се мятат по такъв начин, може да наранят дългите си перки. Затова бързо се отдръпна и отиде при лавиците с книги.

В този момент вратата се отвори и влезе Лян Фън с един стар, прегърен мъж, облегнат на ръката му. Съдията направи дълбок поклон и зачака почтително секретарят да заведе господаря си стъпка по стъпка до креслото. С лявата си ръка съветникът се държеше за мишницата на младежа, а с дясната се подпираше на един дълъг, извит в горния край бастун от червено лакирано дърво. Беше облечен в широк халат от пълтен кафяв брокат. На голямата си глава носеше висока шапка от черна коприна, бродирана със златни нишки. Над челото му имаше черна козирка с форма на лунен сърп и съдията не можеше да види очите му. Особено впечатление правеха натежалите сиви мустаци, дългите бакенбарди и разкошната, разделена на три брада, която покриваше гърдите на стареца. Докато той бавно се настаняваше в креслото зад писалището, птицата запърха с криле в клетката си.

— Пет хиляди, в брой! — изписка тя внезапно. Старецът направи движение с глава. Секретарят незабавно покри кафеза с кърпичката си.

Съветникът се облакъти на масата и наведе напред голямата си глава. Пълният брокат стърчеше от двете страни на раменете му като криле. Прегърената му фигура, очертана на фона на прозореца, напомняше на съдията за кацнала на клон огромна граблива птица. Но когато заговори, гласът му бе немощен и той измънка едва разбираемо:

— Седнете, Ди! Предполагам, че сте синът на покойния ми колега държавния съветник Ди, така ли е?

— Така е, Ваше Превъзходителство! — отговори почтително съдията. Той седна на ръба на един от столовете покрай стената. Лян Фън остана прав до господаря си.

— Вече съм на деветдесет — продължи съветникът. — Не виждам добре, мъчи ме ревматизъм... Но какво ли друго може да се очаква на моята възраст?!

Долната му челюст се опря още по-плътно на гърдите.

— Вашият покорен слуга — започна съдията Ди — смилено моли за извинение, че е дръзнал да обезпокои Ваше Превъзходителство. Ще се постараю да бъда колкото е възможно по-кратък. Изправен съм пред два много трудни за разрешаване криминални случая. На Ваше Превъзходителство без съмнение е известно, че гражданите на Ханюан не са много общителни. Те...

В този момент Лян Фън направи на съдията енергичен жест с глава. Приближи се бързо и прошепна:

— Съветникът заспа! Напоследък това често му се случва. Сега ще спи с часове. По-добре да отидем в моя кабинет. Ще предупредя слугите.

Съдията хвърли изпълнен със състрадание поглед към стареца, който се бе навел силно напред и лежеше на масата, подложил ръце под главата си. Чуваше се неравномерното му дишане. Ди тръгна след Лян Фън, който го отведе до едни малък кабинет в задната част на къщата. Вратата беше отворена. Кабинетът гледаше към малка, но добре поддържана цветна градина, заобиколена с висока ограда.

Секретарят покани съдията да седне в широкото кресло до писалището, отрупано със счетоводни и прочитни книги.

— Сега ще извикам двамата старци, които се грижат за негово превъзходителство — каза бързо младежът. — Те ще го отведат в спалнята му.

Останал сам в тихия кабинет, съдията започна бавно да глади брадата си. Огорчен, той си помисли, че през този ден никак не му вървеше.

Лян Фън се върна и се засути около чаената маса. След като наля на съдията чаша врят чай, той се настани на една табуретка и каза тъжно:

— Дълбоко съжалявам, че негово превъзходителство получи един от пристъпите си точно когато Ваша Милост дойде да го посети. Дали аз не бих могъл да направя нещо за вас?

— Не, благодаря — отвърна съдията. — Откога съветникът получава такива пристъпи?

— Появиха се преди около половина година, Ваша Милост, — отговори с въздишка Лян Фън. — Изминаха вече осем месеца, откакто съм изпратен тук от най-възрастния син на съветника в столицата, за да изпълнявам длъжността на личен секретар. Назначаването на тази длъжност бе за мен като дар от небето, защото, да ви кажа истината, аз произхождам от един обеднял клон на същия род. Тук намерих храна и подслон, както и достатъчно свободно време, за да се подготвя за втория си изпит по литература. През първите два месеца всичко вървеше добре. Съветникът ме викаше всяка сутрин в библиотеката си и в продължение на около един час ми диктуваше писма или пък, когато беше в добро настроение, ми разказваше най-различни интересни и весели случки из дългата си кариера. Той е много късоглед и за да не се спъва и мебелите, накара да оправят почти пялата стая. Освен това се оплаква от ревматизъм. Но мисълта му беше учуващо ясна. Сам ръководеше работата в обширните си владения и се справяше много добре. Преди около шест месеца обаче вероятно е получил удар през нощта. Изведнъж започна да говори несвързано и често изглеждаше напълно замаян. Сега ме вика най-много по веднъж в седмицата, а и тогава заспива по средата на разговора ни. Затваря се дни наред в спалнята си, храни се само с чай и семена от борови шишарки, пие запарки от треви, които сам си приготвява. Двамата старци, които се грижат за него, мислят, че се опитва да открие еликсира на безсмъртието!

Съдията поклати глава, въздъхна и каза:

— Невинаги е щастие да достигнеш такава дълбока старост!

— Не, това е направо беда, Ваша Милост! — възклика младият човек. — Ето защо реших, че съм длъжен да ви помоля за съвет! Въпреки болестите си съветникът настоява да ръководи сам всичките си парични сделки. Пише писма, които не ми показва, води продължителни разговори с Ван Ифан — търговец, когото господин Лиу Фейпо му представи преди известно време. На мене не ми разрешават да присъствам на срещите им. Но аз съхранявам книжата и забелязах, че напоследък съветникът се впуска в невероятни търговски сделки. Продава огромни парцели хубава орна земя на смешно ниска цена! Той продава владенията си, Ваша Милост, и то със страхотна загуба! Семейството му ще търси от мен сметка за това, но какво мoga

да направя? Как мога да давам съвети на негово превъзходителство, когато той не се интересува от мнението ми?

С поклащане на глава съдията даде да се разбере, че схваща положението. То наистина беше деликатно. След малко каза:

— Няма да бъде нито лека, нито приятна задача, господин Лян, но ще трябва да уведомите за всичко това сина на съветника. Защо не му предложите да дойде тук за няколко седмици? Тогава той ще види с очите си, че баща му страда от старческо слабоумие.

Идеята, изглежда, не се хареса на Лян Фън. Съдията изпита съжаление към момъка, защото добре разбираше колко мъчително би било за един беден родственик на такава знаменита личност да съобщи на близките му лошата вест за старейшината на рода. Ди каза:

— Ако можете да mi покажете някоя примери на неразумни сделки, сключени от съветника, с удоволствие ще издам свидетелство, че аз, съдията, лично съм се убедил в неспособността на съветника да ръководи деловите си начинания.

Лицето на младежа светна. Той каза с благодарност:

— Това ще бъде неоценима помощ, Ваша Милост! Ето, тук имам описани накратко последните сделки на съветника — правил съм тези описи за моя лична ориентировка. А ето и счетоводната книга с личните инструкции на негово превъзходителство, написани на бялото поле. Почеркът е съвсем дребен, защото той е късоглед, но смисълът е достатъчно ясен! Ваша Милост ще види, че това парче земя е предложено на цена, много по-ниска от действителната му стойност. Вярно, купувачът плати на ръка със златни слитъци, но...

Съдията изглеждаше дълбоко погълнат в четене на описите, подадени му от Лян. Но не обръщаше внимание на съдържанието им. Гледаше почерка. Той силно напомняше на оня в любовните писма, изпратени на убитата танцьорка от Студента от бамбуковата горичка.

Ди вдигна поглед и каза:

— Ще взема тези описи със себе си за по-задълбочено проучване. — Нави хартията на руло, сложи я в ръкава си и добави: — Самоубийството на студента Джан Хупяо трябва да е било тежък удар за вас!

— За мене ли?! — запита учуден Лян Фън. — Разбира се, чух хората да приказват за това, но никога не съм виждал нещастния младеж. Аз не познавам почти никого в този град, Ваша Милост.

Излизам много рядко, ходя само в храма на Конфуций, за да правя справки в библиотеката. Цялото си свободно време използвам за моите проучвания.

— И вее пак намирате време да посетите Квартала на върбите, нали? — запита хладно съдията.

— Кой разпространява тези клевети? — възмутено възклика Лян Фън. — Никога не излизам през нощта, Ваша Милост. Двамата стари слуги могат да потвърдят това. Тези леки жени не ме интересуват ни най-малко, аз... И после, откъде бих могъл да намеря пари за такива лудории?

Съдията не отговори. Той стана и отиде до вратата, която водеше към градината. Попита:

— Когато съветникът беше още добре със здравето, излизаше ли в тази градина?

Лян Фън хвърли поглед към съдията. После отговори:

— Не, Ваша Милост. Това е задната градина. Онази малка врата там води към уличката зад къщата. Главната градина е оттатък, в другия край на двора. Надявам се, че Ваша Милост не вярва на онези злонамерени слухове по мой адрес? Наистина не мога да си представя кой...

— Няма значение — прекъсна го съдията. — Ще проучва вашите описи на спокойствие и своевременно ще ви уведомя за това.

Младият човек му благодари горещо, после го придружи до предния двор и му помогна да се качи в паланкина.

Когато съдията се върна в трибунала, завари Хун и Цяо Тай да го чакат в личния му кабинет. Хун каза оживено:

— Цяо Тай е направил важно откритие в къщата на доктор Джан, Ваша Милост!

— Радвам се да чуя това — забеляза съдията и се настани зад писалището. — Разказвай, Цяо Тай! Какво си открил?

— Всъщност не е кой знае какво — каза пренебрежително Цяо Тай. — По отношение на главната задача не сме напреднали много. Направих второ претърсване за странния човек, който е наблюдавал Ваша Милост през прозореца на брачната стая, а и Ма Жун ми помагаше, след като се завърна от будисткия храм, но не открихме никаква следа от него, нито разбрахме къде се крие. Не научихме нищо особено и за дърводелеца Мао Юан. Икономът го наел два дни преди

сватбата. Първият ден сковал дървен подиум за оркестъра и спал в къщичката на вратаря. Втория ден поправял разни мебели и тавана на брачната стая, който пропускал вода. Отново спал при пазача на портата, а на следното утро поправил голямата маса за гости. После поработил в кухнята, а по време на тържеството помагал на слугите да се изпие излишното вино. Легнал си мъртво пиян! На следващата сутрин било открито тялото на мъртвата младоженка и Мао останал в къщата от любопитство, додето професорът се завърнал след безплодното дирене на сина си. Подир това икономът видял Мао на улицата да говори с рибаря, намерил пояса на студента Джан. После дърводелецът си тръгнал с брадвата и сандъчето с инструменти. През цялото време доктор Джан нито веднъж не е разговарял с него. Икономът му е давал нареддания, той му е и платил.

Цяо Тай подръпна късите си мустачки и продължи:

— Днес следобед, когато професорът си почиваше, аз разгледах колекцията му от книги. Намерих едно хубаво старо ръководство по стрелба с лък. Имаше картички и ми беше много интересно. Когато го връщах на мястото му, забелязах една стара книга, поставена отзад. Беше ръководство по шах. Прелистих го и на последната страница видях шахматната задача, която намерихме в ръкава на убитата танцьорка.

— Великолепно! — възклика съдията. — Взе ли книгата със себе си?

— Не, Ваша Милост. Реших, че ако професорът открие липсата ѝ, може да стане подозрителен. Оставил брат Ма да наблюдава къщата и отидох до книжарницата срещу храма на Конфуций. Щом споменах заглавието на книгата, книжарят каза, че е останал още един екземпляр, и веднага поде разговор за шахматната задача от последната страница! Каза, че книгата е издадена преди седемдесет години от прадядото на Хан Юнхан, старец със странно поведение, когото хората тук наричали „Отшелника Хан“. Той се славел като майстор на шахматната игра — ръководството му все още широко се изучава. Вече две поколения любители на шаха си бълскали главите над тази задача, но никой никога не бил успял да разгадае скрития в нея смисъл. В книгата не е дадено обяснението ѝ. По тази причина повечето хора сега смятат, че печатарят е прибавил последната страница по погрешка. Отшелникът Хан умрял внезапно по време на

отпечатването на книгата. Той не е видял коректурите. Купих книгата, Ваша Милост сам може да я види!

Цяо Тай подаде на съдията едно пожълтяло томче с подвити ъгли.

— Интересна история! — възклика съдията. Той нетърпеливо отвори книгата и бързо прочете предговора. — Прадядото на Хан е бил забележителен учен — отбеляза той. — Този предговор е написан на много оригинален, но в същото време чудесен стил.

Съдията прелисти ръководството до края, после извади от чекмеджето листа с шахматната задача и го постави до отворената на последната страница книга.

— Да — продължи той, — Бадемов цвят е откъснала този лист от някой екземпляр на същата тази книга. Но защо? Възможно ли е една шахматна задача, отпечатана преди седемдесет години, да има нещо общо със заговора, който се подготвя сега в този град? Това е невероятно!

Като поклаща глава, Ди постави ръководството и откъснатия лист в чекмеджето. После запита Хун:

— Научи ли нещо ново за Лиу Фейпо, инспекторе?

— Нищо, което има пряко отношение към нашия случай, Ваша Милост — отговори Хун. — Разбира се, внезапната смърт на дъщеря му и изчезването на тялото ѝ са предизвикали доста приказки в квартала. Според мълвата той е предчувстввал, че сватбата ще донесе нещастие, и затова се е опитвал да развали брачния договор. Във винарната на ъгъла, непосредствено до къщата на Лиу, пих чаша вино с един от носачите на паланкина му. Момъкът ми каза, че Лиу се отнася доста добре със слугите си. Бил малко строг, но тъй като често пътува, те си живеят живота. Носачът обаче ми каза и нещо странно: той твърди, че понякога Лиу изчезва като по магия!

— Изчезва ли? — сlisан запита съдията. — Как така „изчезва“?

— Ами няколко пъти се е случвало Лиу да се оттегли в библиотеката си, икономът да отиде там да го попита нещо и да намери стаята празна. Тогава той започвал да търси господаря си из цялата къща, но него го нямало, а и никой не бил го виждал да излиза. Около обяд икономът внезапно го срещал да се разхожда по коридора или пък в градината. Когато това се случило за първи път, той казал на Лиу, че напразно го е търсил навсякъде. Тогава Лиу страшно се

разярил, наругал го, нарекъл го глупак и дърдорко и му казал, че е сляп като прилеп. Добавил, че през цялото време е седял в градинската си беседка. Когато същата история се повторила, икономът изобщо не посмял да спомене за нея.

— Страхувам се — каза съдията, — че носачът си е сръбнал повечко! А що се отнася до двете посещения, които направих днес следобед, Хан Юнхан се изтърва да спомене, че доктор Джан се е оттеглил от служба преждевременно, защото е бил обвинен от една студентка в неморално поведение. Хан твърди, че професорът е бил невинен, но ако човек слуша него, излиза, че всички видни граждани на Ханюан са с безупречен морал! Значи е възможно в края на краищата обвинението на Лиу, че доктор Джан се е погаврил с дъщеря му, да не е чак толкова неоснователно, колкото изглежда на пръв поглед. Второ, при съветника Лян живее един негов племенник, чийто почерк твърде много ми напомня почерка на нашия загадъчен Студент от бамбуковата горичка! Дай ми едно от ония писма!

Съдията извади от ръкава си хартията с описите, която му бе дал Лян Фън, и я сравни с писмото, което Хун бе поставил пред него. После удари с юмрук по масата и измърмори ядосано:

— Не, ето че налетяхме на поредната загадка в този заплетен случай! Почерците просто не съвпадат! Гледай: същия краснописен стил, същия туш, същия вид четка! Но почеркът съвсем не е същият. Съвсем не!

Като поклаща глава, съдията продължи:

— А иначе всичко съвпада точно. Старият съветник е оглупял, а в голямата му къща няма други слуги освен двамата старци. Стаята на този момък, Лян Фън, е в малкия заден двор, чиято врата води към уличката зад къщата. По такъв начин той е имал чудесни условия да си урежда тайни срещи с жена, идваща отвън. Може би убитата куртизанка е прекарвала следобедите си точно там! Той би могъл да се запознае с нея в някой магазин. Лян Фън твърди, че не е познавал студента Джан, но знае много добре, че ние не можем да проверим това, тъй като студентът е мъртъв! Името на Лян включено ли е в списъка, който ни представи професорът?

Хун поклати глава.

— Дори и Лян Фън да е имал любовна връзка с Бадемов цвят, Ваша Милост — забеляза Цяо Тай, — той не би могъл да я убие,

зашото не беше на кораба! Същото се отнася и за доктор Джан.

Съдията скръсти ръце и се замисли дълбоко, с брадичка, опряна на гърдите. След известно време каза:

— Искрено признавам, че не мога да проумея всичко това. Сега вие двамата можете да отидете да се нахраните. След това Цяо Тай ще се върне в къщата на доктор Джан, за да смени Ма Жун. А ти, инспекторе, на излизане можеш да кажеш на слугата да ми донесе вечерния ориз тук в кабинета. Тази нощ ще прочета отново всички документи, свързани с двата случая и ще видя дали не сме пропуснали някоя диря. — Той нервно подръпна мустасите си и продължи: — Засега заключенията ни като че ли не дават основание да се надяваме на особен успех! Първо, убийството, извършено на Кораба на цветята. Една танцьорка бива убита с цел да й се попречи да ми съобщи за престъпния заговор. Четирима души са имали възможност да я убият: Хан, Лиу, Су и Ван. Заговорът има нещо общо с една неразрешена шахматна задача отпреди седемдесет години! Освен това танцьорката е имала тайна любовна връзка, която може би няма нищо общо с убийството й. Любовникът е бил или доктор Джан, който е знал псевдонима от любовните писма, или Лиу Фейпо — по същата причина, плюс приликата в почерците, или Лян Фън, поради приликата в почерците плюс факта, че е имал великолепната възможност да си урежда тайни срещи с танцьорката в малкия кабинет. Второ — един професор с дълбоки научни познания, но със съмнителен морал посяга на снаха си, която се самоубива. Самоубива се и младоженецът. Професорът се опитва да погребе тялото на снаха си без аутопсия, но дърводелецът подразбира истината, защото е разговарял с някакъв рибар — запомни, Хун, че трябва да открием този човек — и незабавно е убит, очевидно със собствената му брадва. Тогава професорът взема мерки тялото на мъртвата младоженка да изчезне безследно. Това е всичко! И сега вие двамата да не вземете да си помислите, че тук става нещо нередно? За бога, не! Това е един заспал малък градец — тук никога нищо не се случва, така каза Хан Юнхан! Е, хайде, лека нощ.

ГЛАВА ДЕВЕТА

СЪДИЯТА СЕ ЛЮБУВА НА ЛУНАТА ОТ МРАМОРНАТА ТЕРАСА; ПО ВРЕМЕ НА ЕДНО ВЕЧЕРНО
ПОСЕЩЕНИЕ МУ РАЗКАЗВАТ СТРАННА ИСТОРИЯ

Когато съдията завърши вечерята си, той каза на слугата да му поднесе чая на терасата. Качи се бавно по широките каменни стъпала и се настани в едно удобно кресло. Хладният вечерен бриз бе отнесъл облаците надалеч. Пъlnата луна заливаše с тайнствена светлина ширналото се в ниското езеро.

Ди засърба горещия чай. Слугата, обут в плъстени обувки, се оттегли безшумно и той остана съвсем сам на широката тераса. С въздишка на облекчение разхлаби халата си, отпусна се върху облегалката на креслото и се загледа в луната. Опита се да хвърли поглед назад към събитията от последните два дни. С учудване установи обаче, че не може да съсредоточи мислите си. Във въображението му се мяркаха несвързани образи. Лицето на мъртвата куртизанка, което го гледаше втренчено изпод водата, ужасната, обезобразена глава на убития дърводелец, изпитото лице, надничашо през прозореца на брачната стая — всички те се въртяха пред очите му в бясна вихрушка.

Съдията нервно се изправи. Тръгна към мраморните перила и застана край тях. В града животът кипеше с всяка сила. До слуха му едва-едва долитаše гълъчката от пазарния площад срещу храма на Конфуций. Това беше неговият град, с хиляди хора, поверени на грижите му. А между тях се прокрадваха подли убийци и замисляха кой знае какви нови престъпления! И той, съдията, не беше в състояние да ги спре.

Силно разстроен, Ди закрачи по терасата с ръце на гърба. Изведенъж спря. Помисли за момент, обърна се и с бързи стъпки напусна терасата.

В личния си кабинет, където не го чакаше никой, съдията отвори сандък, пълен със стари дрехи. Избра един вехт, дрипав халат от избелял син памук. Като наметна невзрачната облекче,

отгоре един стар жакет, покрит с кръпки, и го пристегна с въже около кръста. Свали копринената шапка, разпусна косите си и ги уви с мръсна кърпа. Постави две връзки пари в ръкава си, излезе и пресече на пръсти тъмния двор.

В тясната уличка навън съдията гребна шепа прах и натри брадата и бакенбардите си. После пресече улицата и заслиза по стъпалата, водещи към града.

Когато стигна до пазарния площад, Ди начаса се смеси с гъмжащата тълпа. Като си проправяше път с лакти, той стигна до една улична лавка и си купи мекица, запържена в гранясала мазнина. Преодоля погнусата си и отхапа. Мазнината потече по мустаците и бузите му.

Като се шляеше насам-натам, съдията търсеше удобен случай да завърже запознанство с някой от скитниците, които се навъртаяха наоколо, но никой не му обръщаше внимание. Опита се да заговори един продавач на кюфтета. Но преди да успее да си отвори устата, човекът пусна една медна монета в ръката му и отмина забързано, като продължи да съблазнява тълпата с викове: „Най-вкусните кюфтета! Само пет пари парчето!“

Съдията реши, че в някоя евтина гостилиница ще намери по-добра възможност да се свърже с хората от престъпния свят. Свърна в една тясна странична уличка, където беше забелязал червен фенер с надпис, обещаващ топла юфка. Дръпна встрани мръсната завеса на входа. Лъхна го миризма на пържена мазнина и евтино вино. Около дузина ратаи бяха насядали край дървени маси и шумно и лакомо ядяха юфката си. Съдията седна на скамейката край една ъглова маса. Приближи се раздърпан слуга и Ди му поръча купичка юфка.

Съдията беше добре запознат с навиците и поведението на хората от престъпните кръгове и свободно разговаряше на техния жargon, ала все пак слугата го гледаше с подозрение.

— От кой край си, чужденецо? — запита грубо той. Съдията започна да се беспокои. Той съобрази, че е пренебрегнал едно обстоятелство: в такава малка, затворена общност един чужденец не можеше да остане незабелязан. Ди побърза да отговори:

— Току — що пристигам от Дзянбей. Но какво те засяга това? Донеси ми юфката и си прибирай парите. Хайде, по-живо!

Слугата вдигна рамене и на висок глас предаде поръчката към кухнята в дъното.

Внезапно завесата на входа рязко се отмести и в гостилницата влязоха двама мъже. Първият беше висок, плещест юначага с торбести панталони и елек без ръкави, който даваше възможност да се видят дългите му мускулести ръце. Имаше почти триъгълно лице с гъста, къса брада и четинести мустаци. Вторият беше слаб и носеше покрит с кръпки халат. Лявото му око бе закрито с черна превръзка. Той побутна с лакът спътника си и посочи към съдията. Двамата бързо се запътиха към масата на Ди и седнаха от двете му страни.

— Кой ви е поканил да седнете тук, песоглавци? — сопна им се съдията.

— Затваряй си устата, мръсен натрапник! — изсъска високият.

Съдията усети върхът на кама, опрян в хълбока му. Едноокият се приближи още. Той вонеше на чесън и стара пот. Ухили се ехидно и каза:

— Видях те с очите си, когато изпроси една пара на рибния пазар. Как мислиш, ние, просяците, ще позволим ли на един мръсен натрапник да краде от залъка ни?

За част от секундата съдията осъзна цялата глупост на постъпката си. Като беше започнал да проси, без да се включи предварително в гилдията на просяците, той бе нарушил грубо вековните неписани правила.

Острието на камата се впиваше по-дълбоко. Високият мъж кресна:

— Хайде, излизай вън! Отзад има закътан двор. Камите ще покажат дали имаш право да си тук, или не!

Умът на съдията работеше трескаво. Той беше добър боксьор и прекрасно владееше сабята, но в боя с ками, който се използваше в света на престъпниците, беше съвсем неопитен. Да им каже кой е, не можеше да става и дума, разбира се. По-скоро щеше да умре, отколкото да стане за смях на цялата провинция! Най-добрият изход бе да въвлече двамата главорези в бой още тук, веднага. Ратаите вероятно щяха да се намесят в сбиването ѝ това би могло да облекчи положението му. С мощн тласък съдията повали едноокия на пода. В същото време отклони камата, като замахна назад с десния си лакът. Почувствува остра болка в хълбока. Но успя да скочи и да стовари

юмрука си в лицето на човека с камата. Ритна пейката встрани и заобиколи масата. Взе една табуретка и като отчупи единия й крак, го вдигна пред лицето си като шит. С гръмогласни ругатни двамата разбойници скочиха на крака и се нахвърлиха върху съдията, без да крият дългите си ножове. Ратаите се обърнаха. Но вместо да се намесят в борбата, те се настаниха удобно, доволни, че ще наблюдават безплатно една интересна схватка.

Високият замахна с камата. Съдията отрази удара с крака на табуретката, после удари по главата нападателя си с импровизирания боздуган. Оня бързо се наведе. В този момент откъм входа изкреша свиреп глас:

— Кой тук създава безредици?

Едни слаб като скелет, леко прегърben човек се приближи към тях. Двамата разбойници бързо скриха камите си и се поклониха. Поставил ръце върху тоягата, с която се подпираше, старецът стоеше и ги оглеждаше с опитни очи изпод сивите кичури на веждите си. Въпреки че беше облечен във вехт кафяв халат и носеше мазно кепе, той без съмнение беше човек с авторитет. Погледна към едрия мъжага и каза строго:

— Какви ги вършиш, Мао Лу? Знаеш, че не обичам убийствата вътре в града!

— Законът е натрапниците да се убиват! — измърмори високият.

— Това решавам аз! — грубо каза старецът. — Като глава на гилдията на просящите аз имам своите отговорности! Не осъждам никого, преди да го изслушам. Хей, ти, какво имаш да кажеш за свое оправдание?

— Просто исках да хапна един залък, преди да ви се представя — нацупено каза Ди. — Пристигнах в този проклет град само преди няколко часа, но ако тук човек не може да си изяде дори юфката на спокойствие, по-добре да се върна там, откъдето идвам!

— Вярно е, шефе! — намеси се в разговора слугата. — Преди малко говорих с него и той ми каза, че пристига от Дзянбей.

Сивобрadiят изгледа недоверчиво съдията и запита:

— Намират ли ти се пари?

Ди извади от ръкава си връзка монети. Другият ги грабна от ръката му с поразителна бързина и рече по-кортко:

— Таксата за членуване в гилдията е половин връзка монети, но ще приема цялата като знак на добра воля от моя страна. Всяка вечер ще идваш при мене в кръчмата „Червеният шаран“ и ще ми даваш десет процента от припеченото. — Той хвърли на масата една мръсна дъсчица, на която бяха изписани номер и някакви кабалистични знаци, после добави: — Това е дъсчицата ти за членство. Желая ти успех!

Високият разбойник изгледа стареца със злобен поглед:

— Ако питаш мене... — започна той.

— Не се опитвай да ме плашиш! — озъби се главатарят на просяците. — И не забравяй, че аз се погрижих за тебе, когато те изритаха от гилдията на дърводелците! А всъщност ти какво правиш тук? Казаха ми, че си заминал за Острова на трите дъба.

Мао Лу съмнка, че първо трябало да види някакъв приятел, а едноокият каза със злобна усмивка:

— Приятел, ама в пола! Дойде да вземе момичето си, но то се престори на болно. Ето защо е в такова отвратително настроение!

Мао Лу изруга.

— Хайде, тръгвай, тъпак! — кресна той. Двамата мъже се поклониха на главатаря си и излязоха.

На Ди му се искаше още малко да поговори със сивобрания, но оня бе загубил всякакъв интерес към него, обърна се и си тръгна, а слугата почтително го съпроводи до вратата.

Съдията се върна на предишното си място. Слугата постави пред него купичка юфка и чаша, а после рече, вече по-любезно:

— Неприятно недоразумение, братко! Ето: собственикът те черпи чаша вино — безплатно! Идвай по-често!

Ди спокойно се зае с юфката и я намери изненадващо вкусна. Помисли си, че бе получил добър урок. Ако друг път му се наложеше да излезе преоблечен, щеше да е по-добре да играе ролята на странствуващ лекар или гадател. Те по правило не се задържаха повече от няколко дни на едно място и не бяха организирани в гилдии.

Когато довърши юфката си, Ди забеляза, че раната на хълбока му все още кърви. Плати си и излезе. Отиде в една аптека на пазарния площад. Докато промиваше раната, помощникът на аптекаря рече:

— Имал си късмет, мой човек! Раната ти не е много дълбока. Вярвам, че другият е пострадал повече!

Той залепи върху раната някакъв пластир. Ди му даде пет медни монети и отново излезе из града. Когато бавно заизкачва стъпалата, водещи обратно към улицата на трибунала, търговците вече затваряха дървените си кепенци. На равната улица пред трибунала съдията въздъхна с облекчение. След като се увери, че наоколо няма никой от пазачите, той бързо пресече улицата и се шмугна в тясната алея, където беше страничният вход. Изведнъж се закова на мястото си, после се притисна към стената. Навътре в алеята, точно пред страничния вход, той видя една облечена в черно фигура. Човекът се бе привел и очевидно изучаваше ключалката.

Съдията напрегна зрението си, за да види какво прави непознатият. По едно време оня внезапно се изправи и погледна към входа на алеята. Ди не можа да разпознае лицето — главата бе увита в черен шал. Щом видя съдията, човекът бързо се обърна и побягна. Но Ди го настигна с три скока и го сграбчи за ръката.

— Не ме закачай! — изплака черната фигура. — Иначе ще викам!

Силно изненадан, съдията отслаби хватката си. Това беше жена!

— Не се плаши! — каза бързо Ди. — Аз съм от трибунала. А ти кояси?

Жената се поколеба. После каза с разтреперан глас:

— Приличаш на разбойник!

— Бях излязъл преоблечен по специална работа — обясни раздразнено съдията. — Сега казвай: какво правиш тук?

Жената остави шала да се смъкне от главата ѝ. Беше младо момиче с умно, много привлекателно лице.

— Трябва да видя съдията по един неотложен въпрос — каза то.

— Тогава защо не влезе да се представиш през главния вход? — попита Ди.

— Никой от служителите на трибунала не трябва да узнае, че съм идвала при съдията — бързо отвърна девойката. — Надявах се да привлека вниманието на някоя слугиня и тя да ме въведе в личната му резиденция. — Момичето погледна недоверчиво към Ди и запита: — Откъде да зная, че вие наистина сте от трибунала?

Съдията извади от ръката си ключ и отвори вратата. После каза отсеченно:

— Аз съм съдията. Последвайте ме!

Момичето зяпна от учудване. Като се приближи към Ди, то промълви с бърз шепот:

— Аз съм Върбов пух, дъщерята на Хан Юнхан, Ваша Милост! Праща ме баща ми. Той бе нападнат и ранен. Моли ви да отидете бързо при него! Каза, че Ваша Милост трябва да бъде уведомен за случилото се. То е от изключителна важност!

— Кой е нападнал баща ви? — запита учуден съдията.

— Убиецът на Бадемов цвят, куртизанката! Моля ви, Ваша Милост, елате веднага у дома! Не е далеч!

Съдията влезе в двора. Откъсна две червени рози от храст, израснал край градинската стена, после излезе обратно на алеята, заключи вратата и подаде на момичето цветята.

— Закачи ги в косите си! — нареди той. — После ме отведи у вас!

Девойката се подчини и тръгна към изхода на алеята. На няколко крачки след нея вървеше съдията. Ако се случеше да срещнат нощната стража или някой закъснял минувач, щеше да изглежда, че тя е проститутка, която си води клиент.

Не след дълго стигнаха до разкошната порта на къщата, в която живееше Хан. Следвана от съдията, девойката заобиколи оградата, спря се пред черния вход, извади от пазвата си малък ключ, отвори вратата и двамата влязоха. Пресякоха малката градинка пред една от страничните постройки. Върбов пух бутна някаква врата, която не беше заключена, и направи знак на съдията да влезе. Намериха се в малка, но изискано обзаведена стая. Широко и високо легло от гравирано сандалово дърво закриваше почти цялата отсрещна стена. На леглото, подпрян с големи копринени възглавници, лежеше Хан. Върху масата за чай край прозореца бе поставен сребърен свещник. Светлината на свещта хвърляше отблъсъци върху бледото му, изпито лице. Щом видя съдията, облечен в такава необичайна премяна, той нададе уплашен вик и се опита да стане. Ди каза бързо:

— Не се плашете! Това съм аз, съдията. Къде сте ранен?

— Повалили са го с удар в слепоочието, Ваша Милост! — каза Върбов пух. Докато съдията се настаняваше на табуретката край леглото, тя отиде при масата за чай и взе една кърпа от легена с топла вода. Обърса с нея лицето на баща си и посочи дясното му слепоочие. Съдията се наведе и видя, че там наистина имаше едно грозно,

тъмносиньо петно. Върбов пух внимателно притисна към него топлата кърпа. Сега, когато бе свалила черното си наметало, съдията се увери, че тя наистина е много стройна и привлекателна девойка. Загриженият поглед, с който наблюдаваше баща си, показваше, че е силно привързана към него.

Хан гледаше съдията с широко отворени, уплашени очи. Той съвсем не приличаше на човека, когото Ди бе видял следобед. Цялата му високомерност се бе изпарила. Под мътните му очи имаше торбички, а около устните му — страдалчески бръчки. Той прошепна с дрезгав глас:

— Безкрайно съм благодарен на Ваша Милост, че дойдохте! Тази вечер ме отвлякоха, Ваша Милост! — Хан хвърли неспокоен поглед към вратата и прозореца, после добави с тих глас: — Хората на „Белият лотос“^[1]!

Съдията изправи гръб.

— „Белият лотос“! — възклика той, не вярвайки на думите на Хан. — Празни приказки! Тази секта бе напълно унищожена преди много години!

Хан бавно поклати глава. Върбов пух отиде да приготви чай.

Съдията впери в домакина остьр, изпитателен поглед. „Белият лотос“ бе някогашна организация, пръсната из цялата държава, която си беше поставила за цел да свали императорския двор. Движението бе оглавено от отделни висши чиновници, които твърдяха, че бог ги е надарил със свръхестествени сили и им е дал да разберат посредством разни поличби, че времето на императорския двор е изтекло и те са призвани да основат нова династия. Към тайното общество се бяха присъединили голям брой злонамерени сановници с болни амбиции, главатари на разбойнически банди, дезертьори от войската и бивши каторжници. Пипалата му се бяха разпрострели из цялата империя. Но заговорът бе разкрит, правителството взе сурови мерки и плановете на предателите бяха пресечени в самия си зародиш. Ръководителите бяха екзекутирани заедно с целите им семейства, а всички техни последователи — издирени и без милостно избити. Въпреки че всичко това се бе случило по време на предишния император, организираният метеж бе разтърсил империята из основи и дори сега малко хора се осмеляваха да споменат страшното, вдъхващо ужас име „Белият

лотос“. Но съдията никога не бе чувал да се говори за нови опити да се възроди движението против династията. Той вдигна рамене и запита:

— Е, какво се случи?

Върбов пух поднесе на съдията чаша чай, после предложи и на баща си. Хан отпи жадно и започна:

— След вечеря често правя кратка разходка пред будисткия храм, за да се насладя на вечерния бриз. Излизам винаги сам. Както обикновено, и тази вечер наоколо нямаше много хора. Само като минавах край портата на храма, срещнах един закрит паланкин, носен от шестима носачи. Изведнъж изотзад на главата ми бе метнато пътно парче плат. Преди да разбера какво става, ръцете ми бяха вързани на гърба. Вдигнаха ме и ме хвърлиха в паланкина. После свързаха и краката ми с въже и понесоха паланкина с бърз ход. Дебелото парче плат не ми даваше възможност да чуя нищо, почти се задушавах. С вързаните си крака започнах да ритам страничната стена на паланкина. Тогава някой разхлаби малко плата, за да мога да си поема въздух. Нямам представа колко време са ме носили. Струва ми се, не по-малко от час. После оставиха паланкина на земята. Двама души грубо ме измъкнаха от него и ме понесоха по някакви стъпала. Чух да се отваря врата. Срязаха въжетата около глезните ми, пуснаха ме да стъпя на краката си и ме вкараха в някаква стая. Притиснаха ме в едно кресло и махнаха покривалото от главата ми.

Хан въздъхна дълбоко и продължи:

— Видях, че седя край квадратна маса от черно дърво в малка стая. От другата страна на масата седеше мъж в зелена мантия. Главата и раменете му бяха изцяло покрити с бяла качулка, на която имаше само два отвора за очите. Все още полузащеметен, говорейки с мъка, започнах да протестирам. Но мъжът удари гневно с юмрук по масата и...

— Как изглеждаше ръката му? — прекъсна го съдията. Хан се поколеба. Помисли малко и отвърна:

— Наистина не зная, Ваша Милост! Той носеше дебели ловни ръкавици. Нямаше нищо, по което бих могъл да го разпозная. Зелената мантия висеше свободно на него и скриваше формата на тялото му, а качулката приглушаваше гласа му. Докъде бях стигнал? А, да! Той прекъсна протестите ми с думите: „Това е предупреждение, Хан Юнхан! Онази вечер танцьорката ти каза нещо, което не биваше да ти

казва. Знаеш какво се случи с нея. Беше много разумно от твоя страна, че не го съобщи на съдията, Хан, много разумно! «Белият лотос» е могъщ и доказа това с убийството на твоята любовница Бадемов цвят!“

Хан опира с върховете на пръстите си натъртеното място върху слепоочието. Върбов пух се спусна към него, но той тръсна глава и продължи с печален глас:

— Нямах и най-малка представа за какво говореше този човек, Ваша Милост! Танцьорката — моя любовница! Каква нелепост! Вие сам знаете, че по време на угощението тя изобщо почти не ми проговори. И така, отвърнах му ядосано, че приказва глупости. Той се изсмя — мога да ви призная, че иззад маската му смехът прозвучава ужасяващо — и рече: „Не лъжи, Хан! Няма смисъл! Да ти повторя ли какво точно ти прошушна тя? Слушай! Тя каза: «Трябва да ви видя покъсно, в този град се готови опасен заговор!»“ Гледах го, слисан от безсмислиците, които говореше, а той продължи със злобен смях: „Нямаш какво да отвърнеш на това, нали, Хан? «Белият лотос» знае всичко! Ние сме всемогъщи, както можа да се убедиш тази вечер. Подчини се на заповедта ми, Хан, и забрави какво ти каза тя — всичко и завинаги!“ Той направи знак към някого, който трябва да беше застанал зад креслото ми, и продължи: „Помогни на този мръсник да забрави всичко и недей да го жалиш много-много!“ Получих страхотен удар по главата и загубих съзнание...

Хан отново въздъхна дълбоко и приключи разказа си с думите:

— Когато се съвзех, видях, че лежа пред задната врата на къщата си. За щастие наоколо нямаше жива душа. Изправих се и успях да се добера до този малък кабинет. Накарах да доведат дъщеря ми и й казах веднага да повика Ваша Милост. Но никой не трябва да узнае, че съм ви разказал всичко това, Ваша Милост! Жivotът ми е в опасност! Убеден съм, че „Белият лотос“ има шпиони навсякъде, дори в трибунала!

Хан се облегна на възглавниците и притвори очи. Съдията замислено гладеше бакенбардите си. По едно време запита:

— Как изглеждаше онази стая?

Хан отвори очи. Смръщи чело и като че ли дълбоко се замисли. След малко отговори:

— Можех да виждам само онази част, която беше пред мене. Останах с впечатление, че е малка шестоъгълна стая. Бих помислил, че

е градински павилион, ако въздухът не беше толкова тежък. С изключение на квадратната маса единствената мебел в стаята беше един лакиран в черно скрин зад стола на мъжа с качулката. Струва ми се също така, че стените бяха покрити с овехтели зелени тапети.

— Имате ли представа — запита отново съдията — в каква посока ви отнесоха похитителите ви?

— Съвсем смътна — отговори Хан. — Отначало бях толкова объркан от нападението, че не обрнах внимание на това, но съм сигурен, че, общо взето, вървяхме в източна посока. Струва ми се, че слязохме по някакъв наклон. След това през последните четиридесет и пет минути се движехме по равно.

Съдията стана. Раната в хълбока го прищракваше. Мечтаеше да се приbere вкъщи.

— Много съм ви благодарен, че своевременно ми съобщихте за случилото се — каза той. — Склонен съм да мисля, че някой се е пошегувал с вас. Имате ли някой неприятел, който би могъл да си позволи да разиграе тази ненавременна и напълно безответорна шега?

— Нямам никакви неприятели! — възклика Хан, изпълнен с негодувание. — И каква ти тук шега?! Мога да ви уверя, че онът мъж беше сериозен като самата смърт!

— Имах предвид, че са ви скроили „номер“ — каза спокойно съдията, — защото в края на краишата стигнах до заключението, че вероятният убиец на куртизанката е един от гребците на кораба. Забелязах, че един от тях се смути силно по време на разпита. Смятам, че ще е най-добре да го разпитам в трибунала, като приложа законните изтезания.

Лицето на Хан просветна.

— Не ви ли казах това веднага, Ваша Милост? — възклика победоносно той. — Още в първия миг, когато научихме за убийството, аз и приятелите ми разбрахме, че престъпникът ще бъде открит между онния гребци! Да, сега и на мене започва да ми се струва, че отвличането ми е било само една лоша шега! Ще се опитам да се сетя кой би могъл да ми погоди този неприятен номер!

— Аз също ще направя някои проучвания — каза съдията. — Разбира се, съвсем дискретно. Ще ви държа в течение.

Хан изглеждаше доволен. Той каза с усмивка на дъщеря си:

— Пазачът сигурно вече е заспал. Придружи негово превъзходителство до главната порта, момичето ми! Не подобава на съдията да напусне дома ни през задния изход като някой крадец!

Той скръсти пухкавите си ръце и се отпусна върху възглавниците с дълбока въздишка.

[1] „Белият лотос“ е съществувала в действителност тайна будистка секта в северните и централни райони на феодален Китай. Възникнала е обаче вероятно не по-рано от XII век и е била инициатор на много селски въстания, най-мощното от които избухнало през 1796 г. При потушаването му били осъдени на смърт над двадесет хиляди членове на сектата, наричана на китайски „Байлиенвяо“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ОЧАРОВАТЕЛНАТА ДЕВОЙКА ПОКАЗВА НА СЪДИЯТА РЕЛИКВИ ОТ МИНАЛОТО; ПОВЕРИТЕЛЕН
РАЗГОВОР ПРЕД СТАТУЯТА НА БУДА

Върбов пух направи на съдията знак да я последва. Той излезе подир нея в непрогледната тъмнина на някакъв коридор.

— Не палете свещ! — прошепна тя. — Жените на баща ми спят наблизо. Аз ще ви водя!

Малката ѝ ръка пипнешком намери ръката на съдията. Когато тя го поведе и копринената ѝ рокля прошумоля при допира о дрехите му, той долови нежния аромат на парфюм от орхидеи. Помисли си, че е изпаднал в необичайно положение.

Щом излязоха на широкия, покрит с каменни плохи двор, Върбов пух пусна ръката му. Лунната светлина беше достатъчно ярка, за да му позволи да се огледа наоколо. Вдясно забеляза една открехната врата. През процепа се прокрадваше лъч светлина. Въздухът бе пропит от тежката миризма на индийски тамян. Ди спря и попита:

— Можем ли да минем, без да ни забележат?

— О, да! — отвърна момичето. — Това е нашият будистки параклис, построен от прадядо ми. Той дълбоко вярваше в Буда и по негова воля на олтара ден и нощ гори лампа, а вратата никога не се затваря. Сега в параклиса няма никой. Искате ли да го разгледате?

Съдията се съгласи с готовност, макар че се чувстваше много уморен. Не искаше да пропусне възможността да научи нещо повече за автора на тайнствената и шахматна задача.

Повече от половината пространство в малкия параклис бе заето от висок, квадратен тухлен олтар, издигнат до стената в дъното. На предната страна на олтара имаше плоча от зелен нефрит, широка повече от четири стъпки, с гравиран на нея надпис. Върху самия олтар на трон с формата на лотос седеше с кръстосани крака великолепна позлатена статуя на Буда. В полумрака, високо горе под самия таван, съдията едва различи ведрото, усмихнато лице. По стените на

параклиса бяха изрисувани сцени от живота на Буда. На пода пред олтара лежеше кръгла молитвена възглавница. Върху поставка от ковано желязо гореше газена лампа.

— Този параклис — каза Върбов пух с нескрита гордост — бе построен под личното ръководство на моя прародител. Той беше толкова умен и добър човек, Ваша Милост! За нашето семейство се е превърнал в нещо като легенда! Никога не се е явявал на изпити. Предпочиташе да живее тук в уединение и се бе посветил изцяло на многобройните си интереси. Поради това хората го наричаха Отшелника Хан.

Въодушевлението на девойката направи приятно впечатление на съдията. В дневно време толкова малко млади жени проявяваха интерес към семейните традиции! Той каза:

— Ако не ме лъже паметта, Отшелникът Хан е бил и голям майстор на шахматната игра? Вие и баща ви също ли обичате шаха?

— Не, Ваша Милост — отвърна момичето. — Аз обичам да играя на карти и на домино. Шахът отнема много време, а пък и само двама души могат да участват в играта. Виждате ли този надпис, Ваша Милост? Отшелникът Хан имаше наистина златни ръце — беше истински майстор гравьор. Надписът е негово дело!

Ди се приближи до олтара и прочете надписа на висок глас:

— „Тъй каза просветленият: «Ако искате да ме следвате, трябва да разпространявате Върховната истина, за да стигне тя до всички люде и да ги накара да разберат моето послание, че всички болки и мъки, които ги потискат, в действителност са несъществуващи. Защото тези думи изразяват Върховната истина. Така, спасявайки другите, вие сами ще проникнете през вратата на нирвана и ще намерите вечен покой».“

Съдията кимна и каза:

— Отшелникът Хан е вложил много майсторство в този надпис, а и текстът, който е изbral, изразява възвишена мисъл. Самият аз съм верен последовател на нашия велик учител Конфуций, но признавам чистосърдечно, че много неща в будисткото учение също са достойни за възхищение.

Върбов пух погледна с благоговение към нефритената плоча и каза:

— Разбира се, невъзможно е да се намери парче нефрит с такива размери. Затова Отшелникът Хан е изписал всяка дума на отделна квадратна плочка и после ги е подредил като мозайка. Той наистина беше изключителен човек, Ваша Милост! Притежаваше огромни богатства, но след внезапната му смърт съкровищницата, в която държеше златните си кюлчета, се оказа празна. Смятат, че още приживе тайно е раздал всичкото си злато на различни благотворителни общества. Впрочем семейството ни нямаше нужда от това злато, защото наследихме обширните му владения от плодородна земя. Доходите от тях са ни повече от достатъчни.

Съдията се вгледа в девойката с интерес. Тя наистина беше изключително привлекателна млада жена. Чувствителното ѝ, изваяно лице се отличаваше с неповторима естественост. Той каза:

— Тъй като проявявате такъв интерес към миналото, предполагам, че сте познавали Лунна фея, дъщерята на господин Лиу Фейпо? Баща ѝ ми е разказал, че тя също е била твърде любознателна.

— Да — каза меко Върбов пух. — Наистина я познавах много добре. Тя често ме посещаваше в женските ни покой. Чувстваше се самотна, понеже баща ѝ много пътуваше. Беше толкова силно, предприемчиво момиче, Ваша Милост! Много добре умееше да язди и ловува. Трябвало е да се роди момче! А и баща ѝ постоянно я наಸърчаваше. Той толкова много я обичаше! Наистина, не мога да проумея какво е могло да причини смъртта ѝ. Беше още толкова млада!

— Правя всичко, каквото мога, за да разбера това — отвърна съдията. — И вие можете да mi помогнете, като mi разкажете повече неща за нея. Казвате, че се е увличала от ловуването и ездата. Но е вземала уроци и при доктор Джан, нали?

Девойката леко се усмихна.

— Е — отвърна тя, — предполагам, че няма защо да крия от вас. То се знае сред всичките обитателки на женските отделения. Интересът на Лунна фея към литературата се породи в деня, в който тя срещна студента Джан! Виждате ли, той ѝ направи много сильно впечатление и тя склони баща си да ѝ разреши да посещава курса, за да може по-често да вижда младия Джан. Двамата действително много се обичаха. А сега и двамата са...

Тя печално поклати глава. Съдията изчака малко, после поде:

— Как изглеждаше в действителност Лунна фея? Трябва да сте чули, че мъртвото ѝ тяло е изчезнало.

— О, тя беше красива! — възкликна Върбов пух. — И не толкова слаба като мене. Беше снажно момиче. Знаете ли, приличаше на онази нещастна танцьорка Бадемов цвят.

— Познавахте ли куртизанката? — запита учуден съдията.

— Не — отвърна Върбов пух. — Никога не съм разговаряла с нея. Но баща ми често я канеше у дома да развлече гостите ни в голямата зала и когато можех, аз надничах през прозореца, защото тя танцуваше толкова хубаво! Бадемов цвят имаше същия овал на лицето, както Лунна фея, същите извити вежди и същата красива фигура. Като че ли бяха сестри! Само очите на танцьорката бяха съвсем различни. Те малко ме плашеха, Ваша Милост! Аз стоях вън в мрачния коридор. Сигурна съм, че не можеше да ме види. И все пак, докато танцуваше, тя често ме поглеждаше през прозореца право в очите. Имаше остьр, пронизващ поглед. Горкото момиче, какъв живот водеше! Винаги принудено да се излага на показ пред всички тези мъже!... И ето че намери смъртта си по такъв ужасен начин! Вярвате ли, Ваша Милост, че езерото има нещо общо с това?

— Не вярвам — отговори съдията. — Струва ми се, че смъртта ѝ е била тежък удар за майстор Су. Той изглеждаше много влюбен в нея!

— Су само я ухажваше от разстояние, Ваша Милост! — рече девойката с усмивка. — Той идва на гости у дома, откакто се помня. Ужасно е срамежлив и непрекъснато се чувства притеснен от исполинския си ръст и страхотната си сила. Веднъж, без да иска, счупи в юмрука си една от античните чаени чаши на баща ми! Още не е женен. Изпитва смъртен страх от жените! Вижте, майстор Ван, той е съвсем различен! Казват, че много обича да бъде в женска компания. Но стига съм бъбрила! Ваша Милост ще си помисли, че съм страшна клюкарка! Не бива да ви задържам повече!

— Напротив! — каза бързо съдията. — Разговорът ни е много ползотворен. Винаги съм се старал да науча колкото е възможно повече за миналото на всички личности, свързани с някое криминално дело. Още не сме поговорили за Лиу Фейпо. Смятате ли, че той може да mi каже нещо повече за мъртвата куртизанка?

— Едва ли, Ваша Милост. Разбира се, той трябва да я е познавал, защото тя редовно танцуваше на увеселенията. Но господин Лиу е

такъв сериозен, скромен човек. Няма никаква склонност към разюздан живот. Преди да започне строежа на лятната си вила тук в Ханюан, той живя в къщата ни около една седмица. Забелязах, че по време на увеселенията седеше с доста отегчен вид. Освен от търговските си сделки се интересува само от стари книги и ръкописи. Казват, че има чудесна колекция в столичната си резиденция. А, обичаше, разбира се, и дъщеря си! Лицето му грейваше, когато баща ми го запитваше за нея. Виждате ли, това, че баща ми също има само мене, ги свързваше. Смъртта на Лунна фея беше съкрушителен удар за горкия господин Лиу. Баща ми казва, че той коренно се е променил...

Тя отиде при лампата и доля масло от глинената делва, оставена на пода. Съдията гледаше замислено нежния ѝ профил и грациозните движения на слабите ѝ ръце. Очевидно, тя беше много привързана към баща си, но Хан навсярно бе взел всички предпазни мерки, за да скрие от нея злата си природа. След разказа му, Ди го подозираше в убийство и в хитър опит да сплаши него, имперския съдия. Той потисна една тъжна въздишка и запита:

— За да завършим списъка, познавате ли стария съветник Лян или племенника му?

Внезапно лицето на Върбов пух поруменя:

— Не — отговори бързо тя. — Баща ми направи на съветника посещение на добра воля, но той никога не е идвал у дома. Разбира се, не беше длъжен — такъв високопоставен сановник...

— Казаха ми — отбеляза съдията, — че племенникът му е разпуснат младеж.

— Това е долна клевета! — възклика гневно Върбов пух. — Лян Фън е много сериозен младеж. Той редовно работи в библиотеката на храма.

Ди я погледна изпитателно.

— Откъде знаете? — бързо попита той.

— О — каза девойката, — понякога отивам с баща си на разходка в градината на храма и там срещам господин Лян.

Съдията кимна.

— Е, госложице Хан — каза той, — много съм ви благодарен за полезните сведения. — Той се обърна към вратата, но Върбов пух бързо пристъпи към него и каза кротко:

— Надявам се, че Ваша Милост ще открие ужасните хора, които постъпиха така зле с баща ми. Не ми се вярва да е било шега. Татко е малко сух и сдържан, Ваша Милост, но в действителност е толкова добър човек! Никога не мисли зло на другите! Толкова се беспокоя за него! Сигурно има някой неприятел, без сам да подозира това. Те искат да му навредят, Ваша Милост!

— Можете да бъдете уверена, че цялото ми внимание е насочено към този въпрос — каза съдията.

Върбов пух го погледна с благодарност и каза:

— Искам да подаря на Ваша Милост малък спомен от посещението му в параклиса на Отшелника Хан. Но не казвайте на баща ми, защото тези неща могат да бъдат притежание само на членове от нашето семейство.

Тя бързо отиде при олтара и взе един хартиен свитък от нишата зад него. Отдели един лист и го поднесе на съдията с дълбок поклон. Беше старательно изработено копие от надписа пред олтара.

Съдията сгъна листа и го сложи в ръкава си. После каза тържествено:

— Безкрайно съм поласкан от този подарък!

Той забеляза със задоволство, че тя все още носеше двете рози, които много ѝ отиваха. Момичето го преведе до главната порта през един дълъг извит коридор и отключи тежката врата. Съдията се поклони мълчаливо и излезе на пустата улица.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

МА ЖУН СЕ ОПЛАКВА ОТ ЛОШИЯ СИ КЪСМЕТ; СЪДИЯТА ОТИВА НА ОГЛЕД ИЗ ОКОЛИЯТА

На следното утро, малко подир зазоряване, когато двама слуги влязоха в личния кабинет на съдията, за да пометат пода, те завариха господаря си крепко заспал на дивана. Оттеглиха се бързо и предупредиха чиновника, който тъкмо идеше да приготви сутрешния чай.

Един час по-късно съдията се събуди. Седнал на ръба на дивана, той отлепи крайчеца на пластира и огледа хълбока си. Раната бе започнала да заздравява. Ди стана, уми се набързо, седна зад писалището и плесна с ръце. Появи се един чиновник. Съдията му нареди да донесе закуската и да повика тримата му помощници.

Хун, Ма Жун и Цяо Тай се настаниха на три табуретки. Докато съдията ядеше ориза си, Хун докладва, че току-що се е завърнал от посещение при търговеца на чай. Кун му казал, че той и доктор Джан били толкова поразени от намирането на пояса на студента, че дори не им минало през ума да попитат как се казва рибарят, който го донесъл. Сега нямаше да бъде лесно да се намери този човек.

После Ма Жун съобщи, че през нощта в къщата на доктор Джан не се е случило нищо, за което си струва да се говори. Тази сутрин той и Цяо Тай оставили там на пост двама стражници и дошли в трибунала.

Съдията оставил на масата пръчиците за хранене. Докато сърбаше чая си, той им разказа за приключението си в гостилницата за юфка. Когато свърши, Ма Жун възклика с гримаса на разочарование:

— Трябвало е Ваша Милост да вземе и мене на тази разходка!

— Не, Ма Жун — каза съдията. — Аз и така привлякох твърде много внимание върху себе си! А ти и без това ще имаш възможност да се срещнеш с Мао Лу, защото искам да ми го доведеш тук. Трябва да разбера дали се е виждал с братовчед си през нощта на убийството му и дали знае нещо за смъртта на Лунна фея. Сега, Ма Жун, иди в

оная кръчма — „Червеният шаран“ — и попитай предводителя на просияците къде можеш да намериш Мао Лу. Арестувай го и го доведи тук. Същевременно можеш да дадеш тези два сребърника на сивобрадия — той ме измъкна от голямо затруднение. Кажи му, че тези пари са награда от трибунала, защото съдията е разбрал, че той поддържа строга дисциплина между просияците.

Ма Жун се обърна да тръгне, но съдията вдигна ръка.

— Един момент! — каза той. — Още не съм свършил разказа си. Изминалата нощ беше доста дълга!

Ди им разказа и за разговора си с Хан Юнхан. За „Белият лотос“ премълча. Това всяващо ужас име не биваше да се споменава току-тъй. Каза само, че похитителят на Хан се е представил за водач на могъща разбойническа банда. Когато съдията приключи, Цяо Тай избухна:

— Никога не съм чувал по-неправдоподобна история! Предполагам, че Ваша Милост не е повярвал на нито една дума, казана от този мошеник!

Съдията отговори спокойно:

— Хан Юнхан е хладнокръвен и хитър престъпник. Няма съмнение, че е подслушал думите, които ми каза танцьорката онази вечер на Кораба на цветята. Той само се е преструвал, че спи. Така е разбрал, че тя се кани да ми съобщи за пъклените му планове. Когато го посетих вчера следобед, се опита да ме уговори да потуля убийството на куртизанката. След като разбра, че няма да успее, е решил да ме сплаши. И снощи се опита, при това много хитро! Нарочно ми разказа такава невероятна история. Не за да ме изиграе — забележете това! — а само защото е искал да прикрие заплахата си по такъв начин, че никога да не мога да го обвиня в опит за сплашване. Можете да си представите какво биха помислили за мене по-висшите власти, ако обвиня Хан, като цитирам тази фантастична история! Те не възразят, че ако Хан наистина е искал да ме измами, с положителност е щял да скальпи по-правдоподобна измислица. И беше добре изиграно — той ми разказа теорията в присъствието на дъщеря си и пред нея показва белега от удара, който си е нанесъл сам, разбира се! Сами виждате, че имаме работа с опасен човек!

— Да подложим дебелия мошеник на изтезания! — предложи гневно Ма Жун.

— За съжаление нямаме сигурни улики — обади се съдията. — Не можем да разпитваме с изтезания човек без убедителни доказателства за виновността му^[1]. А преди да съберем тези доказателства, ни предстои да свършим много тежка работа! Както и да е, дадох на Хан да разбере, че съм схванал намека, и му казах, че подозирам един от гребците. Надявам се, че сега, след като Хан си мисли, че съм се хванал на въдицата му, ще стане по-непредпазлив и ще направи някоя грешна стъпка.

Хун, който през цялото време бе слушал напрегнато, сега запита:

— Сигурен ли сте, Ваша Милост, че когато Бадемов цвят ви е говорила, зад масата ви не е имало никой? Може би слуга или пък някоя от куртизанките?

Съдията го погледна сериозно. После бавно отговори:

— Не, Хун, не мога да кажа, че съм сигурен в това. Поне що се отнася до слугите. Зная само, че не би могла да бъде никоя от куртизанките, защото те и петте бяха пред погледа ми, точно срещу мене. Виж, слугите... Възможно е да е бил някой от тях.

Ди замислено подръпна мустака си.

— В такъв случай, Ваша Милост — продължи Хун, — мисля, че трябва да приемем възможността историята на Хан да е вярна. Някой от слугите може да е дочул какво е казала танцьорката, но погрешно да е помислил, че думите са били предназначени за Хан. Бадемов цвят е стояла между вас двамата, а човекът отзад не би могъл да види, че Хан дреме. Този слуга трябва да е бил някой от съучастниците на мъжа, подготвящ престъпния заговор, за който е споменала танцьорката. Главатарят е бил предупреден и е убил девойката. След това убиецът е искал да бъде сигурен, че Хан няма да съобщи за предупреждението на Ваша Милост, и затова го е отвлякъл и сплашил.

— Имаш пълно право, Хун! — каза съдията. После бързо добави:

— Не, почакай! Слугата не би могъл да се заблуди. Спомням си ясно, че Бадемов цвят ме нарече „Ваша Милост“.

— Може да не е чул всичко, което е казала тя — отбелаяза Хун. — Сигурно веднага след като е чул първите ѝ думи, е побързал да се отдалечи. Например, не е чул въпроса ѝ за шаха, защото похитителят на Хан не го е цитирал.

Съдията не отговори. Той внезапно почувствува, че го обзема силна тревога. Ако историята, разказана от Хан, беше вярна, това би

означавало, че „Белият лотос“ наистина се възражда! Дори и най-закоравелият престъпник не би се осмелил да назове това страшно име без основателен повод. Значи куртизанката бе разкрила престъпен заговор срещу императорския двор! За Бога, това беше повече от обикновено убийство! Това беше широко организиран заговор, който засягаше сигурността на държавата! С голямо усилие съдията се овладя и каза тихо:

— Единственият човек, който би могъл да ни каже дали някой е стоял зад мене, е Анемония. Ма Жун, след като арестуваш Мао Лу, можеш, за награда, да идеш в Квартала на върбите и да си поприказваш с Анемония. Накарай я да ти разкаже с подробности как е забелязала, че Хан заспива, как е отишла да му донесе бокал с вино, всичко! И между другото, попитай я, уж нехайно, кой е стоял зад нас през това време. Направи всичко, каквото можеш!

— Разбира се, Ваша Милост! — каза щастливо Ма Жун. — Найдобре е да тръгна още сега, преди Мао Лу да е напуснал бърлогата си.

На вратата той едва не се сблъска със старши писаря, който влезе с наръч дела. Писарят постави товара си на писалището, Хун и Цяо Тай придърпаха столовете си по-близо и започнаха да разпределят книжата. После помогнаха на съдията да ги прегледа. Това бяха безброй административни въпроси, които чакаха решение. Денят бе доста напреднал, когато съдията затвори последното дело. Той се облегна назад в креслото и изчака Хун да му налее чаша чай. После заговори:

— Не мога да избия от главата си мисълта за това отвлечане. Независимо от сведенията, които Ма Жун ще успее да събере от Анемония, ние имаме и други начини да проверим разказа на Хан. Иди в архивата, Хун, и ми донеси една хубава карта на околията!

Хун се върна с дебел свитък под мишницата. Цяо Тай му помогна да го разгъне на писалището. Това беше подробна, илюстрована карта на околията Ханюан, изпълнена в няколко цвята. Известно време съдията я разглежда внимателно, после посочи с показалеца си и каза:

— Вижте! Тук е будисткият храм, откъдето Хан уж е отвлечен. Той каза, че са го носили в източна посока. Това изглежда вероятно: може първо да се измине тази водоравна отсечка, представляваща квартала с вилите в горния край на града, а след това по склона на планината да се слезе в равнината. Ако Хан казва истината, това е

единственият път, по който биха могли да минат. Защото, ако бяха тръгнали надолу към града, той несъмнено е щял да усети слизането по стръмните стъпала, а ако бяха тръгнали на север или на запад, са щели да навлязат още по-навътре в планината. Но той твърди, че след като са слезли по някакъв склон, са изминали последните три-четвърти от пътя по равно място. Може би става въпрос за този път тук, който пресича оризовите поля в източната половина на околията ни, чак до военния пост на моста над реката, която разделя Ханюан от съседната околия Дзянбей. Ако градът ни беше заобиколен със стена като другите градове, задачата щеше да бъде решена много бързо. Един разпит на пазачите на източната порта щеше да бъде достатъчен! Както и да е, ще се оправим и така! Хан е бил пренесен от града до онази тайнствена къща и обратно за една вечер. Разговорът не е бил дълъг, така че няма да сгрешим много, ако приемем, че цялото пътешествие е продължило около час. Как мислиш, Цяо Тай, ако един паланкин тръгне от града, докъде може да стигне по този път за един час?

Цяо Тай се наведе над картата и каза:

— Вечер е по-хладно. Носачите биха могли да поддържат бърза стъпка. Мисля, че биха успели да стигнат дотук, Ваша Милост.

Той очерта с пръст кръгче около едно село в равнината.

— Много добре! — каза съдията. — Ако Хан не лъже, нейде на това място трябва да намерим извънградска къща, построена вероятно на леко възвишение, защото той спомена, че до вратата се стига по няколко стъпала.

Вратата се отвори и влезе Ма Жун. Той поздрави съдията с посърнал вид. Отпусна се тежко върху една табуретка и изсумтя:

Днес всичко върви наопаки, казвам ви!

— Личи си, написано е на лицето ти! — отбеляза съдията. — Какво се е случило?

— Ами — започна Ма Жун — отивам първо до рибния пазар. Налага ми се сто пъти да питам, докато през лабиринта от вонящи улички успявам да открия гостилницата „Червеният шаран“. Гостилница ли? Нищо и никаква дупка в стената! Старият никаквец дреме в един ъгъл. Бръчвам му двата сребърника и му обяснявам защо. И какво, той остава доволен? Нищо подобно! Дъртакът мисли, че искам да му изиграя мръсен номер! Налага се да му покажа документите си, но дори и тогава той започва да хапе среброто, за да

провери дали не е фалшиво, и едва не счупва гнилите си зъби! Е, накрая прибира парите. Чак тогава ми казва, че Мао Лу се е настанил с момичето си в един близък бордей. Зарязвам сивобрадия, а той още си мисли, че нещо съм го изиграл! И така, отивам до бордея. Боже, каква мръсна дупка, натъпкана с хамали и носачи на столове-носилки! Единственото нещо, което научавам от вещицата, съдържателка на бордея, е, че рано тази сутрин Мао Лу, момичето му и едноокият му приятел са заминали за Дзянбей. И толкова!... После отивам в Квартала на върбите и какъвто съм си глупав, смяtam, че там ще се развеселя! Ами Анемония е още махмурлия и в отвратително настроение. Е, успявам да изкопча от нея, че може би някой е стоял зад Ваша Милост. Но дали е бил слуга или Първият министър на империята, това глупавата фуста не е в състояние да каже! Е, това е всичко!

— Помислих си, че може да си поговорил още веднъж с онази твоя приятелка за убитата танцьорка — забеляза Ди.

Ма Жун хвърли към съдията смутен поглед.

— Онази моя приятелка — измърмори мрачно той — беше по-махмурлия и от Анемония!

— Е, слънцето не грее всеки ден, Ма Жун! — каза съдията, а в очите му проблеснаха закачливи искрици. — Внимавай сега — ще направим оглед на източната част на окoliaята и ще се опитаме да намерим къщата, за която ми разказа Хан. Ако не успеем, поне ще знаем, че Хан ме е изльгал, а пък и ще имаме възможност да разгледаме този район. Той е житницата на окoliaята, а аз още не съм намерил време да го посетя. Ще идем до източната граница на окoliaята и ще прекараме нощта там в някое село. Така поне ще добием впечатления от земите извън града и ще освежим мухлясалите си мозъци! Иди, избери три хубави коня, Ма Жун, и предай, че днешните заседания на трибунала се отлагат. И без това не мога да съобщя на гражданите нищо ново около нашите две дела!

Ма Жун напусна стаята заедно с Цяо Тай. Духът му отчасти се бе възвърнал. Съдията каза на Хун:

— Дългата езда през напечената равнина ще бъде много уморителна за тебе, инспекторе. По-добре остани тук и прегледай архивата. Отдели всички документи, които имат отношение към майсторите Ван и Су. След като обядваш, иди в квартала, където живее

Ван Ифан. Той е замесен в делото „Лиу срещу Джан“, както и в случая с разточителния съветник. Вижда ми се странно това, че една заможна и изтъкната личност като Лиу Фейпо покровителствува такъв съмнителен търговец. Провери специално историята с тази негова дъщеря, Хун!

Съдията поглади брадата си и продължи:

— Безпокоя се за съветника Лян, Хун! Тъй като племенникът му ме осведоми за неговото състояние, занапред семейството му ще ми търси отговорност и ще очаква да взема необходимите мерки, за да попречи на стария господин да разпилее цялото си състояние. Но аз не мога да предприема нищо, преди да съм се уверен, че не е самият племенник този, който краде парите на своя работодател, и че младежът не е замесен в убийството на танцьорката.

— Да посетя ли младия човек днес следобед, Ваша Милост? — запита Хун. — Бих могъл заедно с него да прегледам всички сметки и да се опитам да разбера каква роля играе Ван Ифан в цялата история.

— Чудесно предложение! — каза съдията. Той взе четката и написа кратко препоръчително писмо на Хун, адресирано до Лян Фън. После избра къс хартия и нахвърля върху нея няколко реда. Като притискаше отгоре ѝ големия червен печат на трибунала, той каза:

— Това е молба до колегата ми, съдията на Пинян в провинцията Шанси, да изпрати по моя пратеник всички данни за семейството Фан и по-точно за госпожица Фан Хъи, наричана тук Бадемов цвят. Много е странно, че тя е настояла да бъде продадена в далечния град Ханюан. Може би причините за убийството се коренят в родния ѝ град. Изпрати това писмо по специален пратеник!

Съдията стана и в заключение каза:

— Извади леките ми ловни дрехи, Хун, а също и ботушите ми за езда! Ще се поразходя. Чувствувам, че малко разнообразие ще ми се отрази добре!

[1] Според тогавашните китайски закони не се е допускало остьждане на престъпник, ако той не признае вината си. При разпита съдията е имал право да прилага телесни изтезания, но ако се случело подсъдимият да умре, без да направи признание, съдията и помощниците му били наказвани жестоко, включително със смърт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

МА ЖУН И ЦЯО ТАЙ РАЗПРЪСКВАТ РАЗЯРЕНА ТЪЛПА СЕЛЯНИ; ЕДИН ИЗМАМНИК РАЗКАЗВА НА СЪДИЯТА С КАКВИ ХИТРИНИ СИ СЛУЖАТ ПОХИТИТЕЛИТЕ ПРИ ОТВЛИЧАНЕ НА ЖЕРТВА

Ма Жун и Цяо Тай стояха с три коня в двора и чакаха. След като съдията огледа конете, тримата се метнаха на седлата, пазачите отвориха тежката порта и кавалкадата напусна трибунала. Като яздеха все на изток, те излязоха от града и скоро се озоваха на ръба на едно плато. Долу пред тях, докъдето стигаше погледът им, се простираше плодородна равнина.

Слизането не им отне много време. Когато стигнаха долу в равнината, съдията огледа с интерес морето от полюшващи се зелени оризища от двете страни на пътя.

— Добре, добре! — рече той със задоволство. — Тази есен ще имаме богата реколта! Но не виждам къща като тази, която търсим.

Спряха в едно малко селище и си поръчаха скромен обяд в местната гостилница. Когато старейшината на селото дойде да поднесе почитанията си, съдията го запита има ли наоколо извънградска къща. Но старецът поклати глава и отвърна:

— В цялата околност няма къща, построена от тухли. Земевладелците живеят горе в планината, там е по-прохладно.

— Не ви ли казах, че Хан е лъжец? — измърмори Ма Жун.

— Може пък по-нататък да ни провърви! — каза съдията.

След половин час стигнаха до следващото село. Когато минаваха по един тесен път с колиби от двете страни, съдията дочу някъде напред силни викове. Стигнаха до пазарния площад. Там видяха тълпа селяни, скучени под старото дърво в средата на площада, да размахват сопи и тояги и да крещят и ругаят с пълни гърла. От височината на седлото си съдията можа да види, че те биеха и ритаха никакъв човек, легнал до дънера на дървото. Нещастникът бе покрит с кръв.

— Спрете веднага! — кресна съдията. Но никой не у обрна внимание. Той се извърна на седлото ѝ ядосан, заповядда на двамата си

помощници: — Разпръснете тази тълпа селянди!

Ма Жун скочи от коня си и се втурна към разярените селяни, следван от Цяо Тай. Сграбчи за врата и дъното на панталоните първия мъж, който му попадна в ръцете, вдигна го над главата си и го захвърли в средата на тълпата. После скочи след него и започна да си преправя път, като нанасяше удари с юмруци и лакти наляво и надясно. Цяо Тай пазеше гърба му. За няколко мига те успяха да стигнат до дървото и застанаха между нападателите и тяхната стенеща жертва. Ма Жун изкрештя:

— Престанете, глупаци! Не виждате ли, че иде негово превъзходителство съдията?! — И той посочи зад себе си.

Всички глави се извърнаха. Щом видяха внушителната фигура, възседнала коня, селяните бързо прибраха сопите и тоягите си. Един старец излезе напред и коленичи край коня на съдията.

— Покорният ви слуга — рече почтително той — е старейшината на селото.

— Докладвай какво става тук! — заповяда му съдията. — Ако човекът, когото биете толкова жестоко, е престъпник, трябвало е да го доведете в Ханюан, в трибунала. Щом си старейшина на селото, трябва да знаеш, че като наказвате човек на своя глава, вършите непростимо престъпление!

— Моля Ваше Превъзходителство за прошка! — каза старейшината. — Наистина постъпихме невъздържано, но и предизвикателството беше голямо. Ние, жителите на това село, се трепем от сутрин до вечер, за да припечелим по няколко медни монети. И ето че идва един мошеник и ни ограбва! Ей оня младеж там откри, че хитрецът си служи със специално нагласени зарове. Молим Ваше Превъзходителство да ни разбере и да прояви милост!

— Нека младежът, открыл измамата, да излезе напред, — заповяда съдията. А на Ма Жун каза: — Доведи тук човека, когото биеха!

След малко един снажен селянин и един странен възстар човек, целият в дрипи, коленичиха на пътя.

— Можеш ли да докажеш, че този мъж е измамник? — попита съдията.

— Доказателството е тук, господарю! — отговори селянинът, като извади от ръкава си два зара. Точно когато стана и протегна ръка,

за да ги подаде на съдията, окървавеният мъж също скочи и със светкавична бързина грабна заровете от дланта на селяка. Като ги разклащаше в ръката си, той извика прочувствено:

— Нека всички проклятия на небето и земята се стоварят върху главата на тоя клетник, ако заровете са подправени! — И ги подаде на съдията, като се поклони дълбоко.

Съдията разклати заровете в дланта на ръката си и ги разгледа внимателно. След това хвърли изпитателен поглед към обвинения в измама. Той беше мършав човек на около петдесет години. Прошарената му коса бе увисната над покритото с дълбоки бръчки лице. Челото му бе обезобразено от кървяща рана. На лявата му буза имаше бенка, голяма колкото медна монета. От нея висяха три косъма, дълги по няколко инча.

Ди каза хладно на селянина:

— Тези зарове не са заредени с тежест, нито пък са подправени по какъвто и да е начин. — И ги хвърли на старейшината. Той ги улови и заедно с останалите селяни започна да ги разглежда, като мърмореше слисано.

Съдията се обърна към селяните със строг глас:

— Това да ви е за урок! Ако ви нападат разбойници или пък земевладелците постъпват несправедливо с вас, винаги можете да дойдете в трибунала и аз ще изслушам жалбите ви с внимание. Но никога не се осмелявайте да действувате от името на закона, иначе ще бъдете жестоко наказани. Сега се връщайте на работа и не пилейте времето и парите си в игра на комар!

Старейшината коленичи и удари чело в земята, за да изрази благодарността си за проявената снизходителност.

Съдията нареди на Ма Жун да настани ранения мъж на коня зад себе си. След това кавалкадата продължи пътя си.

В следващото село спряха, за да може странникът да се умие на кладенеца и да почисти дрехите си. Съдията накара да повикат старейшината и го попита дали в околността има извънградска къща, построена на неголямо възвишение. Старейшината отговори, че не му е известно наблизо да има такава къща. Той попита как точно изглежда тя и кой е собственикът ѝ, като предположи, че може да има подобна къща по-нататък по пътя, ала съдията отговори, че това не е толкова важно.

Спасеният от побоя мъж се поклони дълбоко пред съдията и поиска да си тръгне. Но Ди забеляза, че той куца и лицето му е бледо като на мъртвец. Затова каза:

— Ще дойдеш с нас до граничния пост, човече. Имаш нужда от лекар. Аз не харесвам професионалните комарджии, но не мога да те оставя в такова състояние.

Късно следобед пристигнаха в граничното село. Съдията нареди на Ма Жун да заведе ранения мъж при местния лекар, а самият той заедно с Цяо Тай отиде да провери военния стражеви пост на предмостовото укрепление.

Началникът на стражата заповяда на дванадесетте си войници да се строят. Съдията видя, че шлемовете и ризниците им са старательно изльскани. Мъжете изглеждаха спретнати и добре обучени. Докато съдията проверяваше оръжейницата, началникът на стражата му каза, че движението по реката е доста оживено, макар тя да е само приток на Голямата река, която пресича съседната окolia Дзянбей. Добави, че на отсамния бряг всичко е спокойно, но в Дзянбей са станали няколко въоръжени грабежа. Тамошният гарнизон наскоро бил подсилен.

След това началникът на стражата заведе съдията и Цяо Тай в един малък хан. Раболепният ханджия излезе да ги посрещне. Докато конярят отвеждаше конете, ханджията помогна на съдията да снеме тежките си ботуши за езда. Ди обу удобни сламени сандали и бе отведен на втория етаж в една оскъдно обзаведена, но старательно почистена стая. Ханджията отвори прозореца и над покривите на къщите съдията видя ширналата се повърхност на реката, която отразяваше червените лъчи на залязыващото слънце.

Един слуга донесе запалени свещи и леген с горещи мокри кърпи. Докато съдията се освежаваше, влязоха Ма Жун и Цяо Тай. Ма Жун наля на съдията чаша чай и каза:

— Комарджията е странен човек, Ваша Милост! Казва, че на младини е работил като прислужник в един магазин за коприна някъде на юг. Собственикът на магазина хвърлил око на жена му и скальпил срещу него обвинение в кражба. Стражниците му ударили един пердах, но той успял да избяга. Докато се укривал, собственикът взел жена му за наложница. Когато данданията позатихнала, той се върнал тайно и помолил жена си да избяга с него. Но тя се изсмяла и заявила, че ѝ е по-добре там, където е. Оттогава той взел да броди из цялата

империя. Говори като доктор по литература и твърди, че бил пред приемач, но според мен не е нищо друго освен един „гост на реките и езерата“, или по-просто казано — странствующ мешеник!

— Тези юнаци винаги имат готов разказ за патилата си! — отбелзява съдията. — Не ми се вярва да го срещнем втори път.

На вратата се почука. Влязоха двама слуги и донесоха четири големи кошници. В едната имаше три хубави големи риби, сварени в сос от джинджифил, а във втората — голяма купа ориз и осолени яйца. Една червена визитна картичка оповестяваше, че това е подарък от началника на стражата. В останалите две кошници намериха три печени пилета, три блюда задушено свинско, зеленчуци и гърне със супа. Това пък се оказа подарък от старейшината на селото и неговите помощници. Един слуга донесе три гърнета с вино — проява на внимание от страна на ханджията.

Когато ястията бяха подредени на масата, съдията предаде на слугите няколко сребърника, увити в червена хартия като ответен подарък. После каза на двамата си помощници:

— Тъй като сме тръгнали заедно на път, няма да настоявам на формалностите. Сядайте на масата, ще се храним заедно.

Ма Жун и Цяо Тай енергично запротестираха, но съдията настоя и накрая те седнаха срещу него. След продължителната езда всички имаха чудесен апетит и ядоха с удоволствие. Съдията беше в много добро настроение. Разказът на Хан се бе оказал лъжа. Сега Ди знаеше, че престъпникът е Хан, и рано или късно щеше да намери начин да го уличи. Можеше да се освободи от опасенията си, че „Белият лотос“ се е възродил. Всичко това беше само една измислица.

Когато бяха привършили вечерята и се наслаждаваха на чая, влезе един слуга и донесе голям плик, адресиран до съдията. Пликът съдържаше написано на елегантен стил и с четлив почерк съобщение, че някой си Тао Ган моли за разрешение да посети негово превъзходителство.

— Това ще да е някой от първенците на селото — каза съдията.
— Нека доведат господина!

За всеобщо удивление на вратата се появи слабата фигура на комарджията. Личеше, че след посещението си при лекаря той е удостоил с внимание и местните магазини. Челото му бе превързано, но сега видът му беше много спретнат. Беше облечен в прост син халат

с черен копринен пояс, а на главата си самоуверено носеше висока шапка от черна коприна, каквото обикновено си слагаха застаряващите богаташи. Като се поклони ниско, той каза с благовъзпитан тон:

— Вашият нищожен слуга, на име Тао Ган, поднася почитанията си на Ваша Милост. Думите не са в състояние да изразят...

— Достатъчно, човече! — каза хладно съдията. — Не е необходимо да благодариш на мене. Благодари на провидението, че те отърва! Недей да мислиш, че ти съчувствувам. Ти напълно заслужаваш пердаха, който получи! Убеден съм, че по един или друг начин си измамил селяните, но не желая в околията ми да стават своеволия. Това е единствената причина, поради която те защитих!

— Дори и да е така — рече мършавият мъж, без да се смути ни най-малко от острия тон на съдията, — надявам се да ми позволите да ви предложа скромните си услуги като малък израз на дълбоката си благодарност. Защото подразбирам, че Ваша Милост разследва някакво отвличане.

Съдията направи усилие да не издаде учудването си.

— Какви ги приказваш, човече?! — запита рязко той.

— Упражняването на моя занаят — отвърна Тао Ган със снизходителна усмивка — по необходимост изостря съобразителността. Без да искам, дочух, че Ваша Милост разпитва за някаква извънградска къща. Но забелязах, че не знаете как изглежда къщата и как се казва собственикът ѝ. — Той бавно нави на показалеца си дългите косми, изникнали на бузата му, и продължи спокойно: — Похитителите връзват очите на жертвата си, отвеждат я на някое далечно място и там чрез ужасни заплахи я принуждават да напише писмо до близките си, в което ги моли да изпратят голям откуп. След като получат парите, разбойниците или убиват жертвата, или я връщат в дома ѝ пак с вързани очи. Във втория случай у отвлечения нещастник може да остане смътна представа за посоката, в която са го водили. Но, разбира се, той не знае как изглежда къщата и как се казва собственикът ѝ. От това, което чух, аз заключих, че някоя жертва на такова подло престъпление се е оплакала на Ваша Милост в трибунала, и се осмелих да ви предложа съветите си.

Мършавият отново направи дълбок поклон. Съдията си помисли, че този мъж се отличава със забележителна проницателност. Той каза:

— Да речем, че твоето заключение е вярно. И какво би ме посъветвал в такъв случай?

— Най-напред — отговори Тао Ган — аз съм пребродил цялата околия. В тази равнина няма такава къща. От друга страна, зная няколко подобни вили в планините на север и на запад от Ханюан.

— Да предположим, че жертвата ясно си спомня как през поголямата част от пътя са я водили по равно място — какво ще кажеш тогава? — попита съдията.

Върху ироничното лице на Тао Ган се разля хитра усмивка.

— В такъв случай, Ваша Милост — отговори той, — къщата се намира вътре в града.

— Какво нелепо хрумване! — възклика съдията.

— Съвсем не, Ваша Милост — отговори другият спокойно. — Единственото нещо, от което са имали нужда онези мошеници, е една къща с достатъчно обширна градина и висока тераса. Като са довели с паланкин жертвата в двора, те са могли бавно да я носят там в кръг около един час. Тия хора са много обиграни. Създават впечатление, че минават през планинска местност, като се качват и слизат от терасата и от време на време мърморят: „Внимателно, вижте каква пропаст!“ или нещо подобно. Подлеците са тренирали многократно тези номера, Ваша Милост, и ги изпълняват по най-убедителен начин.

Съдията се загледа замислено в слабия човек, като бавно поглаждаше дългите си бакенбарди. След известно време каза:

— Интересно предположение! Ще го имам предвид при понататъшни разследвания. Преди да си идеш, слушай какъв съвет ще ти дам. Промени живота си, приятелю! Достатъчно си умен, за да печелиш препитанието си по честен път! — Съдията се канеше да го освободи, но внезапно го запита: — Между другото, как измами онези селяни? Питам те просто от любопитство. Няма да те накажа за това.

Слабият мъж се усмихна леко, повика слугата и му нареди:

— Слез долу и донеси десния ботуш на негово превъзходителство.

Когато слугата се върна с ботуша, Тао Ган измъкна с чевръстите си пръсти два зара от подгънатия му горен край, подаде ги на съдията и каза:

— След като грабнах тези подправени зарове от селяндера, който се канеше да ги подаде на Ваша Милост, аз ви показах два нормални

зара, които държах скрити в дланта си. Докато разглеждахте нормалните зарове и всички се бяха вторачили във вас, аз успях да пъхна подправените в ботуша ви — надявах се, временно!

Съдията не можа да сдържи смяха си.

— Без да се хваля — продължи оживено Тао Ган, — малко са хората в империята, чието умение в тези дяволии и хитрини, разпространени сред подмолния свят, да е равно на моето. Аз съм усвоил до съвършенство подправянето на документи и печати, съчиняването на двусмислени договори и фалшиви разписки, отключването на всички видове обикновени и тайни ключалки на врати, прозорци и сейфове, а заедно с това съм специалист по скритите проходи, тайните капаци в подове и тавани и тъм подобни приспособления. Мога също така да разбирам от разстояние какво приказват хората, като наблюдавам движението на устните им, а също и...

— Чакай! — прекъсна го съдията. — Наистина ли си в състояние да правиш това, което съобщи като последна точка във внушителния списък на редките си способности?

— Безусловно, Ваша Милост! Мога да прибавя само, че разгадаването на речта по движението на устните е по-лесно при жените и децата, отколкото например при старци с големи бради и мустаци.

Съдията не каза нищо. Той си помисли, че по този начин думите на куртизанката биха могли да бъдатоловени и от други хора в салона освен от Хан Юнхан. Когато вдигна очи, Тао Ган каза тихо:

— Вече разказах на помощниците ви тъжното си минало, което ме направи отчаян човек. След този горчив опит аз напълно загубих вярата си в хората. Вече почти тридесет години се скитам из империята и си отмъщавам, като мамя и обирям всеки, когото мога. Но ви се кълна, че никога и на никого не съм причинил телесни страдания, нито пък съм разорил някого. Днес велиcodушието на Ваша Милост ме накара да погледна на живота по нов начин. Желая да прекъсна битието си на „гост на реките и езерата“. Многобройните ми способности, задължителни в упражняването на занаят като моя, могат да бъдат използвани също и при разкриване на престъпления и разобличаване на злосторници. Поради всичко това смилено умолявам Ваша Милост да ме приеме на служба в трибунала. Семейство нямам

— скъсах с роднините си много отдавна, още когато те взеха страната на жена ми. Имам достатъчно спестени пари. Единственото нещо, което желая, е да ви служа и да ви бъда полезен.

Съдията разглеждаше внимателно тази интересна личност. Струваше му се, че циничното лице на мършавия мъж този път изразява искрено разкаяние. Освен това вече беше дал важни сведения по два въпроса, а пък и притежаваше изключителни познания и опит в някои области, в които никой от помощниците му не беше специалист. При добър надзор той наистина би могъл да се окаже ценно попълнение към отряда му от помощници. Накрая Ди каза:

— Сам разбираш, Тао Ган, че не мога да ти дам определен отговор веднага. Но тъй като вярвам в твоята чистосърдечност, ще ти разреша да поработиш като доброволец в трибунала няколко седмици. След това ще реша дали мога да приема предложението ти, или не.

Тао Ган падна на колене и допря три пъти чело о пода, за да изрази благодарността си.

— Тези мъже — продължи съдията — са двамата ми помощници. Ще ги подпомагаш с всичко, на което си способен, а пък те от своя страна ще те въведат в работите на трибунала.

Тао Ган се поклони последователно и на двамата. Цяо Тай изгледа мършавия човек от главата до петите с безучастно изражение, но Ма Жун го потупа по костеливото рамо и рече с явно задоволство:

— Хайде да слезем долу, братко! Искам да ме научиш на някои от твоите комарджийски хитрини!

Цяо Тай духна всички свещи освен една. После пожела лека нощ на съдията и слезе долу след другите двами.

Сам в стаята, съдията остана седнал край масата. Дълго време задържа празния си поглед вперен в рояка мушици, които жужаха около пламъка на свещта, а умът му трескаво работеше.

Сега, когато Тао Ган беше доказал, че историята на Хан би могла да бъде вярна, дори и да не им се удаеше да открият къщата, където е бил заведен отвлеченият, Ди отново трябваше да допусне възможността организацията „Белият лотос“ действително да се е възродила и да заплита цялата империя в страшна мрежа от предателства и продажност. Ханюан беше малък, уединен градец, но бе разположен на стратегическо място, близо до сърцето на империята — столичния град. Това го правеше много подходящ за свърталище на

лицата, оглавили един заговор срещу трона. И обясняващо гнетящата атмосфера на скрита опасност, която съдията бе усетил интуитивно веднага след пристигането си.

Тъй като — Ди вече знаеше това — всеки от гостите в трапезния салон на Кораба на цветята би могъл да прочете думите на танцьорката по движението на устните ѝ, всеки от тях би могъл да бъде член на „Белият лотос“ и да е решил да я убие. Хан Юнхан можеше да е невинен, но можеше да бъде и водач на затворниците!

Същото се отнасяше и за Лиу Фейпо! Неговото огромно богатство, честите му пътувания, негодуванието му срещу правителството — всички тези неща го правеха подозрителен. Боже, та цялата компания, събрана на пиршеството, би могла да участвува организирано в убийството на куртизанката!

Съдията гневно тръсна глава. Страхът от ужасната организация „Белият лотос“ вече даваше своето отражение — пречеше му да разсъждава логично. Трябаше да премисли още веднъж всички факти, като започне от самото начало...

Пламъкът на свещта започна да примигва. Съдията стана с въздишка. Свали халата и шапката си и се изпъна на дървената кушетка.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ИНСПЕКТОРЪТ ХУН Е ЗАПОДОЗРЯН В НЕПОЧТЕНИ НАМЕРЕНИЯ; АРЕСТУВАНИ СА ЕДИН САМОЗВАН ДУХОВНИК И ОТВЛЕЧЕНИЯТ ОТ НЕГО МЛАДЕЖ

На следното утро, на зазоряване, съдията и тримата му придружители напуснаха пограничното село. С бърза езда те се прибраха в града преди пладне.

Съдията отиде право в личната си резиденция, направи си гореща баня и облече син летен халат от тънък памучен плат. После пое към кабинета си, където представи Тао Ган на инспектора Хун. Малко след това дойдоха Ма Жун и Цяо Тай. Всички се настаниха на табуретки срещу писалището на съдията. Той забеляза, че Тао Ган се държи със скромност, естествена за един новодошъл, но без излишна работелност. Този странен човек очевидно умееше да се приспособява към всяка обстановка.

Съдията разказа на Хун, че не са намерили търсената извънградска къща, но предположенията на Тао Ган са открили нови възможности. После нареди на инспектора да докладва.

Хун извади от ръкава си лист с бележки и започна:

— В архивата имаме само няколко обикновени документа, засягащи майстор Ван: регистрации на децата му, данъчни декларации и прочее. Но старши писарят ни го познава много добре. Той ми каза, че Ван е много богат. Притежава двата най-големи магазина за злато и скъпи украсления в града. Независимо, че минава за любител на виното и жените, той е честен търговец и се ползва с всеобщо доверие. Изглежда обаче, че напоследък е имал някакви парични затруднения. Забавил плащането на големи суми, които дължал на търговците, снабдяващи го със злато. Но те били сигурни, че за кратко време ще възвърне загубите си, и ни най-малко не се тревожели. Су също се ползва с добро име. Хората го съжаляват обаче, че се е влюбил така страстно в куртизантка Бадемов цвят, която не му обръщала внимание. Той бил много потиснат от това. Общо взето, говори се, че е станало по-добре, дето момичето е умряло. Хората се

надяват, че щом преживее скръбта си, Су ще се ожени за скромна порядъчна жена.

Хун погледна в листа с бележките и продължи:

— Отидох на улицата, на която живее Ван Ифан. Него не го обичат много. Смятат го за непочтен човек, който се впуска в съмнителни сделки. Той е нещо като „ момче за всичко“ на Лиу Фейпо и понякога събира за него пари от дължниците му. Разбира се, не исках да разпитвам из магазините за дъщеря му, за да не я излагам. Но на тъгъла на улицата видях една стара вещица да продава гребени, червило и пудра за лице и завързах разговор с нея. Такива особи често посещават жените по домовете им и знаят всичко, което става там. Попитах я дали познава дъщерята на Ван Ифан.

Хун погледна смутено към съдията и продължи с явно притеснение:

— Старицата веднага ми каза: „Вие май сте още твърде предприемчив за възрастта си, господине! Е, добре, тя иска по две връзки медни монети за вечерта и по четири за цялата нощ, но господата винаги остават много доволни.“ Обясних й, че съм сватовник и действувам от името на един бакалин в западния квартал и че хората там са споменали името на госпожица Ван. „Ония от западния квартал дрънкат врели-некипели! — рече презрително сводницата. — Всички тук знаят, че след смъртта на майка ѝ госпожица Ван започна да живее свободно. Баща ѝ се опита да я продаде на един професор, но не успя. Сега тя сама си печели парите, а баща ѝ си затваря очите. Той е много стиснат и това, че не се налага да я издържа, му е добре дошло.“

— Което значи, че безсрамният мошеник е изльгал в съда! — гневно възклика съдията. — Той ще си плати за това! Добре, а как вървят нещата у съветника Лян?

— Лян Фън изглежда умен момък — отвърна Хун. — Двамата е него преглеждахме сметките повече от два часа. Действително всичко води до заключението, че съветникът продава имуществата си със значителни загуби, за да се сдобие бързо с голямо количество злато. Но по нищо не можахме да разберем за какво го използува. Напълно ясно е, че секретарят има защо да се тревожи.

Тао Ган, който до този момент бе слушал напрегнато, сега подметна:

— Казват, че цифрите не лъжат, Ваша Милост, но те могат дълбоко да ни заблудят. Всичко зависи от това как се тълкуват! Не е изключено племенникът да е подправил книжата, за да прикрие собствените си злоупотреби.

— Тази възможност вече ни хрумна — забеляза съдията. — Положението е доста объркано!

— Тази сутрин, докато язделхме обратно към града — продължи Тао Ган, — Ма Жун ми разказа за делото „Лиу срещу Джан“. Съвсем сигурно ли е, че освен стария пазач в будисткия храм не живее някой друг монах?

Съдията погледна въпросително към Ма Жун, който отговори незабавно:

— Напълно! Претърсих целия храм, включително градината.

— Това е странно! — каза Тао Ган. — Оня ден, когато бях в града, ми се случи да мина оттам. Видях един монах, застанал зад една колона край портата. Той бе проточил врат и се стараеше да надникне вътре. Понеже аз съм любознателен по природа, запътих се към него, за да му помогна да надникне в храма, но като ме видя, той се стресна и бързо се отдалечи.

— Бледо и изпito ли беше лицето на този монах? — живо запита съдията.

— Не, Ваша Милост — отвърна Тао Ган, — той беше здравеняк с надменен поглед. Въщност, стори ми се, че не прилича на истински монах.

— Тогава той не може да бъде човекът, който ме наблюдаваше през прозореца на брачната стая — каза съдията. — Сега имам една работа за тебе, Тао Ган. Знаем, че когато дърводелецът Мао Юан е напуснал къщата на доктор Джан, току-що му е било платено. Знаем също, че той е обичал да пие и да играе на комар. Възможно е да са го убили заради парите, защото в трупа не намерихме пукната пара. Подозирам, че доктор Джан е замесен в убийството му, но сме длъжни да проверим всички възможности. Сега иди, обиколи всички свърталища на комарджиите в града и разпитай за Мао Юан. Предполагам, че знаеш как да откриеш тези места! А ти, Ма Жун, иди още веднъж в кръчмата „Червеният шаран“ и попитай главатаря на просящите къде точно в Дзянбей е отишъл Мао Лу. В гостилницата за юфка той спомена, но аз забравих точното име на мястото. Хун, с какви

въпроси ни предстои да се занимаем на обедното заседание на трибунала?

Ма Жун и Тао Ган напуснаха кабинета едновременно, а в това време Хун и Цяо Тай поставиха няколко папки на писалището.

В двора Тао Ган каза на Ма Жун:

— Доволен съм, че още сега трябва да събера сведения за дърводелеца. Защото новините се разпространяват бързо из престъпния свят и скоро ще стане известно, че работя за трибунала. Между другото, къде се намира тази кръчма — „Червеният шаран“? Смяtam, че вече познавам града достатъчно добре, но такова място не съм срещал.

— Не си пропуснал нищо интересно! — отвърна Ма Жун. — То е една мръсна дупка, някъде оттатък рибния пазар. Хайде, желая ти успех!

Тао Ган се спусна в ниската част на града и навлезе в западния квартал. Мина през плетеница от тесни улички и се спря пред един малък зарзаватчийски магазин. Като си проправяше внимателно път между каците с кисело зеле, той измърмори някакъв поздрав на търговеца и тръгна към стълбата в дъното. На втория етаж беше тъмно като в рог. Опипвайки покритата с паяжини мазилка на стените, Тао Ган намери вратата. Отвори я и застана на прага, оглеждайки мъждиво осветената стая с нисък таван. Край една кръгла маса с вдълбнатина за хвърляне на зарове в средата седяха двама души. Единият беше дебел мъж с безизразно лице и увиснали бузи. Главата му беше гладко обръсната. Той бе съдържателят на игралния дом. Другият беше слаб и силно кривоглед. Хората с такъв недостатък са твърде полезни като надзоратели на хазартните игри, защото ония, които лъжат, никога не могат да разберат дали са наблюдавани, или не.

— Това е брат Тао — каза дебелият без особен ентузиазъм. — Хайде, стига си висял там! Влизай! Още е рано за игра, но скоро ще надойдат хора.

— Не — каза Тао Ган, — сега много бързам. Надникнах само да видя дали дърводелецът Мао Юан не е тук. Искам да си прибера парите, които ми дължи.

Двамата мъже избухнаха в смях.

— В такъв случай — изкикоти се дебелият — ще трябва да биеш дълъг път, братко! Ще трябва да идеш чак на оня свят! Не знаеш ли, че

старикът Мао е мъртъв?

Тао Ган изруга и седна в един разнебитен бамбуков стол.

— Така е, като нямам късмет! — рече ядосано той. — Точно сега, когато ми трябват пари! Какво се е случило с мръсника?

— Вече целият град знае — отбеляза кривогледият. — Намерили са го в будисткия храм с такава дупка на челото, в която можеш да си пъхнеш юмрука.

— Кой го е убил? — попита Тао Ган. — Бих могъл да намеря убиеца и да го изнудя да ми върне парите, при това с малка добавка за късмет!

Дебелият сбута с лакът съседа си. Двамата отново се разсмяха.

— Какво смешно има? — попита ядосано Тао Ган.

— Смешното, приятелю — отговори съдържателят, — е, че в това убийство вероятно е замесен Мао Лу. Ха сега, братко Тао, иди на Острова на трите дъба, за да го изнудиш!

Кривогледият се запревива от смях.

— Пак го хвана натясно, шефе! — извика той с кикот.

— Говорите глупости! — възклика Тао Ган. — Мао Лу е собственият братовчед на дърводелеца!

Дебелият се изплю на пода.

— Слушай, братко Тао — рече той, — слушай внимателно, пък току-виж, си разбрали нещо дори и ти. Преди три дни, късно следобед, Мао Юан пристига тук. Току-що са му платили за работата и в ръкава му има пари. Намира добра компания. Късметът му работи и спечелва хубава сума. И кой пристига тогава? Братовчед му. Вярно е, че напоследък Мао Юан не припадаше от любов по тоя свой братовчед, но сега, с виното в търбуха и парите в ръкава, той го посреща, както се посреща брат след дълга раздяла. Двамата изпиват четири гърнета от най-доброто вино. После Мао Лу поканва братовчед си да похапнат някъде навън. Тогава ги видяхме за последен път. Разбиращ ме, нали? Не искам да кажа нищо лошо за Мао Лу. Само изброявам фактите!

Тао Ган кимна с разбиране.

— Така е, като нямам късмет! — каза той унило. — Е, да си вървя по пътя!

Течно когато се надигаше да си тръгне, вратата се отвори и влезе един здравеняк, облечен в парцалив монашески халат. Тао Ган побърза да седне отново.

— Ха, ето го и монаха! — възклика съдържателят. Човекът, когото нарекоха така, изсумтя и седна.

Съдържателят побутна към него чаша чай. Монахът плю на пода.

— Нямаш ли да mi предложиш нещо по-добро от тая помия? — грубо попита той.

Дебелият вдигна дясната си ръка и потри палеца и показалеца си. Монахът поклати глава.

— Няма го майстора! — кисело рече той. — Почакай да пребия от бой оня хлапак, тогава ще ти покажа богатство!

Съдържателят сви рамене и каза о безразличие:

— Засега ще пиеш чай!

— Струва mi се, че съм те срещал някъде — намеси се в разговора Тао Ган. — Не се ли видяхме пред будисткия храм?

Новодошлият го изгледа подозрително.

— Кое е това бостанско плашило? — попита той.

— О, това е брат Тао — отвърна съдържателят. — Добър момък, но не особено умен. А ти какво си правил в храма? Да не би наистина да си намислил да ставаш духовник?

Кривогледият се изсмя шумно. Монахът му кресна: „Стига с твоето глупаво кикотене!“, но съдържателят го изгледа остро и той продължи с по-спокойен глас:

— Е, сега съм ядосан, пък и няма защо да крия... Оня ден срещам онova приятелче, Мао Лу, при... къде беше? А, да... някъде близо до рибния пазар. Вижда се, че ръкавът му е натежал от пари! „Къде е дървото на съкровищата, братко?“ — питам го като приятел. „Там, откъдето съм взел това, има още много — казва mi той, — ти само иди да погледнеш в будисткия храм!“ И аз отивам там...

Монахът изгълта чая, направи гримаса на отвращение и продължи:

— И какво, мислите, намирам там? Един стар дърдорко, победен и от мене, и един ковчег!

Дебелият съдържател избухна в смях. Очите на монаха засвяткаха от ярост, но той не посмя да го наругае.

— Добре, добре! — каза съдържателят. — В такъв случай ще е най-умно да идеш до Острова на трите дъба заедно с брат Тао — той също иска да си поговори с Мао Лу!

— Значи оня е изиграл и тебе? — запита монахът малко по-жизнерадостно.

Тао Ган изруга в знак на съгласие.

— Много ми се иска да издоя оня хлапак, за когото говореше — сухо каза той. — Това ще бъде малко по-лесно, отколкото да се разправям с Мао Лу.

— Така си мислиш, братко! — кисело рече монахът. — Срещам го посред нощ, а той тича, като че ли самият Владетел на ада го гони по петите. Сграбчвам го за врата и го питам накъде тича, а той ми казва: „Остави ме!“ Виждам, че е богаташче, от ония, слаботелесните, дето ядат със сребърни пръчици. Разбирам, че е извършил нещо, което не е трябвало да върши. И така, тупвам го по главата, мяtam го на рамо и го отнасям чак до дома...

Монахът шумно прочисти гърлото си и се изплю в ъгъла. Посегна за чайника, но размисли и продължи:

— Ама представете си, младежът отказва да ми каже каквото и да било! След всичкия труд, който си направих заради него! Такъв удобен случай за изнудване, а той не иска да говори!... При това съвсем не поради липса на убеждаване от моя страна! — добави той с коравосърдечна усмивка.

Тао Ган стана.

— Е — рече той с въздишка на примирение, — винаги е така с такива като нас, монахо! Само лош късмет и нищо друго! Ако бях здравеняк като тебе, довечера щях да припечеля тридесет сребърника. Както и да е, желая ти успех! — И той тръгна към вратата.

— Хей! — извика монахът. — Защо се разбърза? Тридесет сребърника ли казваш?

— Това не те засяга! — озъби му се Тао Ган и отвори вратата.

Монахът скочи, сграбчи го за яката и го върна обратно.

— Прибери си ръцете, монахо! — остро каза съдържателят. После се обърна към Тао Ган: — Защо не бъдеш по-разумен, братко Тао? Ако не можеш да свършиш тая работа сам, остави я на монаха и прибери една част от парите като посредник!

— Разбира се, че помислих и за това — каза сопнато Тао Ган. — Но както знаете, тук аз съм нов и не схванах точно името на мястото, където те се събират. Тъй като казаха, че им е нужен здравеняк, който умее да се бие, не ги разпитвах повече.

— Глупав кучи син! — възкликна монахът. — Тридесет сребърника! Помъчи се да си спомниш, мръснико!

Тао Ган сбърчи вежди. После вдигна рамене.

— Няма смисъл... Спомням си само, че споменаха думата „шаран“ или нещо подобно.

— Кръчмата „Червеният шаран“! — възкликаха едновременно монахът и съдържателят.

— Точно така беше! — каза Тао Ган. — Но не зная къде е тази кръчма.

Монахът стана и хвана Тао Ган за ръката.

— Тръгвай с мене, братко! — каза той. — Аз зная къде се намира това място!

Тао Ган издърпа ръката си. После я протегна с дланта нагоре.

— Пет процента от спечеленото! — дрезгаво рече монахът.

Тао Ган тръгна към вратата.

— Петнадесет или нищо! — каза той през рамо.

— Седем за тебе и три за мене! — намеси се съдържателят. — Значи, разбрахме се. Отиваш там с монаха, братко Тао, и им казваш, че аз лично гарантирам, че той си разбира от работата. Хайде, тръгвайте!

Тао Ган и монахът излязоха и се запътиха към бедняшкия квартал на изток от рибния пазар. Монахът заведе Тао Ган в една зловонна, тясна странична улица и посочи вратата на разнебитена дървена барака.

— Ти влез пръв! — дрезгаво прошепна той.

Тао Ган отвори вратата. Погледна и въздъхна с облекчение. Ма Жун беше все още там, седнал в един ъгъл с предводителя на просяците. Освен тях в мизерно обзаведената стая нямаше никой.

— Здравей, братко! — поздрави сърдечно Тао Ган. — Водя ти точно такъв човек, какъвто е нужен на твоя началник.

Монахът се поклони с угодническа усмивка. Ма Жун стана и тръгна към него. Изгледа го от главата до петите и запита:

— За какво ли му е на мяя началник тоя грозен песоглавец?

— Той знае твърде много за убийството в будисткия храм! — бързо рече Тао Ган.

Монахът отстъпи назад, но не достатъчно бързо. Преди да успее да вдигне ръце, Ма Жун му нанесе прав удар в сърдечната област и го просна по гръб през една малка маса. Но монахът бе изпадал в такива

положения и преди. Той не направи опит да се изправи, а със светкавична бързина измъкна камата си и я хвърли към гърлото на Ма Жун. Ма Жун се наведе и камата се заби с тъп звук в касата на вратата. После той сграбчи малката маса и я стовари върху полувдигнатата глава на монаха, която се удари в пода. Нещастникът не мръдна повече.

Ма Жун развърза тънката верига, която носеше навита на кръста си. Обърна монаха с очи към пода и здраво върза ръцете му зад гърба.

Тао Ган рече възбудено:

— Той знае за Мао Юан и братовчед му повече, отколкото би принал, а освен това е и член на банда, която се занимава с отвлечания.

Върху лицето на Ма Жун се появи широка усмивка.

— Хубава работа си свършил! — одобрително каза той. — Но как успя да доведеш мошеника тук? Мислех, че не знаеш тази кръчма...

— О — каза самодоволно Тао Ган, — разказах му една измислица и той сам ме доведе.

Ма Жун го изгледа косо.

— Имаш доста безобиден вид — каза замислено той, — но май си хитър за трима!

Без да обърне внимание на тази забележка, Тао Ган продължи:

— Неотдавна той е отвлякъл един младеж от добро семейство. Може би мръсникът е член на същата банда, за която съобщи Хан Юнхан! Да го накараме да ни отведе до убежището им! Тогава ще можем да докладваме на негова милост нещо интересно.

Ма Жун кимна. Той вдигна на крака припадналия мъж и го хвърли на един стол до стената. После викна на сивобрания да донесе тамян. Старецът незабавно изчезна в задната стая и се върна с две горящи пръчки тамян, които изльчваха силна, остра миризма. Ма Жун изправи главата на монаха и доближи до носа му запалените пръчки. Скоро мъжът започна силно да кашля и киха. След това погледна към Ма Жун със зачервените си очи.

— Искаме да видим бърлогата ви, кучешка муцуно! — каза Ма Жун. — Говори! Как да стигнем до нея?

— Добре ще си изпитате, когато шефът разбере това! — каза монахът с пресипнал глас. — Ще ви изтръгне червата!

— Ти за нас не се грижи! — рече безгрижно Ма Жун. — Хайде, отговори на въпроса ми!

Той приближи горящите пръчки до бузата на монаха, който ги изгледа с ужас, и бързо замърмори някакви обяснения. Трябвало да се излезе от града по една пътека, която започвала някъде зад будисткия храм...

— Достатъчно! — прекъсна го Ма Жун. — Останалото ще ни покажеш сам на място!

Той каза на сивобрания да донесе едно старо одеяло я да повика двама хамали с носилка.

С помощта на Тао Ган Ма Жун уви монаха от главата до петите в одеялото. Монахът се развила, че му било много топло, но Тао Ган го срита в ребрата и рече:

— Не се ли сещаш, че имаш температура, мръснико?

Натовариха монаха на носилката и потеглиха.

— По- внимателно, песоглавци! — развила се той.

Ма Жун изръмжа на носачите:

— Бъдете внимателни! Приятелят ми е тежко болен!

Щом стигнаха до боровата горичка зад будисткия храм, Ма Жун им каза да оставят носилката на земята и им плати. Изчака ги да си отидат и освободи монаха от одеялото. Тао Ган извади от ръкава си ивица пластир и залепи устата на монаха.

— Когато наблизим мястото, спри и ни го посочи! — нареди му той.

Монахът с мъка се изправи на крака.

— Тези разбойници — обясни Тао Ган — имат специални свирки и други сигнали за тревога.

Ма Жун кимна и поощри монаха да действува бързо е добре прицелен ритник.

Монахът ги поведе по една пътека нагоре в планината. След известно време изостави пътеката и започна да си проправя път през гъстата гора. После спря и посочи с глава към една стръмна скала, която се виждаше през дърветата на неголямо разстояние пред тях. Тао Ган свали пластира от устата му и каза ядосано:

— Ние не сме любители на природата! Трябва ни къщата!

— Нямам къща — унило каза монахът. — Живея ей там, в една пещера.

— Пещера ли? — извика гневно Ма Жун. — Да не мислиш, че можеш да ни баламосваш! Заведи ни в свърталището на твоята банда или ще те удуша! — И сграбчи монаха за гърлото.

— Кълна ви се! — изхърка монахът. — Единствената банда, в която участвувам, е тази на комарджиите. Откакто съм дошъл на това проклето място, живея сам в една пещера.

Ма Жун — го пусна. Извади камата, която монахът бе хвърлил към него, погледна затворнически към Тао Ган и попита:

— Да го поокастрим ли?

Тао Ган вдигна рамене.

— Защо не? Но нека първо погледнем тази пещера! — рече той.

С треперещи крака монахът ги заведе до скалата. На стъпи храстите и зад тях се откри тъмен процеп, висок горе-долу колкото един човешки бой.

Тао Ган легна по корем и пропълзя вътре, стиснал между зъбите си тънък нож със зловещо острие. След малко се върна, вече изправен.

— Няма никой освен един разциврен хлапак! — разочаровано съобщи той.

Тао Ган влезе отново, а Ма Жун го последва, като влечеше зад себе си монаха. След като изминаха десетина-дванадесет крачки в тъмния проход, се озоваха в широка пещера, осветена от една пукнатина на тавана. Вдясно имаше грубо сковано дървено легло и смачкана кожена кутия. От другата страна, на пода, лежеше един младеж само с парче плат, увито около бедрата. Ръцете и краката му бяха вързани с въже.

— Пуснете ме, моля ви се, пуснете ме! — изхленчи той.

Тао Ган преряза въжетата. С голям труд младежът успя да се надигне и да седне. Видяха, че гърбът му бе изранен от бой.

— Кой те е бил? — сърдито попита Ма Жун. Младежът мълчаливо посочи към монаха. Ма Жун бавно се обрна към него и той веднага падна на колене.

— Моля ви се, недейте, Ваше Превъзходителство! — проплака той. — Този мръсник лъже!

Ма Жун го изгледа с презрение и каза студено:

— Ще те запазя за началника на стражниците, той ще се занимае с тебе с голямо удоволствие!

Тао Ган бе помогнал на момъка да седне на леглото. Той изглеждаше на около двадесет години. Главата му беше грубо обръсната, а лицето му бе сгърчено от болка. Но от пръв поглед личеше, че е образован човек от добро семейство.

— Кой си ти и как си изпаднал в това положение? — полюбопитствува Тао Ган.

— Този човек ме отвлече! Моля ви се, отведете ме оттук!

— Ще направим повече от това! — каза Ма Жун. — Ще те заведем при негово превъзходителство съдията!

— Не! — извика младежът, — Пуснете ме да си вървя!

Той се опита да стане.

— Я виж ти! — каза бавно Ма Жун. — Значи, ето каква била работата! Ще дойдеш с нас в трибунала, млади приятелю!

После Ма Жун викна на монаха:

— Ей, ти, щом не се числиш дори и към банда, която се занимава с отвлечания, хич не ме е грижа кой ще ни види. Този път няма да те повиваме и да те носим!

Той вдигна едва протестиращия младеж от леглото и го постави с разкрачени крака върху шията на монаха. После наметна върху раменете му старо одеяло, взе от ъгъла една окървавена върбова пръчка и удари монаха през прасците.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

МЛАДИЯТ УЧЕН РАЗКАЗВА СМАЙВАЩА ИСТОРИЯ; СЪДИЯТА ДИ РАЗПИТВА СЪДЪРЖАТЕЛКАТА НА ЕДИН БОРДЕЙ

Късно сутринта, малко преди времето за обяд, съдията Ди проведе заседание на трибунала. Съдебната зала беше претъпкана. Гражданите на Ханюан мислеха, че свикването на съдебно заседание в такъв необичаен час може да означава само, че са разкрити нови важни факти, свързани с двата сензационни случая в града им. За тяхно разочарование обаче съдията премина направо към разглеждане на делото, което бе проучвал тази сутрин заедно с инспектора Хун и Цяо Тай, а именно — свадата между рибарите и управата на рибния пазар относно начините за определяне на цените. Съдията накара представителите на двете страни да изложат своите доводи още веднъж и предложи компромисно решение, което след известни спорове бе прието. Тъкмо се канеше да започне обсъждането на един въпрос, свързан с данъците, когато отвън се чуха шумни викове. Ма Жун и Тао Ган влязоха в съдебната зала — всеки влачеше по един пленник. Следваше ги гъста тълпа, която се бе насябрала по пътя им. Слушателите в залата се нахвърлиха върху новодошлиите и ги отрупаха с въпроси. Настана пълно объркване.

Съдията удари три пъти с чукчето си по масата.

— Тишина и ред! — кресна той с гръмотевичен глас. — Ако чуя още една дума, ще опразня залата!

Всички се смълчаха. Никой не искаше да пропусне разпита на двамата арестувани, които паднаха на колене пред подиума.

Съдията изгледа пленниците с безизразно лице. Но зад тази маска съвсем не се криеше спокойствие, защото Ди веднага бе разпознал младежа.

Ма Жун докладва как той и Тао Ган са арестували двамата мъже. Съдията го изслуша, като бавно поглаждаше брадата си. После се обърна към младежа:

— Кажи името и професията си!

— Вашият нищожен слуга — отговори младият човек с тих глас — почтително ви уведомява, че името му е Джан Хупяо, студент по литература.

Откъм залата долетяха възгласи на изумление. Съдията гневно вдигна глава и удари с чукчето си по масата.

— Това е последното ми предупреждение! — извика той. После отново се обърна към младежа: — В трибунала бе съобщено, че студентът Джан се е удавил в езерото преди четири дни!

— Ваша Милост — каза младежът с треперещ глас, — нямам думи да изкажа своето съжаление, че поради глупостта си съм създал такова погрешно впечатление. Напълно разбирам, че постъпих крайно прибързано и проявих осъдителна липса на решителност. Мога да се надявам само, че Ваша Милост, като вземе предвид особените обстоятелства, ще бъде така добър да погледне на моя случай снизходително.

Тук той мълкна. В съдебната зала се възцари дълбока тишина. След малко младежът продължи:

— На никого не пожелавам да преживее падението от върховно блаженство до най-дълбоко отчаяние, както се случи с мене през брачната ми нощ! Слят за един кратък миг с моята любима, аз разбрах, че самата ми любов я е убила.

Той мъчително прегълътна и продължи:

— Разкъсван от скръб и ужас, гледах неподвижното тяло. Обзе ме паника. Сак щях да погледна в очите баща си, който винаги се беше отнасял към мене, неговия единствен син, с най-голяма любов и грижа — аз, който го бях лишил от надеждата да види рода си продължен? Единственото нещо, което можех да сторя, бе да сложа край на окаяния си живот. Набързо облякох един лек халат и тръгнах към вратата. Но тогава съобразих, че празненството още продължава и че къщата е пълна с хора. Не бих могъл да се измъкна незабелязано. Изведнъж си спомних, че старият дърводелец, който бе дошъл по-предния ден да поправи протеклия покрив над моята стая, бе оставил две дъски на тавана разхлабени. „Това ще бъде хубаво място за укриване на скъпоценности!“ — ми бе казал той. Стъпих на табуретката, покатерих се по една греда и пропълзях на тавана. Поставих дъските обратно на мястото им и излязох на покрива. После изтичах на улицата. Тъй като беше късна нощ, наоколо нямаше никой. Стигнах до брега на езерото,

без да ме забележат. Стъпих на един голям, заоблен камък, надвесен над водата, и свалих копринения си пояс. Имах намерение да се съблека, защото се страхувах, че халатът ще ме задържи на повърхността на водата и така ще удължи смъртната ми агония. Тогава, като погледнах надолу към черната вода, аз, жалкият страхливец, се уплаших. Спомних си ужасните истории за зловещите създания, бродещи във водата. Стори ми се, че наоколо витаят безформени сенки и втренчено ме гледат зли очи. Въпреки че беше много горещо, стоях там и треперех. Зъбите ми тракаха. Разбрах, че няма да мога да изпълня решението си... Поясът ми бе паднал във водата. Загърнах халата си и побягнах от езерото. Не знаех накъде ме носят краката. Дойдох на себе си чак когато пред мене се появи портата на будисткия храм. Тогава този човек изведнъж изскочи от сянката и ме сграбчи за рамото. Помислих, че е разбойник, и се опитах да се освободя, но той ме удари по главата и съм загубил съзнание. Когато се свестих, лежах в тази ужасна пещера. На следващата сутрин той веднага ме запита как се казвам, къде живея и какво престъпление съм извършил. Разбрах, че иска да изнуди мене или горкия ми баща, и отказах да говоря. Той само се ухили и заяви, че имам късмет, дето ме е довел в пещерата, защото в нея стражниците никога няма да ме намерят. Въпреки че протестирах, ми обръсна главата, като каза, че така мога да мина за негов ученик и няма да ме познаят. Заповядда ми да събера дърва за огън и да сгответя оризова каша, после замина някъде. Прекарах целия ден в размисъл какво да правя. Ту решавах да забягна в някое отдалечено място, ту си мислех, че е по-добре да се върна у дома и да посрещна гнева на баща си. През нощта моят похитител се върна пиян. Започна да ме разпитва отново. Когато отказах да му дам каквito и да било сведения, той ме върза с въже и ме би безмилостно с върбова пръчка. След това ме остави да лежа на земята ни жив, ни умрял. Прекарах ужасна нощ. На другата сутрин ме развърза, даде ми да пия вода и когато се посъвзех, ми заповядда да събера дърва за огъня. Реших да избягам от този жесток човек. Щом събрах две връзки суhi съчки, побягнах към града. Така както бях с бръсната глава и с изпокъсан халат, никой не ме позна по пътя. Бях почти напълно изтощен. Гърбът и краката ме боляха. Но мисълта, че ще видя баща си, ми даваше сили и успях да стигна до нашата улица.

Студентът спря, за да избърше потта от лицето си.

По знак на съдията началникът на стражниците му даде чаша горчив чай. След като го изпи, Джан продължи:

— Кой може да опише ужаса, който ме обзе, когато видях пред вратата на къщата ни стражниците на трибунала! Това можеше да означава само, че съм дошъл твърде късно. Баща ми, неспособен да понесе позора, с който бях белязал къщата, навярно бе сложил край на живота си! Трябаше да се уверя. Оставил двете връзки дърва вън на улицата и се промъкнах през градинската врата. Надникнах през прозореца на моята спалня. Съзрях ужасно привидение! Владетелят на отвъдния свят ме гледаше втренчено с пламтящи очи! Духовете от ада ме преследваха, мене, отцеубиеца! Загубих разсъдъка си окончателно. Излязох отново на пустата улица и хукнах към гората. След дълго лутане между дърветата най-сетне успях да намеря пещерата. Мъжът ме чакаше. Когато ме видя, обзе го свирепа ярост. Съблече ме отново и ме би жестоко, като през цялото време крещеше, че трябва да призная престъплението си. Накрая не можах да издържа изтезанието и съм припаднал. Това, което стана по-сетне, бе един ужасен кошмар. Втресе ме и загубих всякаква представа за време и място. От време на време човекът ме събудише само за да ми даде гълтка вода и отново ме биеше. Повече не развърза въжетата. Освен тази физическа агония в трескавия ми мозък постоянно се въртеше страшната мисъл, че бях убил хората, които най-много обичах — баща си и невестата...

Гласът му стана несигурен. Той се олюя и падна в несвяст на пода, напълно изтощен.

Съдията нареди на Хун да се разпореди да го отнесат в личния му кабинет.

— Кажи на съдебния лекар — добави той — да свести този нещастен младеж и да превърже раните му! После му дай успокоително, чист халат и шапка. Съобщи ми веднага, щом дойде в съзнание. Искам да му задам един въпрос, преди да го пратим вкъщи.

Ди се наведе напред и хладно попита монаха:

— Какво ще кажеш в своя защита?

До този момент в своя авантюристичен живот монахът все беше успявал по един или друг начин да се измъкне от правосъдието. Поради това не му бяха известни жестоките закони на трибунала и драстичните средства, които се използуваха, за да се спазват тези закони. По време на заключителната част от показанията на студента

той замърмори ядосано, но злобните ритници на началника на стражниците го накараха да мълкне. Сега монахът заговори с нахален тон:

— Аз, монахът, протестирам против...

Съдията направи знак на началника на стражниците.

Той удари монаха през лицето с тежката дръжка на бича си и изсъска:

— Говори почтително с негово превъзходителство съдията!

Посинял от гняв, монахът се надигна, за да нападне началника на стражниците. Но стражниците бяха напълно готови за такъв развой на събитията. Те моментално се нахвърлиха върху обвиняемия с тоягите си.

— Докладвай ми, когато този човек се научи да говори както подобава! — обърна се съдията към началника на стражниците. После се зае да подрежда книжата пред себе си.

След известно време плискането по каменните плочи на пода показва, че стражниците свестяват монаха, като изливат върху него ведра с вода. Малко след това техният началник докладва, че разпитът може да продължи.

Ди погледна над масата. От многобройните рани по главата на монаха течеше кръв, лявото му око бе затворено. Дясното замаяно гледаше към съдията.

— Казаха ми — рече Ди, — че си говорил с няколко комарджии за срещата си с някакъв човек, наречен Мао Лу. Сега искам да чуя истината, цялата истина! Хайде, говори!

Монахът изплю кръвта от устата си на пода, след това започна с натежал език:

— Онзи ден, след първата нощна стража, реших да сляза до града и да се поразтъпча. Тъкмо идвам по пътеката зад будисткия храм, и виждам някакъв човек да копае дупка под едно дърво. Луната изгрява разпознавам Мао Лу. Той бърза много, използува брадвата си като мотика. Хрумва ми, че брат Мао пак е замислил някой мръсен номер. Готов съм по всяко време да изляза срещу него с голи ръце или с нож, но брадвата не ми харесва. Затова оставам на мястото си. И така, той издълбава дупката. После хвърля в нея брадвата си и една дървена кутия. Когато започва да ги зарива, като избутва земята с голи ръце, аз излизам и питам шеговито: „Братко Мао, мога ли да ти

помогна?“ А той казва само: „Късно дойде, монахо!“ Тогава аз казвам: „Какво заравяш там?“ Той отговаря: „Само няколко стари инструмента. Но ей там в храма има нещо по-интересно.“ Той разклаща ръкава си и се чува как в него дрънчат много пари. „Зашо не дадеш малко на бедния човек?“ — питам аз. Той ме изглежда от горе до долу и вика: „Тази нощ ти работи късметът, монахо! Хората там ме видяха да бягам с част от плячката и хукнаха след мен, но аз им се изплъзнах в гората. Сега в храма е останал само един човек. Отивай бързо там и задигни каквото можеш, преди да са се върнали другите. Аз взех толкова, колкото можех да нося!“ И си отиде.

Монахът облиза подутите си устни. По знак на съдията началникът на стражниците му даде чаша горчив чай. Той я изпразни на един дъх, плю и продължи:

— Започнах да ровя под дървото просто за да се уверя, че там няма нищо, за което да е забравил да ми каже. Но поне тоя път не ме беше излъгал. Намерих само дървена кутия със стари дърводелски сечива. И така, отидох в храма. Разбира се, останах измамен! Намерих само един стар плешивец, който хъркаше в празната си килия, и един ковчег в пустата зала! Разбрах, че кучият син ме е излъгал, за да се отърве от мене. Това е всичко, господин съдия. Ако искате да научите повече, само хванете този мръсник Mao и разпитайте него!

Съдията поглади дългите си бакенбарди и запита строго:

— Признаваш ли, че си отвлякъл и изтезавал този младеж?

— Не можех да го оставя да избяга от вашите стражници, нали — каза мрачно монахът. — И после, кой дава храна и подслон за нищо? Той отказа да работи, естествено беше да го поощря малко!

— Не извъртай! — викна съдията. — Признаваш ли, че си го отвлякъл в пещерата насила и си го бил многократно с върбова пръчка?

Монахът погледна през рамо към началника на стражниците, който опипваше бича си. Вдигна рамене и промърмори:

— Е, добре... Признавам!

Съдията направи знак на писаря, който прочете записа на показанията, дадени от монаха. Там, където ставаше дума за студента Джан, показанията бяха вписани по-недвусмислено, отколкото се бе изразил той, но монахът ги призна за верни и постави отпечатъка на палеца си под документа. Съдията каза:

— Мога да те накажа жестоко за повече от едно провинение. Но ще отложа решението си. Ще го съобщя, когато проверя показанията ти относно срещата ви с Мао Лу. Сега ще те пъхна в затвора, за да размишляваш какво ще ти се случи, ако разбера, че си ме излъгал!

Щом отведоха монаха, влезе Хун и докладва, че студентът Джан се е посъзвел. Двама стражници го доведоха пред масата. Сега той бе облечен в спретнат син халат и носеше черна шапка, която скриваше обръснатата му глава. Въпреки измъченото му изражение можеше да се види, че е красив младеж. Джан изслуша внимателно писаря, който прочете записа на показанията му, и постави отпечатъка на палеца си под тях. Съдията го изгледа строго и каза:

— Както се изрази самият ти, Джан, държал си се глупаво и по този начин попречи на нормалния ход на делото. Както и да е, аз считам, че преживените от тебе мъчения през последните няколко дни са достатъчно наказание за това. А сега имам добри новини за тебе. Баща ти е жив и не те упреква. Напротив, беше дълбоко потресен, защото мислеше, че си умрял. Той бе обвинен в този трибунал, че е отговорен за смъртта на жена ти. Затова си видял стражниците пред къщата ви. Видението, което си зърнал в стаята си — това съм аз. При твоето объркано душевно състояние в ония момент не е чудно да съм ти се видял малко страшен. Със съжаление трябва да ти съобщя, че трупът на младата ти невяста неочеквано изчезна. Съдът прави всичко, което е по силите му, за да го намери и погребението да се извърши както подобава.

Студентът Джан закри лицето си с ръце и тихо заплака. Съдията изчака малко и продължи:

— Преди да те пусна да си отидеш, искам да ти задам един въпрос. Знаеха ли други хора, освен баща ти, че използваш псевдонима „Студентът от бамбуковата горичка“?

Джан отвърна с беззвучен глас:

— Само годеницата ми, Ваша Милост. Започнах да използвам този псевдоним, след като се запознахме, и с него подписвах стиховете, които й изпращах.

Съдията се облегна назад.

— Това е всичко! — каза той. — Мъчителят ти е хвърлен в затвора. Много скоро той ще получи заслуженото наказание. Сега си свободен, Джан.

Съдията нареди на Ма Жун да отведе младежа до дома му в закрит паланкин, да освободи стражниците, оставени там на пост, ида каже на баща му, че домашният арест се отменя. После удари с чукчето си по масата и закри заседанието.

Когато се върна в личния си кабинет, Ди се усмихна мрачно и каза на Тао Ган, който седеше срещу него заедно с Хун и Цяо Тай:

— Ти свърши работата си много добре, Тао Ган! Сега делото „Лиу против Джан“ е вече решено, с изключение на загадката около изчезналия труп!

— За това ще научим от Мао Лу, Ваша Милост! — каза Хун. — Ясно е, че той е убил братовчед си заради парите му. Когато го арестуваме, ще ни каже какво е направил с трупа на госпожа Джан!

Изглеждаше, че съдията не мисли така. Той каза бавно:

— Защо му е било на Мао Лу да мести трупа? Допускам, че след като е убил братовчед си някъде близо до храма, той е влязъл да потърси място, където да скрие трупа, и тогава е видял ковчега в страничната зала. Да го отвори не е било трудно — у него са били инструментите на братовчед му. Но защо тогава не е поставил трупа на дърводелеца направо върху този на жената? Защо да мести тялото ѝ? Това би го изправило пред същия въпрос, а именно — как да се отърве от един труп.

Тук Тао Ган, който бе слушал мълчаливо, играйки си с трите дълги косъма, увиснали от бузата му, внезапно каза:

— А може би трето лице, за което още не знаем, е преместило тялото на младоженката, преди Мао Лу да намери ковчега. Това трябва да е бил някой, който по една или друга причина е искал на всяка цена да предотврати изследването на трупа. Не ми се вярва умрялата да си е отишла сама!

Съдията го изгледа внимателно. Сгъна ръце в ръкавите си, сгуши се в креслото и за известно време остана така, дълбоко замислен. Изведенъж се изправи. Удари с юмрук по масата и възклика:

— Точно това е направила тя, Тао Ган! Защото не е била мъртва!

Помощниците му го гледаха напълно объркани.

— Как е възможно, Ваша Милост? — попита Хун. — Смъртта ѝ бе установена от професионален лекар. Тялото бе умито от опитен собственик на погребална къща. И после, тя е лежала в затворен ковчег повече от половин ден!

— Не! — оживено каза съдията. — Слушайте! Не си ли спомняте думите на следователя, който каза, че в такива случаи жената може да загуби съзнание, но смърт настъпва рядко! Е, да предположим, че тя е припаднала и че нервният шок я е довел до състояние на летаргия! В медицинските книги се описват случаи, при които хора са изпадали в такова състояние. Дишането спира напълно, пулсът не се опипва, очите губят блесъка си и понякога дори по лицето се виждат признаците на смъртта. Известно е, че такова състояние може да трае до няколко часа. Знаем, че жената е била затворена в ковчега твърде набързо и отнесена веднага в будисткия храм. За щастие ковчегът е бил временен, скован от тънки дъски. Аз самият забелязах цепнатини. В противен случай тя би се задушила. Когато ковчегът е бил оставен в храма и всички са си отишли, тя трябва да е дошла в съзнание. Сигурно е крещяла и е удряла по стените на дървения си затвор, но е била в страничната зала на пустия храм, а пазачът е глух! Останалото е само предположение... Мао Лу убива братовчед си и открадва парите му. Претърсва храма, за да намери място за укриване на трупа, и чува звуци, които идат от ковчега.

— Това сигурно много го е уплашило! — забеляза Тао Ган. — Не би ли побягнал начаса?

— Трябва да приемем, че не — каза съдията. — Взел е инструментите на братовчед си и е отворил ковчега. Жената сигурно му е разказала какво се е случило и... — Гласът му загълхна. Той сбърчи чело и продължи недоволно: — Не, тук ударихме на камък! След като е чул разказа й, Мао Лу не би ли съобразил веднага, че доктор Джан ще му даде щедра награда за спасяването на младоженката? Защо не я е завел незабавно у дома й?

— Според мене, защото е видяла трупа на дърводелеца, Ваша Милост — каза Тао Ган. — Това я е направило свидетел на престъплението, извършено от Мао Лу, и той се е изплашил, че тя може да го издаде.

Съдията кимна оживено.

— Така трябва да е било! — рече той. — Навсякъм Мао е решил да я вземе със себе си в някое отдалечено кътче и да я държи там, докато научи, че ковчегът е заровен. Тогава би могъл да я остави сама да избере — дали да бъде продадена като проститутка, или да се върне къщи при условие, че обещае да разкаже на доктор Джан някоя

скальпена история как уж Мао Лу я е спасил. По този начин и в двата случая Мао би спечелил два златни слитъка!

— Но къде е била госпожа Джан, когато Мао Лу е заравял сечивата? — попита Хун. — Можете да бъдете сигурни, че монахът е претърсил щателно храма. Но не я е открил.

— Всичко това ще научим, когато хванем Мао Лу — каза съдията. — Но вече знаем къде е укривал нещастната жена през последните дни — а именно в бордея зад рибния пазар! „Момичето на Мао Лу“, както я нарече едноокият, не е никой друг, а самата госпожа Джан!

Влезе един слуга и донесе таблата с обяд на съдията. Докато той поставяше купичките на масата, Ди продължи:

— Лесно ще проверим предположенията си относно госпожа Джан. Вие тримата също можете да обядвате сега. После Цяо Тай ще отиде в бордея и ще доведе тук собственичката. Тя ще ни опише жената, която Мао Лу е завел там.

Съдията взе пръчиците за ядене и тримата му помощници излязоха.

Ди ядеше, без да усеща вкуса на храната. Той се опитваше да обмисли новите факти, които бяха станали известни. Едва ли можеше да има съмнение, че делото „Лиу против Джан“ е вече решено. Оставаше да се изяснят само някои подробности. Истинският проблем беше да се открие връзката между този случай и убийството на куртизанката. Сега с положителност можеше Да се приеме, че професорът е невинен, но цялата история поставяше Лиу Фейпо в любопитна светлина.

Когато слугата почисти масата и наля чаша чай, съдията извади от чекмеджето книжата, свързани с убийството, извършено на Кораба на цветята, и започна да ги препрочита, като бавно галеше дългите си бакенбарди. Така го завариха четиримата му помощници, когато влязоха в личния му кабинет. Ма Жун каза:

— Е, най-после видях професора истински развълнуван! Колко щастлив беше, когато зърна сина си!

— Сигурно си научил вече — каза му съдията, — че имаме основателни причини да вярваме, че жената на студента Джан също е жива. Цяо Тай, доведе ли съдържателната на бордея?

— Довел я е! — отговори вместо него Ма Жун. — Видях тая хубостница да чака отвън в коридора!

— Въведете я! — нареди съдията.

Цяо Тай излезе и се върна с една висока, костелива жена с грубо, плоско лице. Тя се поклони дълбоко и веднага започна с хленчещ глас:

— Той дори не ми даде време да си сменя дрехите, Ваше Превъзходителство! Как мога да се явя пред Ваше Превъзходителство в такъв ужасен вид? Казах му...

— Успокой се и чуй какво ще ти каже съдията! — прекъсна я Ди.

— Знаеш, че мога да затворя заведението ти по всяко време, така че бъди внимателна и ми кажи цялата истина. Кое беше момичето, доведено от Мао Лу при тебе?

Жената падна на колене.

— Знаех си, че този разбойник ще ме вкара в беля! — завайка се тя. — Но какво може да направи една слаба жена, Ваше Превъзходителство! Той щеше да ми пререже гърлото, Ваше Превъзходителство! Простете ми, Ваше Превъзходителство!

Като плачеше на висок глас, тя заудря челото си о пода.

— Стига си вдигала шум! — ядосано заповяда съдията. — Казвай, коя е жената?

— Как мога да зная? — проплака тя. — Мао Лу ми я доведе посрещ нощ! Кълна се, че никога не съм я виждала! Беше облечена в странна рокля и изглеждаше много изплашена. Брат Мао каза: „Гъльбчето не си знае интереса. Представи си, не иска да се омъжи за добър човек като мене! Но аз ще я науча!“ Виждам, че бедното момиче е наистина болно, така че казвам на Мао Лу да я остави на мира през нощта. Аз съм си такава, Ваше Превъзходителство. Винаги се отнасям любезно с тях. Настанявам я в хубава стая. Давам ѝ малко вкусна оризена каша и кана чай. Спомням си точно какво ѝ казах, Ваше Превъзходителство: „Хайде, лягай си, гъльбче! И не се тревожи! Утре ще видиш, че всичко ще е наред!“

Жената въздъхна дълбоко.

— О, вие не познавате тези момичета, Ваше Превъзходителство! Човек би помислил, че на другата сутрин тя поне ще ми благодари. Но, не! Нейна милост събуди цялата къща — риташе вратата и крещеше с цяло гърло. А когато се качих при нея, започна да кълне брат Мао и мене и ми наговори какви ли не глупости — била от добро семейство,

отвлекли я... Те винаги разказват подобни истории. Има само един начин да ги накараш да се вразумят... Взех едно въженце и хубаво я напердаших. Това я накара да мъкне. Когато се появи брат Мао, тя кротко тръгна с него. Кълна се, че това е всичко, Ваша Милост!

Съдията я изгледа с презрение. За момент му се прииска да я арестува за издевателство над момичето, но после съобрази, че тя просто е постъпила според разбиранятия си. Тези допнапробни бордеи бяха необходимо зло. Властите можеха да ги контролират и да предотвратяват своеволията, но не бяха в състояние напълно да предпазят нещастните им обитателки от издевателствата. Той каза строго:

— Много добре ти е известно, че нямаш право да даваш подслон на случайни момичета. Засега няма да те задържа, но ще проверя това, което ми разказа, и ако си ме изльгала, с тебе е свършено!

Жената започна отново да удря глава о пода, за да изрази благодарността си. По знак на съдията Тао Ган я отведе.

Ди каза бавно:

— Да, предположенията ни се оказаха верни. Жената на студента Джан е жива, но за нея може би е щяло да бъде по-добре да умре, отколкото да попадне в ръцете на Мао Лу! Трябва да го арестуваме колкото е възможно по-скоро и да я освободим от този разбойник. Той я е завел на едно място, наречено Островът на трите дъба, в окoliaта Дзянбей. Знае ли някой къде е това?

Тао Ган каза:

— Никога не съм бил там, Ваша Милост, но съм слушал за това място. То представлява група острови или по-скоро тресавище в средата на Голямата река. Тресавището е обрасло с гъсти храсти, които през по-голямата част от годината са полузалети от водата. Най-високите места са покрити с почти непроходима гора от стари дървета. Само укриващите се там престъпници, обявени извън закона, познават речните пътища, които водят до тресавището и навътре в него. Те събират такси от всички минаващи оттам кораби и често нападат селата, разположени по брега на реката. Казват, че бандата им наброява повече от четиристотин человека.

— А защо правителството не е разчистило това бандитско гнездо? — учудено запита съдията.

Тао Ган сви устни и отговори:

— Това не е лесно начинание, Ваша Милост! Ще е необходимо сражение по вода, което ще струва много човешки жертви. До тресавището ще трябва да се стигне с малки лодки, защото военните кораби не могат да се използват в тези плитки води. Всички войници в лодките ще бъдат чудесна мишена за стрелите на престъпниците. Чувал съм, че по протежение на речния бряг са разположени във верига военни постове и войниците контролират цялата област. Целта е да се блокира тресавището и разбойниците да бъдат принудени да се предадат. Но те са се настанали там от дълги години и имат тайни връзки с населението, които не могат да бъдат разкрити. Досега няма признания, че разбойниците са останали без храна или нещо друго, от което се нуждаят.

— Това наистина е лошо! — каза съдията. Погледна към Ма Жун и Цяо Тай и попита: — Мислите ли, че ще можете да доведете Мао Лу и жената оттам?

— Брат Цяо и аз ще се справим някак, Ваша Милост! — весело отговори Ма Жун. — Това е тъкмо работа за нас! Най-добре да тръгваме още сега, за да разгледаме обстановката!

— Добре! — каза съдията. — Ще ви напиша препоръчително писмо до моя колега, съдията-управител на Дзянбей, и ще го помоля да ви окаже пълно съдействие.

Той взе четката и бързо нахвърли няколко реда върху лист служебна хартия. Подпечатата писмото с големия квадратен печат на трибунала и го подаде на Ма Жун с думите:

— Желая ви успех!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ХУН И ТАО ГАН ПОСЕЩАВАТ ДОМА НА ВИДНА ЛИЧНОСТ; ЕДИН ТЪРГОВЕЦ СКЛЮЧВА ПОСЛЕДНАТА СИ СДЕЛКА

Щом Ма Жун и Цяо Тай заминаха, съдията продължи към Хун и Тао Ган:

— Докато нашите двама смелчаци са в Дзянбей, ние също няма да си губим времето. Когато обядвах, през цялото време мислих за Лиу Фейпо и Хан Юнхан, двамата главни заподозрени в убийството на куртизанката. Искам да ви кажа, че не възнамерявам да стоя тук спокойно и да чакам следващата крачка на тези двама господа! Реших да арестувам Лиу Фейпо още днес.

— Не можем да направим това, Ваша Милост! — ужасено възклика Хун. — Разполагаме само с някои мъгливи подозрения. Как бихме могли...

— Спокойно мога да арестувам Лиу и точно така ще направя — прекъсна го съдията. — Той отправи сериозно обвинение срещу доктор Джан в този съд. А сега се оказа, че обвинението е било лъжливо. Зная, че никой няма да ми се разсърди, ако оставя нещата така, още повече, е Лиу явно не беше на себе си от скръб, когато отправи обвинението, а и професорът не подаде жалба против него за клевета. И все пак според закона този, който неоснователно обвини друг в углавно престъпление, се наказва така, като че ли самият той го е извършил. Законът дава голяма свобода за тълкуване на този член, но в дадения случай аз предпочитам да го приложа буквально.

Хун изглеждаше обезпокоен, но съдията взе четката написа заповед за арестуването на Лиу Фейпо. После взе втори формуляр и докато го попълваше, каза:

— Едновременно с това ще заповядам да арестуват и Ван Ифан за даване на лъжливи показания пред съда относно дъщеря му и доктор Джан. Сега вие двамата вземете четирима стражници и идете в къщата на Лиу, за да го арестувате. Хун, на излизане кажи на началника на стражниците да вземе двама от хората си и да арестува

Ван Ифан. Двамата арестувани да бъдат доведени тук закрити паланкини и заключени в килии, отдалечени една от друга. Те не трябва да знаят, че споделят гостоприемството на нашия затвор. Ще ги разпитам на вечерното заседание. Мисля, че тогава ще научим това онова!

Хун все още не можеше да повярва, а Тао Ган се ухили и каза:

— Също като при играта на комар: ако хвърляш заровете умело, често ти се пада добра комбинация!

Когато Хун и Тао Ган излязоха, съдията издърпа чекмеджето и извади оттам листа с шахматната задача. Той далеч не беше толкова самоуверен, колкото се бе показал пред двамата си помощници. Но чувствуваше, че трябва да вземе инициативата, да нападне пръв. И единственият начин, който можа да измисли, за да постигне целта си, бяха двата ареста. Той се извърна в стола и взе една шахматна дъска от шкафа зад себе си. Нареди белите и черните пionки така, както бе показано в задачата. Беше убеден, че именно в тази шахматна задача се крие ключът към заговора, разкрит от убитата танцьорка. Задачата беше съставена преди повече от седемдесет години, а и най-добрите майстори на шаха напразно се бяха мъчили да я разрешат. Бадемов цвят, която сама не е обичала шаха, сигурно бе избрала тази задача не за да я решава, а заради някакъв скрит смисъл, нямащ нищо общо с шахматната игра. Дали това не беше някакъв ребус? Съдията сключи вежди и започна да пренарежда пionките, като се опитваше да разгадае тайната, която криеха.

Междувременно Хун бе дал на началника на стражниците разпореждания за арестуването на Ван Ифан, а самият той се запъти с Тао Ган към къщата на Лиу Фейпо. Четирима стражници ги следваха на дискретно разстояние с един закрит паланкин.

Хун потропа на високата, лакирана в червено порта. Когато капакът на шпионката се вдигна, той показва пропуска си и рече:

— Негово превъзходителство съдията ни изпраща да поговорим с господин Лиу.

Пазачът отвори портата и въведе двамата мъже в малката чакалня на къщичката си. Скоро се появи един възрастен човек, който се представи за иконом на Лиу Фейпо.

— Надявам се — каза той, — че ще мога да ви бъда полезен. В момента господарят ми си почива в градината, не бива да го беспокоя.

— Имаме строга заповед да говорим лично с господин Лиу — каза Хун. — Най-добре иди да го събудиш!

— Невъзможно! — възкликна ужасено икономът. — Това ще ми струва службата!

— Тогава просто ни заведи при него — каза сухо Тао Ган. — Ние сами ще го събудим! Хайде, мърдай, приятелю! Не ни пречи да изпълним служебните си задължения!

Икономът се обърна. Сивата му козя брадичка потреперваше от гняв. Той пресече просторния преден двор, застлан с цветни плочки. Хун и Тао Ган го следваха по петите. Минаха по четири извити коридора и стигнаха до един вътрешен двор. По краищата на широка мраморна тераса бяха наредени порцеланови саксии с редки цветя. Отвъд нея се виждаше изискано подредена градина, в средата на която имаше езеро с лотоси. Като заобиколи езерото, икономът ги заведе до един изкуствен алpineум в дъното на градината, издигнат от големи каменни блокове с интересни цветове и форми. Блоковете бяха споени с цимент. До алpineума се виждаше беседка от преплетени бамбукови пръчки, обрасли с гъст бръшлян. Икономът посочи към беседката и каза кисело:

— Ще намерите господаря ми там. Аз ще ви почакам на това място.

Хун повдигна завесата от зелени листа. В прохладната беседка той видя малка маса за чай и шезлонг от палмово дърво. В шезлонга нямаше никой.

Двамата мъже бързо се върнаха при иконома. Хун му каза грубо:

— Не се опитвай да ни разиграваш! Лиу го няма тук!

Икономът го погледна ужасено. Помисли малко и каза:

— Може да е отишъл в библиотеката си.

— Тогава ще последваме примера му! — каза Тао Ган. — Заведи ни там!

Икономът отново ги поведе по един дълъг коридор. Спря пред врата от черен абанос, обкована с изкусна плетеница от железни цветя. Почука няколко пъти, но никой не отговори. Бутна вратата, но тя бе заключена.

— Дръпни се! — каза нетърпеливо Тао Ган. Той извади малка връзка с железни инструменти от широкия си ръкав и се зае с ключалката. Скоро се чу щракване. Той бутна вратата и тя се отвори.

Видяха просторна, разкошно обзаведена библиотека. Тежките столове и маси и високите шкафове за книги бяха изработени изцяло от абанос, украсен с майсторска дърворезба. Но в стаята нямаше никой.

Тао Ган отиде направо при писалището. Всичките му чекмеджета бяха извадени. Дебелият син килим бе осеян с папки и писма.

— Тук е влизал крадец — извика икономът.

— Никакъв крадец! — изръмжа Тао Ган. — Чекмеджетата не са насилини. Отворени са с ключ. Къде е касата на господаря ти?

Икономът посочи с трепереща ръка към един стариен живописен свитък, окачен между два шкафа. Тао Ган се приближи и дръпна картина встриани. Квадратната желязна врата в стената зад нея не беше заключена. Но касата бе съвсем празна.

— И тази ключалка не е била разбита! — забеляза Тао Ган. — Ще претърсим къщата, но ме е страх, че птичката е отлетяла!

Хун повика четиридесета стражници. Претърсиха всички постройки, надникнаха дори и в покоите на дамите, но никъде не откриха Лиу Фейпо, а и никой не го беше виждал след обедното хранене.

Хун и Тао Ган се върнаха в трибунала в мрачно настроение. На двора срещнаха началника на стражниците, който им каза, че Ван Ифан е бил арестуван без затруднение и сега е под ключ в затвора.

Завариха съдията в личния му кабинет, все още съсредоточен върху изучаването на шахматната задача.

— Ван Ифан е на сигурно място, Ваша Милост — докладва Хун, — но Лиу Фейпо е изчезнал безследно!

— Изчезнал ли? — учудено попита съдията.

— И е взел със себе си всичките си пари и ценни книжа! — добави Тао Ган. — Трябва да се е измъкнал през градинската врата, без да се обади на никого.

Ди стовари юмрука си върху масата.

— Закъснях! — извика мрачно той. После скочи и започна да се разхожда из стаята. След известно време спря и каза гневно: — За всичко е виновен онзи глупав нескопосник, студентът Джан! Ако бях разбрал по-навреме, че професорът е невинен... — Той подръпна ядосано брадата си. После изведнъж добави: — Тао Ган, тръгвай

незабавно да доведеш тук секретаря на съветника Лян! Все още има време да го разпитаме, преди да е започнало съдебното заседание!

Тао Ган бързо излезе, а съдията продължи към Хун:

— Бягството на Лиу влошава положението, Хун! Убийството е важно, но има неща, които са още по-важни! Хун понечи да попита какво означава тази забележка, но като видя пътно стиснатите устни на съдията, се откана.

Ди отново закрачи из стаята. После застана срещу прозореца, с ръце на гърба.

Тао Ган се върна с Лян Фън изненадващо бързо. Младият човек изглеждаше дори по-неспокоен, отколкото при предишната си среща със съдията. Ди се опря на писалището си. Не покани Лян Фън да седне. Скръсти ръце на гърдите си, загледа се внимателно в младежа и започна:

— Този път ще говоря открито, господин Лян! Подозирам, че сте замесен в подло престъпление. Разпитвам ви сега, вместо на съдебното заседание след малко, защото искам да спестя тази неприятност на стария съветник.

Лицето на Лян стана пепеляво. Той искаше да каже нещо, но съдията вдигна ръка:

— Най-напред вашата трогателна история за това, как съветникът започнал безразсъдно да пилее имуществото си, може да се приеме и като опит да прикриете факта, че вие се възползвате от това обстоятелство, за да присъяввате парите му. Второ, намерих в стаята на убитата танцьорка Бадемов цвят любовни писма, написани от вашата ръка. Последните от тях показват, че сте искали да сложите край на отношенията си с нея може би защото сте се влюбили във Върбов пух, дъщерята на Хан Юнхан.

— Как сте разбрали това? — не издържа Лян Фън. — Ние имахме...

Съдията обаче го прекъсна отново с думите:

— Вие не сте могли да убиете танцьорката, защото не сте били на борда на Кораба на цветята. Но сте имали връзки с нея и сте си уреждали тайни срещи във вашата стая. Тя е можела лесно да влезе там през задната врата на малката ви градина. Почакайте, не съм свършил! Мога да ви уверя, че ни най-малко не се интересувам от личния ви живот. Дори и да приемахте всички госпожици от Квартала

на върбите, това никак не ми влиза в работата. Но за отношенията си с убитата танцьорка ще ми кажете всичко! Един глупав младеж вече попречи на разследването, което провеждам, и аз не смятам да допусна втори подобен провал! Говорете и кажете истината!

— Не е вярно, кълна се, Ваша Милост! — изхленчи младежът, като отчаяно чупеше ръце. — Аз не познавам куртизанката и никога не съм присвоявал и една монета от състоянието на господаря си! Признавам обаче и заявявам с готовност, че съм влюбен във Върбов пух и имам основание да вярвам, че тя споделя чувствата ми. Никога не съм говорил с нея, но често я виждам в градината на храма и... Ала щом като Ваша Милост знае най-съкровената ми тайна, сигурно знае също, че всичко останало не е вярно!

Съдията му подаде едно от писмата на мъртвата танцьорка и го попита:

— Вие ли сте писали това, или не?

Лян Фън разгледа внимателно писмото и го върна на съдията, като каза спокойно:

— Почекът прилича на моя, дори са възпроизведени някои от характерните му особености. И все пак писмото не е писано от мене. Човекът, който го е подправил, сигурно има на разположение много образци от моя почерк. Това е всичко, което мога да кажа!

Съдията го изгледа застрашително и каза строго:

— Ван Ифан е арестуван. След малко ще го разпитам. Вие ще присъствувате на заседанието. Сега можете да отидете в съдебната зала.

Когато младият човек излезе, Хун отбеляза:

— Мисля, че Лян казва истината, Ваша Милост.

Съдията не отговори. Направи знак на Хун да му помогне да наметне съдийската си мантия.

Трите удара на гонга оповестиха откриването на вечерното заседание на трибунала. Ди напусна личния си кабинет, последван от Хун и Тао Ган. Когато се настани зад съдийската маса, забеляза, че в съдебната зала има само около една дузина слушатели. Очевидно засега гражданите на Ханюан се бяха простили с надеждата да чуят сензационни новини. Но на първия ред видя Хан Юнхан и Лян Фън, а зад тях — майстор Су.

Веднага след като провери присъствуващите, съдията попълни един служебен формуляр за началника на затвора. Даде го на началника на стражниците и му заповяда да доведе Ван Ифан пред съдийската маса.

Макар и арестуван, Ван Ифан се държеше невъзмутимо. Той хвърли предизвикателен поглед към съдията, коленичи и с твърд глас отговори на обичайните въпроси относно името и професията си.

Съдията каза:

— Имам доказателства, че ти си излъгал в този съд. Именно ти си се опитал да предумаш доктор Джан да купи дъщеря ти. Искаш ли да чуеш подробностите, или си готов да признаеш?

— Вашият покорен слуга — почтително отговори Ван Ифан — признава, че въведе в заблуда Ваша Милост. Самият той се оставил да бъде подведен от желанието си да помогне на своя приятел и покровител, господин Лиу Фейпо, в делото му против професора. Тъй като съгласно закона мога да бъда освободен под гаранция, като платя глоба за провинението си, умолявам Ваша Милост да определи необходимата сума. Не се съмнявам, че господин Лиу Фейпо с готовност ще поеме гаранцията и ще уреди сметката.

— Второ — каза съдията, — съдът разполага с доказателства, че като си се възползвал от старческото оглупяване на съветника, ти си го накарал да сключи безразсъдни финансови сделки, от които си извлякъл лична печалба.

Това второ обвинение като че ли също не направи никакво впечатление на Ван Ифан. Той каза спокойно:

— Категорично отказвам да съм навредил на финансовите интереси на съветника Лян. Бях представен на негово превъзходителство от господин Лиу Фейпо. Именно той ме посъветва да препоръчам на съветника да продаде някои от именията си, чиято стойност според мнението на опитния господин Лиу в скоро време щяла значително да спадне. Моля Ваша Милост да се обърне към господин Лиу за потвърждение на думите ми.

— Не ще мога да сторя това — каза остро съдията. — Господин Лиу Фейпо е заминал, без да предупреди никого, като е отнесъл със себе си всички налични пари и ценни книжа.

Ван Ифан подскочи. Лицето му пребледня като на мъртвец. Той изкрещя:

— Къде е заминал? В столицата ли?

Началникът на стражниците пристъпи да свали Ван Ифан отново на колене, но съдията бързо му направи знак с глава и каза:

— Господин Лиу е изчезнал и никой в къщата му не знае къде е отишъл.

Ван Ифан бързо губеше самообладанието си. На челото му избиха капки пот. Той промърмори, повече на себе си: „Лиу избягал...“ После погледна съдията и каза бавно:

— В такъв случай ще трябва да внеса поправки в някои от предишните си показания. — Той се поколеба и продължи: — Моля Ваша Милост да ми даде време да размисля.

— Ще удовлетворя искането ти — бързо отговори съдията. Той бе забелязал настоятелната молба в погледа на Ван Ифан.

Когато отведоха арестувания обратно в затвора, съдията вдигна чукчето си, за да закрие заседанието. Но точно в този момент майстор Су излезе напред заедно с двама от членовете на гилдията си. Единият се оказа специалист по обработката на нефрит, а другият — търговец на нефрит на дребно. Търговецът бе продал на занаятчията блокче нефрит, което след нарязването му на по-дребни парченца се оказало дефектно, и майсторът си поискал парите обратно. Но тъй като открил дефекта чак когато блокчето било вече нарязано, той не можел да го върне. Су се опитал да ги предума да направят взаимна отстъпка, но всичките му увершения останали напразни.

Ди търпеливо слушаше многословните обяснения на двете страни. В същото време огледа съдебната зала и забеляза, че Хан Юнхан си е отишъл. Когато Су обобщи фактите, съдията се обърна към търговеца и занаятчията:

— Съдът счита, че и двамата сте допуснали грешка. Търговецът, като специалист, е трябвало да забележи, че блокчето е дефектно още при покупката му. А пък занаятчията, като опитен майстор, е трябвало да открие дефекта и без да нареже блокчето. Търговецът го е купил за десет сребърника, а го е продал на майстора за петнадесет. Съдът нарежда търговецът да заплати на майстора десет сребърника. Нарязаните парчета да се поделят между двамата по равно. По такъв начин всеки ще плати глоба от пет сребърника заради липсата на професионално майсторство.

И Ди закри заседанието, като удари с чукчето си по масата.

Когато се върна в личния си кабинет, той каза със задоволство на Хун и Тао Ган:

— Ван Ифан иска да ми съобщи нещо, което не посмя да каже на публичното заседание. Законът не разрешава разпитването на затворници в отсъствие на публика, но в този случай считам, че изключението е оправдано. Сега ще кажа да го доведат тук. Сигурно сте чули как той каза: „Лиу избягал...?“ След малко ще научим повече за...

Изведнък вратата се отвори и в кабинета се втурна началникът на стражниците, следван от началника на затвора. Първият изпъшка:

— Ван Ифан се е самоубил, Ваша Милост!

Съдията стовари юмрука си върху писалището и кресна на началника на затвора:

— Не претърси ли затворника, песоглавец такъв?!

Човекът падна на колене.

— Кълна се, че когато го заключих, у него нямаше никаква храна, Ваша Милост! Сигурно някой тайно е хвърлил питка с отрова в килията му!

— Значи си пускал посетители в затвора! — извика съдията.

— Никой външен човек не е влизал в затвора, Ваша Милост! — изстена началникът. — Не мога да разбера как е станало всичко това!

Съдията скочи и тръгна към вратата. Следван от Хун и Тао Ган, той пресече двора, мина по коридора зад архивната зала и влезе в затвора. Началникът вървеше напред и осветяваше пътя с фенер.

Ван Ифан лежеше на пода до дървената скамейка, която служеше за легло. Светлината на фенера падна върху разкривеното му лице. Устните му бяха покрити с кървава пяна. Началникът на затвора посочи мълчаливо малка кръгла питка, паднала на пода до дясната ръка на Ван Ифан. От питката липсваше едно парченце. Очевидно затворникът бе отхапал от нея само веднъж.

Съдията се наведе. Питката бе с плънка от захаросани бобени зърна. Такива питки продаваха всички хлебари в града. Но на горната ѝ страна вместо обичайния знак на хлебарницата беше отпечатан друг знак с форма на лотосов цвят.

Ди уви питката в носната си кърпичка и я мушна в ръкава си. Обърна се и мълчаливо тръгна към личния си кабинет.

Хун и Тао Ган гледаха с тревога напрегнатото лице на съдията, седнал зад писалището. Ди знаеше, че отпечатъкът на лотоса не е бил предназначен за Ван Ифан — когато пратеникът му е донесъл смъртоносния подарък, в килията е било тъмно и той не би могъл да го забележи, знакът с форма на лотос е бил предназначен за него — съдията! Това беше предупреждение от „Белият лотос“!

Съдията каза с уморен глас:

— Отровили са Ван Ифан, за да му затворят устата, отровната питка му е дадена от наш служител. В моя собствен трибунал има предателство!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ДВАМА СКИТНИЦИ ВЪРЛУВАТ ИЗ ОКОЛИЯТА ДЗЯНБЕЙ; ПОДЛО НАПАДЕНИЕ НАД ЕДНА МИРНА РЕЧНА ЛОДКА

В архивната зала Ма Жун и Цяо Тай бяха получили картата на провинция Дзянбей и бяха съставили предварителен план на пътуването си. Те избраха два хубави коня и напуснаха града, като тръгнаха на изток. Когато слязоха в равнината, вървяха по пътя около половин час. Ма Жун спря коня си и каза:

— Не смяташ ли, че ако пресечем оризището вдясно, ще стигнем по-бързо до пограничната река? Мисля, че ще излезем на петнадесетина мили по-надолу по течението от нашия военен пост при моста.

— И аз мисля така — съгласи се Цяо Тай. Двамата мъже подкараха конете си по тясната пътека, която водеше през оризището. Беше много горещо и душно, затова двамата се зарадваха много, когато съзряха един малък чифлик. Напиха се до насита с кладенчова вода от ведрото, което им поднесе селянинът. Уговориха се с него да се погрижи за конете им срещу шепа медни монети. Щом мъжът отведе конете в обора, двамата приятели разрошиха косите си и ги вързаха с парцаливи кърпи. После замениха ботушите за езда със сламени сандали, които бяха донесли на седлата си. Докато навиваше ръкавите си, Цяо Тай извика:

— Ей, братко! Това ми напомня за миналите дни, когато бродехме заедно в зелените гори!

Ма Жун го потупа по рамото, после всеки от тях изтегли по една дебела бамбукова тояга от стобора и приятелите поеха надолу по пътеката, която водеше към реката.

Когато стигнаха до брега, видяха един стар рибар, който сушеше мрежите си. За две медни монети той ги прекара на отсрещния бряг. Докато му плащаше, Ма Жун го запита:

— Наоколо няма войници, нали?

Старецът ги погледна изплашено, поклати глава и побърза да се върне при лодката си.

Двамата мъже вървяха през високата тръстика, докато излязоха на един криволичещ селски път. Цяо Тай каза:

— Не сме сгрешили. Според картата този път води към селото.

Двамата нарамиха бамбуковите тояги и продължиха пътя си, като запяха с пълни гърла неприлична песен. След половин час зърнаха селото.

Ма Жун тръгна напред и влезе в кръчмата на малкото пазарно площадче. Той се отпусна тежко на една дървена пейка и се провикна да му донесат вино. Цяо Тай влезе след него. Докато се настаняваше срещу приятеля си, рече:

— Огледах наоколо, братко. Всичко е спокойно!

Четиримата стари селяни, седнали на съседната маса, хвърлиха към новодошлиите изпълнен със страх поглед. Един от тях вдигна ръката си с подвит показалец и кутре — предупреждение за разбойници. Приятелите му мъдро кимнаха с глави.

Дотича кръчмарят с две кани вино. Цяо Тай го сграбчи за ръкава и изсыска:

— Какво искаш да кажеш с тия две мизерни кани, песоглавецо? Я ги махни и донеси цяла делва!

Кръчмарят се затътри обратно. После се върна със сина си. Двамата носеха помежду си делва с вино, висока три стъпки, и два бамбукови черпака с дълги дръжки.

— Това е друго нещо! — провикна се Ма Жун. — Няма да си играем с чаши и кани!

Те потопиха черпациите в делвата и пиха от виното на големи гълтъки, защото бяха ожаднели от дългото ходене. Кръчмарят донесе поднос с осолени зеленчуци. Цяо Тай гребна една шепа. Зеленчуците бяха примесени с огромно количество чесън и червен пипер. Той млясна с уста и каза щастливо:

— Братко, това лакомство е по-добро и от ония, които се продават в града!

Ма Жун поклати глава с пълна уста. Когато изпиха половината делва, те изядоха една голяма паница с юфка и изплакнаха устата си с местен чай, който имаше приятно горчив вкус. Станаха и посегнаха към поясите си за пари. Кръчмарят побърза да откаже, като ги увери,

че тяхното посещение е голяма чест за заведението му. Но Ма Жун настоя и прибави щедър бакшиш.

Двамата приятели излязоха. Легнаха на сянка под едно голямо елово дърво и скоро захъркаха гръмогласно.

Ма Жун се събуди от ритник по крака. Той седна, огледа се и смушка Цяо Тай в ребрата. Петима мъже, въоръжени с тояги, се бяха надвесили над тях, а наоколо се беше събрала група зяпачи от селото. Ма Жун и Цяо Тай се изправиха.

— Ние сме стражници от трибунала на Дзянбей! — викна един шишкав мъж. — Кон сте вие и откъде идете?

— Сляп ли си?! — запита високомерно Ма Жун. — Не виждаш ли, че аз съм губернаторът на тази провинция, който пътува преоблечен?

Тълпата прихна да се смее. Началникът на стражниците вдигна застрашително тоягата си. Ма Жун бързо го сграбчи за реверите на куртката, вдигна го на две стъпки от земята и започна да го друса, докато зъбите му затракаха. Стражниците се опитаха да помогнат на предводителя си, но Цяо Тай пъхна бамбуковата си тояга между краката на най-високия от тях и го събори на земята. После завъртя тоягата така, че да засвисти само на косъм от главите на останалите. Стражниците се разбягаха, а тълпата започна да им се подиграва. Цяо Тай хукна подире им, като ругаеше на висок глас.

Началникът на стражниците не беше страхливец. Той се бореше юнашки да се освободи от хватката на Ма Жун и на няколко пъти успя да го ритне по краката. Ма Жун го тръшна на земята и бързо взе бамбуковата тояга. Отби с нея тоягата на стражника, насочена към главата му, и на свой ред нанесе страхотен удар в ръката на неприятеля си. Човекът хвърли оръжието и се опита да се вкопчи в Ма Жун, но последният го задържа на разстояние, като размаха тоягата си, която за малко не го улучи по главата. Началникът на стражниците разбра, че няма да устои в тази неравна борба. Той бързо се обърна и побягна.

След малко Цяо Тай се върна.

— Избягаха, мръсниците! — изпъшка той.

— Дадохте им добър урок! — забеляза доволно един стар селянин.

Кръчмарят, който бе наблюдавал събитията от безопасно разстояние, се приближи към Цяо Тай и прошепна бързо:

— Сега е най-добре двамата да изчезвате. Тук има войници на съдията. Скоро ще дойдат да ви арестуват!

Цяо Тай се почеса по главата:

— Не знаех това! — мрачно каза той.

— Не се беспокойте! — продължи да шепне кръчмарят. — Синът ми ще ви преведе през оризищата до Голямата река. Там има лодка. За час-два ще стигнете до Острова на трите дъба. Хората там ще ви помогнат. Кажете им само, че ви праща старият Шао!

Двамата приятели му поблагодариха набързо и малко след това вече се прокрадваха през оризището, водени от младежа. След продължителен преход през калните поля младият човек спря. Посочи към един ред дървета пред тях и каза:

— Там ще намерите лодка, скрита в заливчето. Не се тревожете, течението, ще ви отнесе точно където трябва. Само се пазете от водовъртежите!

Ма Жун и Цяо Тай лесно откриха лодката, потулена между храстите. Влязоха в нея и Ма Жун я избута изпод ниско надвисналите клони. Изведнъж пред тях се ширна реката.

Ма Жун оставил тоягата и взе веслото. Заплуваха надолу по течението на тинесто-кафявата река. Скоро брегът остана далеч назад.

— Тая лодка не е ли твърде малка за такава голяма река? — запита неспокойно Цяо Тай, като се държеше здраво за борда.

— Не се беспокой, братко! — отвърна през смях Ма Жун. — Не забравяй, че аз съм родом от Дзянсу. Отраснал съм на лодка.

Той започна трескаво да гребе с веслото, за да избегне един водовъртеж. Бяха стигнали до средата на реката. Обраслите с тръстика брегове се виждаха като тънки ленти в далечината. После изчезнаха напълно. Наоколо не се виждаше нищо освен кафявата водна шир.

— Като гледам толкова много вода, ми се доспива! — каза унило Цяо Тай и легна по гръб. Не проговориха повече от час. Цяо Тай спеше, а Ма Жун трябваше да съсредоточи цялото си внимание в управлението на лодката. Изведнъж той извика:

— Гледай, там нещо се зеленее!

Цяо Тай седна. Той видя множество малки зелени островчета, издигащи се на не повече от няколко стъпки над нивото на водата, обрасли с трева. След половин час стигнаха до по-големи острови,

покрити с храсти. Наоколо падаше мрак и се чуваха зловещите писъци на водните птици. Цяо Тай се ослушваше напрегнато. Изведнъж каза:

— Това не са обикновени птичи писъци! Това са тайните сигнали, които се използват от военните разузнавачи!

Ма Жун измърмори нещо. Той с мъка управляващ лодката през един криволичещ пролив. Изведнъж веслото бе изтъргнато от ръцете му. Лодката силно се разклати. От водата, близо до кърмата, се показва една мокра глава. Други две се мярнаха зад нея.

— Стойте мирно или ще обърнем лодката! — изръмжа един глас.
— Кои сте вие?

Този, който говореше, се хвана за борда на лодката. Със стичащата се по него кална вода той приличаше на злокобен воден дух.

— Старият Шао от селото нагоре по реката ни каза да дойдем тук — рече Ма Жун. — Имахме си малки неприятности с тамошните стражници.

— Ще разкажете всичко на капитана! — рече мъжът. После върна греблото на Ма Жун и добави: — Греби право напред към онази светлина!

Шестима въоръжени мъже ги чакаха на грубо скованния пристан. На светлината на фенера, който държеше техният водач, Цяо Тай видя, че те носят военни униформи, но без каквито и да било отличителни знаци.

Поведоха двамата приятели през гъста гора. Скоро се видяха светлини, проблясващи между дърветата. Излязоха на една широка поляна. Близо стотина мъже бяха насядали в кръг около огньове и варяха оризена каша в железни котли. Всички бяха въоръжени до зъби.

Отведоха Ма Жун и Цяо Тай в далечния край на поляната, където група от четириима мъже седяха на столчета под три вековни дъба.

— Ето ги двамата, за които докладваха нашите часовoi, капитане! — рапортова почтително водачът на ескорта.

Човекът, когото нарекоха „капитан“, беше широкоплещест мъжага с тясна военна куртка и торбести панталони от черна кожа. Косата му беше вързана с червена кърпа. Той изгледа двамата мъже от главата до петите с малките си, зли очи и викна:

— Казвайте, мошеници! Име? Откъде? Защо? Цялата история!

Той говореше с отсечените нотки на военен офицер. Цяо Тай си помисли, че най-вероятно е дезертьор.

— Казвам се Юн Бао, капитане — отговори Ма Жун с предразполагаща усмивка. — Аз и приятелят ми сме просто братя от зелените гори.

Той разказа как бяха влезли в схватка със стражниците и как кръчмарят ги бе изпратил на Острова на трите дъба. Добави, че ако капитанът ги вземе на служба при себе си, ще сметнат това за най-голяма чест.

— Първо е проверим разказа ви! — каза капитанът. После добави към пазача им: — Отведи ги в ограденото място при другите!

Дадоха им по една дървена купичка с оризена каша. После ги отведоха през гората на друга, много по-малка поляна. На светлината на фенера видяха дървена колиба. В тревата пред нея беше клекнал някакъв мъж и ядеше ориза си, а в края на ограденото място едно момиче, облечено в син жакет и панталони на селянка, бе коленичило под едно дърво, също заето с пръчиците за ядене.

— Няма да напускате това място! — предупреди ги пазачът им и се отдалечи.

Ма Жун и Цяо Тай седнаха с кръстосани крака срещу клекналия мъж, който ги изгледа с мрачен поглед.

— Казвам се Юн Бао — приятелски се обърна към него Ма Жун.
— А ти как се казваш?

— Мао Лу — отговори другият с кисел глас. Той хвърли празната си купичка към момичето и изръмжа: — Измий я!

Момичето се изправи, без да каже дума, и вдигна купичката. Изчака Ма Жун и Цяо Тай да се нахранят и взе и техните празни купички. Ма Жун го изгледа одобрително. То изглеждаше тъжно и ходеше с мъка, но не беше трудно да се забележи, че беше много хубаво момиче. Мао Лу проследи погледа на Ма Жун и се намръщи ядосано. После каза грубо:

— Не се надявай на нищо! Това е жена ми!

— Хубава невяста! — забеляза с безразличие Ма Жун. — Слушай, защо ни държат тук отделени? Човек би помислил, че сме престъпници!

Мао Лу се изплю на земята. Огледа бързо сенките наоколо и каза с тих глас:

— Те съвсем не се държат приятелски, братко! Дойдох тук оня ден с един мой другар, добро момче. Казахме им, че искахме да се

присъединим към тях. Капитанът ни зададе какви ли не въпроси. Приятелят ми се ядоса и им рече няколко дръзки думи. И знаете ли какво се случи?

Ма Жун и Цяо Тай поклатиха отрицателно глави. Мао Лу прекара показалец през гърлото си:

— Ей това се случи! — горчиво каза той. — А мене ме затвориха тук като в пандиза. Снощи пропълзяха насам двама, за да отмъкнат жена ми. Бях принуден да се бия с тях, докато дойдат пазачите да ги обуздаят. Трябва да призная, че са дисциплиниирани, но иначе са мръсна паплач. Вече съжалявам, че дойдох!

— Какво се канят да правят? — запита Цяо Тай. — Мислех, че са порядъчни разбойници, които ще се зарадват на хора като нас!

— Иди ги питай! — отвърна Мао Лу с подигравателна усмивка.

Девойката се върна и постави купичките за ориз под едно дърво. Мао Лу изръмжа към нея:

— Защо не ми говориш?

— Забавлявай се сам! — отвърна спокойно тя и влезе в колибата.

Мао Лу почервяня от яд, но не я последва. Изруга и каза:

— Аз спасих живота на тая мръсница! И какво получавам в замяна? Нищо освен кисели физиономии. Тя изяде хубав пердах с парче въже, но хич не я е грижа!

— На жената ѝ трябва да скъсаш не едно парче, а цяла връзка въжета през задника ѝ, та да се вразуми! — философски отбеляза Ма Жун.

Мао Лу се надигна и тръгна към едно голямо дърво. Спра в подножието му, събра с крак купчинка от листа и легна върху нея. Ма Жун и Цяо Тай намериха място за нощуване върху сухите листа в другия край на ограденото място. Не след дълго те вече спяха дълбоко.

Цяо Тай се събуди, защото някой духаше в лицето му. Беше Ма Жун, който прошепна в ухото му:

— Ходих на разузнаване, братко! В главния залив са закотвени две големи джонки, готови да отплуват утре сутрин. Пазачи не се виждат. Бихме могли да тупнем нашия приятел Мао Лу по главата и да качим него и момичето на една от джонките. Но ти и аз сами едва ли ще успеем да избутаме джонката от залива на реката. Да не говорим, че за да избягаме, трябва да познаваме пътя.

— Хайде да се скрием в трюма! — прошепна Цяо Тай. — Утре, когато мръсниците изкарат джонката в реката, ще излезем и ще я превземем с изненада.

— Великолепно! — доволно каза Ма Жун. — Или ние тях, или те нас! Ей такива прости планове ми харесват. Е, добре... Обикновено те не тръгват на път преди зазоряване. Все още имаме време хубаво да се наспим.

Скоро двамата захъркаха отново.

Ма Жун стана един час преди изгрев слънце. Той хвана Мао Лу за рамото иго разтърси. Щом Мао се надигна и седна, Ма Жун го повали в безсъзнание с тежък удар по слепоочието. Върза здраво ръцете и краката му с тънкото въженце, което носеше омотано на кръста си, и му затъкна устата с парче плат, което откъсна от жакета си. После събуди Цяо Тай и двамата влязоха в колибата.

Цяо Тай извади огнивото си и светна, за да даде възможност на Ма Жун да събуди момичето.

— Аз и приятелят ми сме стражници от трибунала в Ханюан, госпожо Джан — каза той. — Имаме заповед да ви върнем обратно в града.

Лунна фея ги изгледа подозрително от горе до долу на слабата светлина. После каза остро:

— Разправяйте тези неща на някой друг. Само ако ме докоснете, и ще викам!

Ма Жун въздъхна и извади писмото на съдията Ди, скрито в една от гънките на кърпата, с която бе вързал косите си. Тя го прочете, кимна с глава и бързо попита:

— А как ще избягаме оттук?

Когато Ма Жун ѝ разказа плана за бягството, тя отбеляза:

— Пазачите ще дойдат да ни донесат ориз малко след развиделяване и като видят, че ни няма, ще вдигнат тревога.

— Тази нощ загубих цял час да прокарам лъжливи следи през гората в обратна посока — отвърна Ма Жун. — Можеш да бъдеш сигурна, че ние си разбираме от работата, миличка!

— Дръж си езика и внимавай как ми говориш! — рязко каза девойката.

— Бива си го момичето! — рече ухилен Ма Жун на Цяо Тай.

Излязоха от колибата. Ма Жун метна Мао Лу на раменете си. Той беше ненадминат в горското ориентиране: преведе безпогрешно Цяо Тай и момичето през гората до залива. Пред тях изплуваха черните силуети на две големи джонки.

Щом се покачиха на борда на по-близката джонка, отидоха направо при капака в задната част на палубата.

Ма Жун го отвори и оставил Мао Лу да се плъзне по стръмната стълба, после сам скочи след него. Цяо Тай и Лунна фея ги последваха. Озоваха се в малка кухня. Напред трюмът бе пълен до тавана с дървени сандъци, превързани с дебели сламени въжета.

— Покатери се, Цяо Тай — каза Ма Жун, — и се опитай да избуташ малко встрани горните сандъци на втория ред. Ще стане хубаво скривалище. Аз ще се върна след малко. — Той грабна кутията с инструменти, оставена в един ъгъл, и се изкачи по стълбата.

Докато момичето разглеждаше кухнята, Цяо Тай се покатери върху сандъците и пропълзя в тясното пространство между тях и тавана. Залови се да размества най-горните, като мърмореше: „Какви тежки сандъци! Като че ли са ги натъпкали с камъни!“

Тъкмо бе разчистил достатъчно място за четиридесета, чу, че Ма Жун се връща.

— Пробих две дупчици на другата джонка — съобщи доволно той. — Когато забележат, че трюмът им е пълен с вода, няма да им е лесно да ги намерят!

Той помогна на Цяо Тай да покачи Мао Лу върху сандъците. Мао бе дошъл на себе си и трескаво въртеше очи.

— Ако обичаш, не се задушавай! — рече му Цяо Тай. — И не забравяй, че преди да умреш, съдията иска да те поразпита!

Когато настаниха Мао Лу между сандъците, Ма Жун легна по корем на първия ред и протегна ръце.

— Качвай се горе! — каза той на Лунна фея. — Ще ти помогна!

Девойката не отговори. Тя размисляше, хапейки устни, после изведнъж попита:

— От колко души се състои екипажът на такава лодка?

— Шест или седем — отвърна нетърпеливо Ма Жун. — Хайде, по-живо!

— Ще остана, където съм! — заяви момичето. После събрчи нос и добави: — Не възнамерявам да лазя по тези мръсни сандъци!

Ма Жун изруга, без да се стеснява.

— Ако не... — започна той.

Внезапно на палубата отекнаха тежки стъпки. Чуха се команди. Лунна фея отвори люка на кърмата и погледна навън. После се върна при купа от сандъци и прошепна:

— Около четиридесет въоръжени мъже се качват на джонката зад нас!

— Идвай веднага, ти казвам! — изсъска Ma Жун.

Тя се изсмя подигравателно. Съблече се до кръста и започна да мие съдовете.

— Великолепна фигура! — пошепна Ma Жун на Цяо Тай. — Но какво, за бога, си мисли, че прави тая фуста?!

Върху палубата се строполиха тежки въжета. Джонката потегли. Моряците, които я избутваха с прътове, запяха монотонна песен.

Изведнъж стълбата изскърца. Един набит мъж се спря по средата ѝ и се вторачи с отворена уста в полуголата девойка. Тя го изгледа дръзко и попита с нехаен тон:

— Да ми помогнеш ли идващ?

— Аз... такова... трябва да прегледам товара — заекна мъжът, впил поглед в кръглите гърди на момичето.

— Е — вирна глава Лунна фея, — щом предпочиташ компанията на мръсните сандъци, гледай си работата. Ще се оправя и сама!

— Дума да не става! — възклика мъжът. Той бързо слезе по стълбата и приближи до момичето. — Ама че красавица! — каза той, широко ухилен.

— Струва ми се, че и тебе те бива! — каза Лунна фея. Тя му позволи няколко ласки, после го отблъсна и рече: — Първо работата, после удоволствията! Подай ми едно ведро вода!

— Къде си, Лиу? — дочу се дрезгав глас откъм отвора на палубата.

— Имам работа, преглеждам товара! — отвърна му мъжът. — Ей сега ще се кача! Ти виж дали е готово платното!

— За колко души да сгответ ориз? — попита девойката. — Имаме ли войници на борда?

— Не, те са на джонката зад нас — отговори мъжът, наречен Лиу, докато ѝ подаваше ведрото с вода. — Ти сгответи нещо вкусно само за

мене, миличка! Тук аз коля и беся, разбра ли? Кормчията и четиридесетте моряци могат да минат с каквото е останало.

Откъм палубата се дочу дрънчене на оръжия.

— Нали каза, че нямаме войници на борда? — запита Лунна Фея.

— Това е стражата от последния ни охранителен пост — отвърна Лиу. — Дошли са да претърсят джонката, преди да отплуваме по реката.

— Войниците ми харесват! — каза момичето. — Повикай ги тук!

Мъжът бързо се качи обратно по стълбата. Провря главата си през отвора на палубата и извика:

— Току-що претърсих целия трюм, братлета! Долу е горещо като в ада!

Горе нещо се запрепираха. После Лиу слезе сам, доволно ухилен.

— Отървах се от тях! — рече той. — Аз също съм бил войник, миличка. Ще се постараю да останеш доволна! — После обви талията си с ръка и започна да опипва въженцето, с което бяха вързани панталоните й.

— Не тук! — каза Лунна фея. — Аз съм порядъчна жена. Иди да надникнеш ей там, върху ония сандъци. Може би ще се намери едно малко, уютно ъгълче за нас.

Лиу нетърпеливо се запъти към купа сандъци и започна да се катери. Ма Жун го сграбчи за гърлото, издърпа го горе и стегна хватката си. Мъжът изгуби съзнание. Ма Жун скочи долу в кухнята. Лунна фея бързо затвори люка и облече жакета си.

— Свърши чудесна работа, моето момиче! — оживено прошепна той. После изведнъж се скри зад стълбата. През отвора на палубата се показаха два тежки ботуша и заслизаха надолу.

— По дяволите, Лиу, къде се губиш? — запита ядосан глас.

Ма Жун дръпна встрани краката на новодошлия и той падна от стълбата. Главата му се удари о пода с тъп звук. Мъжът не помръдна. Цяо Тай протегна ръце отгоре и с общи усилия качиха припадналия върху сандъците.

— Вържи го и слез долу, братко Цяо! — прошепна Ма Жун. — Аз ще изляза през люка и ще се покатеря на палубата. Бъди готов да посрещнеш другите мръсници, които ще ти изпратя.

Той се провря през люка, хвана се за въжето на котвата и се заизкачва по външната страна на борда, докато стъпи безшумно на палубата. След като се увери, че никой не го е забелязал, тръгна бавно към кормчията, който държеше с две ръце тежката дръжка на руля, и каза:

— Стана ми много горещо долу в трюма!

Ма Жун забеляза, че вече плуват по средата на реката. Втората джонка ги следваше. Той се опъна по гръб на палубата.

Кормчията го изгледа стреснато, после свирна с уста. Трима яки моряци дотичаха на кърмата.

— Кой си ти, по дяволите? — запита първият.

Ма Жун сгъна ръце под главата си. Прозя се продължително и каза:

— Аз съм пазачът, който отговаря за товара. Току-що свършихме пребояването на сандъците с Лиу.

— Шефът не ни казва никога нищо! — недоволно измърмори морякът. — Мисли се за бог знае кой! Ще ида да го попитам колко платна иска да вдигнем! — Той се запъти към входа на трюма. Ма Жун се изправи и го последва заедно с другите двама.

Щом мъжът се надвеси над квадратния отвор на палубата, Ма Жун внезапно го ритна и той се строполи надолу по стълбата. После, бърз като светкавица, Ма Жун се обърна и нанесе на връхлитация върху него втори моряк такъв удар под брадата, че оня политна назад към перилата, вторият удар на Ма Жун, стоварен в сърдечната му област, го прехвърли през перилата в реката.

Третият моряк се хвърли към Ма Жун с дълъг нож. Ма Жун бързо се наведе и заби глава в диафрагмата на нападателя си, а ножът прелетя над него. Морякът падна върху гърба му съсston. Ма Жун се изправи и го хвърли през перилата.

— Добра храна за рибите! — провикна се той към кормчията. — Гледай си управлението на кораба, приятелю, ако не искаш да отидеш при тях!

Ма Жун погледна към втората джонка. Тя бе останала далеч назад и силно се бе килнала надясно. Струпаните на нея хора объркано сновяха по наклонената палуба.

— И тия няма да останат сухи! — весело забеляза Ма Жун. После отиде да нагласи голямото платно, изплетено от тръстика.

Цяо Тай провроя главата си през изхода на трюма.

— Защо ми изпрати само един? — попита той. — Къде са другите?

Ма Жун посочи към водата. Той бе погълнат от усилията си да вдигне платното. Цяо Тай се качи на палубата и каза:

— Госпожа Джан ни готови ориз за обяд.

Духаше силен вятър. Джонката плуваше с добра скорост. Цяо Тай огледа внимателно двата далечни бряга и запита кормчията:

— Кога ще стигнем до военния пост?

— След два часа — отговори оня с мрачно лице.

— За къде бяхте тръгнали, мръснико? — продължи да го разпитва Цяо Тай.

— За Лиуцян, на четири часа път надолу по течението. Там едни наши приятели се канят да пострелят малко.

— Ти си късметлия! — отбеляза Цяо Тай. — Ще си спестиш тупурдията.

Докато седяха на сянка под платното и ядяха обедния си ориз, Ма Жун разказа на госпожа Джан приключенията на съпруга ѝ. Когато свърши разказа си, очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Горкото, горкото момче! — тихо каза тя.

Ма Жун размени бърз поглед с Цяо Тай и му пошепна:

— Можеш ли проумя какво вижда тази чудесна девойка в оня хилав хлапак с жълто на устата?

Но Цяо Тай като че ли не го чу. Той напрегнато се вглеждаше напред. Изведнъж извика:

— Виждаш ли онези знамена, братко? Това ще да е военният пост.

Ма Жун скочи на крака и кресна една команда на кормчията. После отиде при платното и го приспусна. След половин час джонката бе закотвена на кея.

Ма Жун връчи на дежурния ефрейтор писмото на съдията Ди. Докладва, че води четирима пленени разбойници от Острова на трите дъба и една от джонките им.

— Не зная какъв е товарът — добави той, — но е много тежък.

Отидоха да огледат сандъците заедно с четирима войници. Ефрейторът, както и войниците му, бяха пристегнали здраво шлемовете. На раменете и мишниците си, върху ризниците, имаха

железни предпазители, а на поясите им наред с мечовете висяха тежки бойни брадви.

— Защо мъкнете цялата тая железария, момчета? —
поинтересува се учудено Ма Жун.

Ефрейторът го изгледа тревожно и отговори кратко:

— Носят се слухове, че надолу по реката имало стълкновения с въоръжени банди. Мене са ме оставили тук само с тези четирима войници. Останалите заминаха с капитана ни към Лиуцян.

Междувременно войниците бяха разбили един от сандъците. Той бе натъпкан с железни шлемове, кожени куртки, мечове, арбалети, стрели и други боеприпаси. Отпред шлемовете бяха белязани с малък бял лотос. Имаше и цяла торба, пълна със също такива малки сребърни емблеми. Цяо Тай загреба една шепа от тях и ги пусна в ръкава си. После каза на ефрейтора:

— Тази джонка беше тръгнала за Лиуцян, както и една друга, на която имаше четиридесет въоръжени разбойници. Но втората потъна нагоре по реката.

— Това е добра новина! — възклика ефрейторът. — Иначе моят капитан е щял да се окаже в трудно положение в Лиуцян. Той има само тридесет человека със себе си. Е, какво мога да направя за вас? На отсрещния бряг има военен пост, който охранява южната граница на вашата окolia Ханюан.

— Прехвърлете ни там по-бързо! — каза Ма Жун.

Стъпил на собствена територия, той се разпореди да доведат четири коня. Дежурният сержант им каза, че ако заобиколят езерото, ще могат да стигнат до града за два-три часа.

Цяо Тай развърза устата на Ма Лу. Ма се опита да изругае, но езикът му беше надебелял и той успя да издаде само няколко дрезгави звука. Ма Жун върза краката му към седлото и запита госпожа Джан:

— Умеете ли да яздите?

— Ще се оправя! — каза тя. — Но не се чувствувам много добре.
Заемете ми жакета си!

Тя постави сгънатия жакет върху седлото и се метна на коня.

Кавалкадата пое по пътя към града.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ГОСПОЖА ДЖАН РАЗКАЗВА ЗА УБИЙСТВОТО В ХРАМА; СЪДИЯТА РАЗГАДАВА ТАЙНАТА НА СТАРАТА ШАХМАТНА ЗАДАЧА

Докато Ма Жун, Цяо Тай, госпожа Джан и пленникът им яздеха по пътя към Ханюан, съдията Ди ръководеше следобедното заседание на трибунала.

Беше много горещо и съдията се чувствуваше неудобно в дебелата си брокатена мантия. Той бе уморен и раздразнен. През изтеклата нощ и цялата сутрин, заедно с Хун и Тао Ган, бе проучвал миналото и настоящето на всеки служител на трибунала поотделно, без да попадне на някаква следа. Никой от стражниците и чиновниците не харчеше повече пари, отколкото позволява заплатата му. Никой от тях не отсъствуваше често, нито пък бе дал основание да бъде заподозрян по какъвто и да е друг повод. Съдията нареди да бъде официално съобщено, че смъртта на Ван Ифан е резултат на самоубийство. Тялото бе поставено във временен ковчег и заключено в една от килиите на затвора в очакване на аутопсията.

Заседанието бе скучно. Трябаше да се разгледат цял куп текущи въпроси. Никой не беше от особена важност и все пак, оставен нерешен, би предизвикал спънки в управлението на околията. Само инспекторът Хун помагаше на съдията. Тао Ган бе получил заповед след обяд да слезе до града и да огледа положението там.

Когато заседанието приключи, Ди въздъхна с облекчение. Отиде в личния си кабинет и, подпомаган от Хун, започна да се преоблича. Точно тогава се върна Тао Ган, който каза разтревожено:

— Нещо се мъти в града, Ваша Милост. Пообиколих чайните. Хората очакват някаква беда, но и те не знаят точно каква. Носят се неясни слухове за разбойнически банди, които се събират в съседната околия Дзянбей. Шушукат, че въоръжени разбойници възнамеряват да пресекат реката и да дойдат тук, в Ханюан. Когато се връщах, търговците вече спускаха кепенците си. Такова ранно затваряне на магазините винаги е било лошо знамение.

Съдията подръпна мустаците си и каза бавно на двамата си помощници:

— Всичко това започна преди няколко седмици. Почувствувах го веднага след пристигането си тук, но сега нещата стават все по-определенi.

— Забелязах, че ме следят — продължи Тао Ган. — Но това трябваше да се очаква. Аз имам много познати из града и мълвата, че съм замесен в арестуването на монаха, разбира се, бързо се е разпространила.

— Позна ли човека, който те следеше? — запита съдията.

— Не, Ваша Милост. Беше висок, снажен, с червено лице и кръгла брада.

— Накара ли стражите да го арестуват, когато стигна до портата на трибунала? — попита напрегнато съдията.

— Не, Ваша Милост — тъжно отвърна Тао Ган, — не успях. Когато минавах по една странична уличка близо до храма, към брадатия се присъедини друг мъж и двамата ме наблизиха. Спрях пред един магазин за растително масло до голяма бъчва, оставена на тротоара. Високият тръгна срещу мене, но аз му подложих крак. Той се препъна, падна и събори бъчвата, която се изля върху него. Маслото заля цялата улица. От магазина изскочиха четирима здравеняци. Разбойникът каза, че съм виновен аз, защото съм го нападнал. Но като ни огледаха, търговците решиха, че той иска да ги измами, и го подгониха. Последното, което видях — заключи злорадо Тао Ган, — беше как счупиха една каменна делва о главата на високия, докато другият обесник бягаше като див заек.

Съдията гледаше с интерес мършавия човек. Той си спомни разказа на Ма Жун за това, как Тао Ган бе подмамил монаха в кръчмата, и реши, че този малко комичен и безобиден на вид мъж може да бъде опасен противник.

Изведнъж вратата се отвори и влязоха Ма Жун и Цяо Тай с госпожа Джан помежду им.

— Мао Лу е в затвора. Ваша Милост! — победоносно обяви Ма Жун. — А това момиче е изчезналата младоженка!

— Това се казва добре свършена работа! — каза съдията с широка усмивка. Той направи знак с ръка на девойката да седне и любезно я заговори: — Не се съмнявам, че горите от нетърпение да се

върнете у дома, госпожо. Когато му дойде времето, ще дадете показанията си в този трибунал. Сега бих искал само да ми разкажете какво се случи, след като ви оставиха в будисткия храм, За да мога да разнищя убийството, извършено там. Злощастните обстоятелства, довели ви до това незавидно положение, вече са ми известни.

Страните на Лунна фея пламнаха. След известно време тя се овладя и започна:

— За момент ме обзе ужасната мисъл, че ковчегът вече е заровен. После усетих лек полъх на свеж въздух откъм процепите между дъските. Опитах с всички сили да избутам капака, но той не поддаде. Започнах да викам за помощ, да ритам и да удрям дъските, докато ръцете и краката ми се разкървавиха. Въздухът стана много тежък и се уплаших, че ще се задуша. Не зная колко време съм била в това мъчително състояние... После изведнъж чух някой да се смее. Отново започнах да крещя с все сила и да ритам дъските. Смехът изведнъж секна. Един дрезгав глас възклика: „Вътре има някой! Сигурно е дух, хайде да бягаме!“ Обезумяла, закрещях: „Не съм дух! Погребана съм жива, помогнете ми!“ Скоро по ковчега отекнаха удари на чук. Капакът се отмести и най-после можах да поема отново гълтка чист въздух... Видях двама мъже, които приличаха на работници. По-възрастният имаше добро набръкано лице. Другият изглеждаше зъл. По зачервените им бузи личеше, че и двамата добре са си пийнали. Но неочекваното откритие ги отрезви. Помогнаха ми да изляза от ковчега, изведоха ме в градината на храма и ме сложиха да седна на каменната пейка край езерото с лотосите. По-възрастният гребна вода от езерото и навлажни лицето ми. По-младият ми даде да пийна някаква силна напитка от кратунката, която носеше. Когато се почувствувах малко по-добре, им казах коя съм и какво ми се бе случило. По-възрастният каза, че е дърводелецът Мао Юан и че бил работил в къщата на доктор Джан същия следобед. Бил срещнал братовчед си в града. Хапнали заедно и тъй като доста закъснели, решили да прекарат нощта в изоставения храм. „Сега ще ви отведа у дома — каза дърводелецът. — Тогава доктор Джан ще ви разкаже всичко.“

Лунна фея се поколеба за момент. После продължи с твърд глас:

— През цялото това време братовчед му ме гледаше мълчаливо. После каза: „Да не прибързваме, братовчеде! Съдбата е пожелала тази жена да бъде сметната за умряла. Кои сме ние, та да се бъркаме в

божиите работи?“ Разбрах, че мъжът ме желае, и страхът ме скова отново. Замолих се на по-възрастния да ме защити и да ме отведе у дома. Дърводелецът сгълча строго братовчед си, но оня се разяри ужасно и между двамата избухна ожесточена разпра. Внезапно братовчедът вдигна брадвата си и нанесе страхотен удар по главата на дърводелеца...

Лицето на девойката пребледня. Съдията даде знак на Хун, който веднага ѝ предложи чаша горещ чай. Когато го изпи, Лунна фея изплака:

— Не можах да понеса страшната гледка! Припаднала съм. Когато се свестих, Мао Лу се беше надвесил над мене, а по жестокото му лице се бе разляла зла усмивка. „Ще дойдеш с мене! — изръмжа той. — И си затваряй устата! Един звук — и ще те убия!“ Излязохме от градината през задната врата. Той ме върза за един бор в горичката зад храма. Отиде някъде, а когато се върна, брадвата и кутията с инструментите вече не бяха у него. Преведе ме по една тъмна улица до някаква къща, прилична на допнапробна кръчма. Там ни посрещна отвратителна жена, която ни настани в малка, мръсна стая на втория етаж. „Тук ще прекараме брачната си нощ!“ — рече Мао Лу. Обърнах се към жената и я помолих да не ме оставя сама. Тя като че ли започна да разбира положението. „Остави на мира гъльбчето! — рязко каза жената на Мао Лу. — Ще се погрижа утре да те посрещне както трябва!“ Мао Лу си отиде, без да каже дума повече. Жената ми даде една стара рокля и аз захвърлих оня ужасен покров. Донесе ми купичка каша и след като я изядох, съм спала чак до пладне на следващия ден... Тогава се почувствувах по-добре и поисках да напусна това място, колкото е възможно по-скоро. Но вратата беше заключена. Започнах да я ритам и да крещя, докато се появи жената. Казах ѝ коя съм, че Мао Лу ме е отвлякъл и че тя трябва да ме пусне да си вървя. Но онази само се изсмя и извика: „Всички казват така! Не, гъльбче, тази нощ ти ще станеш жена на Мао Лу!“ Аз се разгневих, наругах я и казах, че ще съобщя за нея и Мао Лу в трибунала. Жената ме нарече с една отвратителна дума. Скъса роклята ми и ме съблече гола. Аз съм достатъчно силна и като видях, че тя изважда от ръкава си намотано въже, за да ме върже, я бълснах и се опитах да мина край нея към вратата. Но не можех да се сравнявам с тая жена. Тя внезапно ми нанесе силен удар в корема. Препънах се на две, дъхът ми спря, а тя

сграбчи ръцете ми и за миг ги върза на гърба. Хвана ме за косите и насила ме смъкна на колене с глава, превита до пода.

Лунна фея преглътна, после продължи със зачервени от гняв страни:

— Шибна ме жестоко през хълбоците със свободните краища на въжето. Заплаках от болка и яд. Исках да се отскубна, но ужасната жена постави костеливото си коляно на гърба ми, дръпна нагоре главата ми с лявата си ръка и като размахваше въжето в другата, започна да ме бие безжалостно. Отчаяно я молех за милост, но трябваше да изтърпя това унизително наказание, докато по бедрата ми започна да се стича кръв — чак тогава жената спря да ме бие. Като пъхтеше, тя ме изправи на крака и ме накара да застана до украсения с орнаменти стълбец на леглото. Отвратителното създание ме върза за стълбеца и излезе от стаята, като заключи вратата зад себе си. Останах там вързана да стена от болка, струва ми се, цяла вечност. Най-след дойде Мао Лу, следван от жената. Изглежда, че му стана жал за мене. Като мърмореше нещо под носа си, той сряза въжетата. Отеклите ми крака не ме държаха. Той трябваше да ми помогне да легна в леглото. Даде ми влажна кърпа, а после метна върху мен скъсаната рокля. „Спи — каза той, — утре ще пътуваме!“ Наскоро след като си отидоха, съм заспала, напълно изтощена... Когато се събудих на следващата сутрин, открих, че всяко движение ми причинява пареща болка. За мой ужас жената дойде отново. Но този път тя беше приятелски настроена. „Трябва да си призная, че паричките, които ми плати Мао Лу, са добри като за мошеник!“ — отбеляза тя. Донесе ми чаша чай и намаза раните ми с мехлем. Тогава дойде Мао Лу и ми даде да облека жакет и панталони. Долу ни чакаше някакъв едноок човек. Изведоха ме навън. При всяка стъпка изпитвях непоносими болки, но двамата мъже съскаха ужасни заплахи и не ме оставяха да си почина. Не смеех да заговоря хората по улицата. Излязохме от града. След изнурителен преход през равнината със селска каруца се качихме в една лодка и така стигнахме до острова. Мао Лу поискава да ме обладае още първата нощ, но аз се престорих на болна. После двама от разбойниците на острова се опитаха да ме отвлекат, но Мао Лу се би с тях, докато дойдоха стражите и ги отведоха. На следния ден дойдоха тези двама...

— Това е достатъчно, госпожо! — каза съдията. — Останалото ще научи от двамата си помощници. — Той направи знак на Хун да й

налее още една чаша, след това бавно продължи: — Вие сте проявили изключителна твърдост в най-трудни обстоятелства, госпожо Джан! Само за няколко дни двамата със съпруга си сте преживели ужасни душевни и физически терзания. Но и двамата сте показали несломим дух. Сега е настъпил край на страданията ви. Тъй като сте издържали това жестоко изпитание, аз съм сигурен, че ви очаква щастлив и дълъг съвместен живот... Трябва да ви уведомя, че баща ви, Лиу Фейпо, замина внезапно при съмнителни обстоятелства. Имате ли представа какви биха могли да бъдат причините за неочекваното му заминаване?

Изражението на Лунна фея стана тревожно. Тя каза бавно:

— Татко никога не ми е говорил за своите работи, Ваша Милост. Винаги съм смятала, че преуспява в търговията. Никога не сме имали парични затруднения. Той е доста горд и своенравен човек, Ваша Милост, и не е лесно да се общува с него. Зная, че майка ми и другите жени на баща ми не са много щастливи. Изглежда, че... Но с мене винаги е бил много мил. Наистина не мога да разбера...

— Добре — прекъсна я съдията, — скоро ще разберем всичко. — После се обърна към Хун: — Заведи госпожа Джан при вратарската къщичка и поръчай да пригответ за нея закрит паланкин. Началникът на стражниците да отиде на кон в къщата на професора и да съобщи на него и студента Джан за предстоящото ѝ връщане вкъщи.

Лунна фея коленичи и поблагодари на съдията. После Хун я отведе.

Ди се облегна в стола си и нареди на Ма Жун и Цяо Тай да докладват.

Ма Жун подробно описа приключенията им, като подчертава смелостта и съобразителността, проявени от госпожа Джан. Когато съобщи за втората джонка с въоръжените разбойници и товара с боеприпасите, съдията се изправи в креслото си. После Ма Жун предаде думите на ефрейтора за размириците в Лиуцян. Не спомена за емблемите с форма на лотосов цвят върху шлемовете по простата причина, че не знаеше тяхното значение. Но щом свърши, Цяо Тай — изсипа на масата няколко сребърни емблеми и каза тревожно:

— Шлемовете, които намерихме, носеха същите, емблеми, Ваша Милост. Чувал съм, че преди много години е имало опасен метеж, организиран от тайно политическо общество, наречено „Белият

лотос“. Изглежда, че сега разбойниците от Дзянбей използват същия стар, вдъхващ ужас символ, за да сплашат населението.

Съдията хвърли поглед към сребърните емблеми. После скочи и започна да крачи из кабинета, като мърмореше гневно. Помощниците му си размениха тревожни погледи. Те никога не бяха виждали началника си в такова състояние. Изведнъж Ди се овладя. Застана неподвижно пред тях и каза с тъжна усмивка:

— Имам проблем, който трябва да обмисля на спокойствие. Вие си вървете и се поразвлечете малко. Всички имате нужда от почивка.

Ма Жун, Цяо Тай и Тао Ган тихо тръгнаха към вратата. Хун се поколеба, но като видя мрачното лице на господаря си, също тръгна след другите. Цялата им щастлива възбуда от успешната мисия в Дзянбей се изпари. Те разбраха, че ги очакват нови и много по-серииозни изпитания.

Когато всички излязоха, съдията бавно седна обратно на стола. Скръсти ръце и отпусна брадичка върху гърдите си. Значи, най-лошите му опасения се бяха оказали основателни! Организацията „Белият лотос“ се беше възродила и се готовеше да пристъпи към действия. И един от центровете ѝ бе разположен в Ханюан, неговата собствена окolia, където го бе назначил на служба самият император! А той не беше успял да разкрие заговора! Всеки момент щеше да избухне кървава гражданска война. Щяха да бъдат избити невинни хора, цъфтящи градове щяха да бъдат разрушени. Разбира се, той не бе в състояние да предотврати бедствието, надвиснало над цялата империя. Сигурно организацията имаше клонове навсякъде из страната и Ханюан беше само един от многото ѝ центрове. Но Ханюан беше близо до столицата, пък и всеки разгром на бунтовниците, на което и да е място, би бил ценна помощ за императорската армия. А той дори не бе предупредил правителството какво става в Ханюан! Беше се провалил точно когато трябваше да се справи с най-важната задача в цялата си кариера! Ди закри лицето си с ръце в пълно отчаяние. Но скоро се овладя. Може би все още не беше късно... Може би стълкновенията в Лиуцян бяха първите прояви на бунтовниците, имащи за цел да проверят готовността на императорските войски. Благодарение на чудесно свършената работа на Ма Жун и Цяо Тай подкрепленията за бунтовниците в Лиуцян не бяха пристигнали. Може би щяха да изминат един или два дни, преди конспираторите да

организират нова разузнавателна атака на друго място. Местният военачалник в Лиуцян ще уведоми по-висшите власти, те ще организират разследване. Но всичко това ще отнеме много време! Беше дълг на него — съдията-управител на Ханюан да предупреди правителството, че размириците в Лиуцян са нещо повече от местен бунт, че те са част от едно по-широко начинание: метеж, насочен срещу цялата империя, организиран от възродилата се организация „Белият лотос“. Той трябваше да докаже това, да го докаже още тази нощ, като представи неоспорими доказателства. Но доказателства нямаше!... Лиу Фейпо беше изчезнал, ала Хан Юнхан все още можеше да бъде заловен. Трябваше бързо да го арестуват и да го разпитат с изтезания. Наистина, уликите срещу него не бяха достатъчни, за да се прибегне до такава крайна мярка при други обстоятелства, но в дадения случай ставаше въпрос за сигурността на държавата. Шахматната задача даваше основания да бъде заподозрян именно Хан. Без съмнение неговият предшественик, Отшелникът Хан, бе направил навремето някакво важно откритие. Може би бе измислил нещо и зашифровал ключа към него в шахматната задача. И може би сега престъпният му потомък използуваше измисленото от него творение за постигане на собствените си пъклени цели? Но какво можеше да бъде това творение? Освен философ и майстор на шахматната игра Отшелникът Хан е бил още и добър архитект. Будисткият параклис е бил построен под негово лично ръководство. А е бил и извънредно сръчен. Бе гравирал собственоръчно надписа върху нефритените плочки в олтара на параклиса...

Изведенъж съдията се изправи в стола и сграбчи с две ръце ръба на писалището. Като притвори очи, той си представи среднощния разговор в будисткия параклис. Пред погледа му изплува красивото момиче, което стоеше пред него и сочеше с изящната си ръка надписа на олтара. Надписът имаше идеално квадратна форма — това Ди си спомняше ясно. Върбов пух му бе казала, че всяка дума е гравирана на отделна нефритена плочка. По този начин надписът представляваше един голям квадрат, разделен на по-малки квадрати. Другият спомен от Отшелника Хан — шахматната задача — също представляваше квадрат, разделен на квадрати...

Съдията издърпа едно от чекмеджетата. Започна да изхвърля книжата направо на пода и трескаво да търси рисуваното копие на

надписа, което му бе дала Върбов пух. Намери го навито на руло в дъното на чекмеджето. Разви го бързо върху писалището и затисна краищата му. После взе печатния лист с шахматната задача, постави го до текста и внимателно започна да ги сравнява.

Текстът се състоеше точно от шестдесет и четири думи, подредени по осем в осем колони. Представляваше наистина идеален квадрат. Съдията събрачи гъстите си вежди. Задачата също имаше квадратна форма, но в хоризонтална и вертикална посока бе разделена на по осемнадесет по-малки квадрата. Дори и да се допуснеше, че в сходството на формите се крие някакъв особен смисъл, каква можеше да бъде връзката между един будистки текст и една шахматна задача?

Ди направи усилие да разсъждава спокойно. Текстът беше буквален цитат от една известна, стара будистка книга. Трудно би могъл да бъде използван за вплитане на скрит подтекст, без да се промени някоя от думите. Следователно, ако имаше ключ, който да разкрива връзката между двата документа, явно беше, че той трябва да се търси в шахматната задача...

Съдията бавно гладеше бакенбардите си. Специалистите бяха доказали без всякакво съмнение, че задачата всъщност е лишена от смисъл. Цяо Тай бе забелязал, че белите и черните пionки са подредени безразборно. Особено черните — в тяхното разположение нямаше никаква логика. Съдията присви очи. Ами ако тайната бе скрита само в разположението на черните фигури, а белите са били добавени безредно, само за маскировка? Той бързо преброи черните пionки. Те бяха седемнадесет, събрани в един участък от осем вертикални и осем хоризонтални квадрата. Шестдесет и четирите думи от будисткия текст бяха разположени върху също такова поле!

Ди грабна четката. Като поглеждаше в задачата, той огради с кръгчета седемнадесет думи от текста, чиито места съответствуваха на местата на черните пionки. После въздъхна дълбоко. Седемнадесетте думи, прочетени последователно, образуваха недвусмислено изречение. Загадката бе разкрита!

Ди хвърли четката и избърса потта от челото си. Сега той знаеше къде се намира главната квартира на водачите на „Белият лотос“! Стана и бързо тръгна към вратата.

Четиридесет и две помощници го чакаха отвън в коридора, скуччени в един ъгъл, и с унизил шепот разискваха вероятните причини за лошото

настроение на съдията. Ди им направи знак да влязат. Те веднага забелязаха, че кризата е преминала. Съдията стоеше твърдо изправен пред писалището си, със сгънати в широките ръкави ръце. Той и изгледа със светнали очи и каза:

— Тази вечер ще приключи случая с убитата куртизанка. Най-сетне разгадах смисъла на последните ѝ думи!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ЧАСТ ОТ ЕДНА ГОСПОДАРСКА КЪЩА ИЗГАРЯ ПРИ СТРАННИ ОБСТОЯТЕЛСТВА; НАЙ-СЕТНЕ СЪДИЯТА
ДИ ОТКРИВА ЗАГАДЪЧНАТА СТАЯ

Съдията събра четириимата си помощница и със забързан шепот им разказа своя план:

— Бъдете много внимателни! — заключи той. — Тук в трибунала се спотайват предатели.

И стените имат уши! Ма Жун и Цял Тай се втурнаха навън, а съдията каза на Хун:

— Иди във вратарката къщичка, Хун, и дръж под око пазачите и стражниците. Ако забележиш, че външен човек се опитва да се приближи до някой от тях, незабавно заповядай да арестуват и двамата!

После съдията напусна кабинета си и заедно с Тао Ган се заизкачва по стълбите към втория етаж на трибунала. Излязоха на мраморната тераса. Съдията отправи неспокоен поглед към небето. Въздухът беше горещ и неподвижен. Над главите им блестеше пълна луна. Той вдигна ръка — не се усещаше и най-слаб полъх. Ди седна край перилата с въздишка на облекчение. Облегна брадичка в шепите си и се загледа към тъмния град. Беше минал часът на първата страж. Хората започваха да палят фенерите си. Тао Ган остана прав зад стола на съдията. Като си играеше с дългите косми на бузата си, той също се загледа в далечината. Дълго време двамата останаха, без да проговорят. Откъм улицата под тях долетяха звуците на дървени хлопки — нощната стража правеше своята обиколка. Внезапно съдията се изправи.

— Става късно! — каза той.

— Задачата ни не е лесна, Ваша Милост! — загрижено каза Тао Ган. — Може да ни отнеме повече време, отколкото предполагаме!

Неочеквано съдията дръпна ръкава на Тао Ган:

— Гледай! — възклика той. — Започва се!

Над покривите на къщите в източната част на града се издигаше стълб от сив дим. Проблесна слаба светлина.

— Да тръгваме! — извика съдията и се втурна надолу по стълбите. Когато стигнаха в двора, отекна бронзовият глас на големия гонг при портата на трибунала. Двама яки пазачи удряха по него с тежки дървени сопи. Бяха забелязали огъня. Стражниците и пазачите тичешком заизлизаха от помещението си, затягайки подбрадниците на шлемовете си.

— Всички към огъня — заповяда съдията. — При портата да останат само двама пазачи.

После изтича на улицата, последван от Тао Ган. Когато стигнаха до къщата на Хан, те намериха голямата порта широко отворена. Събрали вещите си в набързо пригответи вързопи, последните слуги тичаха към улицата. Пламъците близеха стряхата на килера в задната част на къщата. На улицата се бе събрала тълпа от граждани. Ръководени от пазача на квартала и подредени във верига, те подаваха ведра с вода на стражниците, покачили се върху оградата. Съдията се изправи пред портата и извика гръмогласно:

— Двама стражници да застанат тук на пост. Не позволяйте на крадци или мародери да се промъкнат в къщата! Аз ще ида да проверя дали някой не е останал вътре.

Заедно с Тао Ган той се втурна в опустелия двор. Отидоха право при будисткия параклис.

Застанал пред олтара, съдията извади от ръкава си хартията с рисуваното копие на будисткия текст и бързо посочи седемнадесет думи, обградени с кръгчета.

— Погледни! — каза той. — Това изречение е ключът, с помощта на който ще можем да проникнем зад нефритената плоча: „АКО РАЗГАДАЕТЕ ПОСЛАНИЕТО МИ И НАТИСНЕТЕ ТЕЗИ ДУМИ, ЩЕ ПРОНИКНЕТЕ ПРЕЗ ТАЗИ ВРАТА И ЩЕ НАМЕРИТЕ ПОКОЙ“. Това може да означава само едно нещо — че нефритената плоча е врата, която води към тайна стая. Дръж хартията!

Съдията натисна с показалец нефритената плочка с думата „АКО“ в първата колона. Плочката леко се отмести навътре. Той я натисна по-силно с двета си палеца. Плочката се отмести на половин инч и не поддаде повече. После съдията натисна плочката с думата „РАЗГАДАЕТЕ“ в следващата колона. И тази плочка хълтна навътре.

Когато натисна думата „ПОКОЙ“ в последната колона, внезапно се чу слабо щракване. Тогава съдията бутна цялата плоча, тя бавно се завъртя навътре и откри тъмен отвор, широк четири стъпки. Ди взе фенера от Тао Ган и пропълзя вътре. Когато самият Тао Ган последва неговия пример, той забеляза, че вратата бавно се затвори след тях. Сграбчи бързо дръжката и я завъртя. За негово голямо облекчение вратата отново се отвори. Съдията бе отишъл напред в ниския тунел. След около десет крачки проходът ставаше по-висок и той се изправи. Светлината на фенера падна върху стръмни стъпала, които се спускаха в мрака надолу. Съдията заслиза и преброи двадесет стъпала, които го доведоха до една площадка от петнадесет квадратни стъпки, изсечена в твърда скала. Край стената вдясно бяха наредени дузина глинени делви. Гърлата им бяха вързани с дебел пергамент. Върху една от делвите пергаментът беше скъсан. Съдията бръкна през дупката и извади шепа сущен ориз. Вляво се виждаше желязна врата. Пред тях тъмнееше свод, който водеше към друг тунел. Ди натисна дръжката на желязната врата, която се завъртя безшумно на добре смазаните си панти. Той се закова на мястото си. Пред него се скри малка шестоъгълна стая, осветена от една единствена свещ, прикрепена към стената. Край квадратна маса в средата на стаята седеше едър мъж и четеше някакъв свитък. Ди виждаше само широкия гръб и превитите му рамене. Следван от Тао Ган, съдията влезе на пръсти в стаята. В този момент мъжът се обърна. Това беше майстор Ван. Той скочи и бълсна меча си назад в краката на съдията. Когато Ди успя да се изправи, Ван вече беше застанал от другата страна на масата и държеше в ръката си дълъг меч. Лицето му бе разкривено от гняв. Изведнъж нещо изсвистя над рамото на съдията. Ван успя да се наведе с изненадваща за едрия му ръст бързина и една кама се заби с тъп звук във вратичката на шкафа край отсрецната стена. Съдията грабна от масата тежкото мраморно блокче за затискане на хартия и като се обърна леко встрани, за да избегне удара на меча, насочен от Ван към гърдите му, с мощн тласък преобърна масата. Ван бързо отстъпи една крачка, но ръбът на масата го удари по коленете. Той падна напред с меч, все още насочен към съдията, но тънкото острие прониза само ръкава му. В същия момент Ди стовари мраморното блокче върху тила на Ван, който се строполи върху килнатата маса и от смазания му череп бликна кръв.

— За малко щях да го улуча — разочаровано каза Тао Ган.

— Штт! — изсъска съдията. — Наблизо може да има други!

Той се наведе и огледа главата на Ван.

— Това мраморно блокче се оказа по-тежко, отколкото предполагах — отбеляза Ди. — Той е мъртъв!

Когато съдията се изправи, погледът му падна върху две високи купчини от черни кожени кутии, струпани от двете страни на вратата. Бяха повече от две дузини, всяка една препасана с каиш и заключена с меден катинар.

— В такива кутии едно време са съхранявали златни слитъци! — каза учуден съдията. — Но тези изглеждат празни. — Той огледа набързо стаята и продължи: — Хан Юнхан знае, че най-добрата лъжа е онази, която е примесена с възможно най-много истина. Когато ми разказваше историята за своето мнимо отвлечане, Хан ми е описал тайното свърталище на „Белият лотос“ под собствената си къща! Сигурно той е ръководителят на организацията. Вероятно е изпратил Лиу Фейпо с последни наставления до водачите на местните подразделения на организацията. Навсякъде Ван е заемал твърде високо положение в тази организация. Главата му кърви много, Тао Ган! Избърши кръвта с шалчето си, после превържи с него главата. Засега ще скрием трупа. Не трябва да оставяме никакви следи от посещението си тук!

Съдията взе свитъка, в чието съдържание се бе задълбочил Ван при тяхното влизане, и го поднесе към свещта. Хартията бе изписана с дребен четлив почерк.

Тао Ган обърса кръвта от масата и мраморното блокче, после превърза главата на мъртвия и постави тялото на пода. Съдията изправи масата и каза възбудено:

— Това е подробен план за възстановяване на „Белият лотос“! Но за нещастие всички имена на хора и места са зашифровани! Някъде трябва да има ключ за този шифър. Я погледни в шкафа при стената в дъното!

Тао Ган измъкна камата си от вратичката и разгледа шкафа. Върху долната полица бяха наредени големи каменни печати с девизи на „Белият лотос“. От горната полица той свали една малка каса, направена от гравирано сандалово дърво, и я подаде на съдията. Касата беше празна, но в нея имаше място за два малки свитъка.

Съдията огледа свитъка, който четеше. Външната му страна бе облепена с пурпурен брокат. Размерите му бяха същите като тези на касата, но в нея имаше място за още един такъв свитък.

— Трябва да намерим втория свитък! — възбудено каза съдията.

— Шифърът сигурно е в него! Виж дали има тайна каса в стените!

Докато Тао Ган разкъсваше полуизгнилите тапети и изследваше стените, Ди повдигна килима и започна да разглежда каменния под.

— Няма нищо, само камък! — докладва Тао Ган. — Но там горе има няколко отверстия. Усещам свежия въздух, който минава през тях.

— Това са отверстия за проветряване — каза нетърпеливо съдията. — Сигурно водят някъде към покрива на къщата. Я да разгледаме кожените кутии!

Разтърсиха всички кутии, но те бяха празни.

— Сега да тръгнем по другия тунел! — каза съдията. Тао Ган взе фенера си и двамата се върнаха обратно на площадката. Като посочи към квадратната дупка на пода встрани от тъмния свод, Тао Ган отбеляза:

— Това трябва да е кладенец!

Съдията не се изненада. Той кимна и каза:

— Да, Отшелникът Хан е помислил за всичко! Това подземие, без съмнение, е трябвало да послужи за скривалище на семейството му в смутни времена. Тук е било струпано цялото му златно съкровище, има запаси от ориз и питейна вода. Я ми светни!

Тао Ган вдигна фенера си така, че да освети пода.

— Този втори тунел трябва да е прокопан много по-късно, Ваша Милост! — отбеляза той. — Тук скалата свършва. Проходът е прокопан в земя и дървените подпори изглеждат съвсем нови!

Съдията пое фенера от ръката на Тао Ган и насочи светлината му към един продълговат, тесен сандък, поставен на пода, близо до стената.

— Отвори този сандък! — заповяда той. Тао Ган коленичи и заби камата си под капака на сандъка. Изправи се бързо и отвърна лице. От сандъка лъхна отвратителна миризма. Съдията закри устата и носа си с шалчето. Той видя в сандъка разложен човешки труп. От главата бе останал само един ухилен череп. Подплашени насекоми лазеха върху полуразпадналия се халат, прилепнал към гниещия труп.

— Затвори капака! — каза бързо съдията. — Когато му дойде времето, ще изследваме трупа. Сега нямаме време за това.

Ди продължи надолу по стълбите. След около двадесет ярда на пътя му се изпречи висока и тясна желязна врата. Той натисна дръжката и вратата се отвори. Пред погледа му се откри огряна от лунната светлина градина. Точно насреща се виждаше обрасла в бръшлян беседка.

— Това е градината на Лиу Фейпо! — прошепна зад гърба му Тао Ган. Той също надникна навън и продължи: — Външната страна на тази врата е покrita със замазка от каменни парчета. Тя е част от изкуствен алпинеум. В беседката отсреща Лиу се е усамотявал, уж за следобедна дрямка.

— Тази тайна врата обяснява фокусите с „изчезването“ на Лиу — отбеляза съдията. — Да се връщаме!

Но на Тао Ган не му се тръгваше. Той гледаше вратата с нескрито възхищение. В далечината се чуха виковете на хората, които се мъчеха да загасят пожара в къщата на Хан.

— Затвори тази врата! — пошепна съдията.

— Великолепна изработка! — със съжаление каза Тао Ган, докато дърпаше вратата, за да я затвори. Когато тръгна след съдията обратно по тунела, светлината на фенера му падна върху една ниша в стената. Тао дръпна Ди за ръкава и мълчешком му посочи сухите кости в нишата. Имаше четири черепа. Съдията ги огледа и каза:

— Очевидно, „Белият лотос“ е избивал жертвите си в тази крипта. Костите са лежали тук дълго време. Тялото в сандъка е най-скорошната им жертва. — Той се изкачи бързо по стъпалата, влезе в шестоъгълната стая и рече: — Помогни ми да отнесем тялото на Ван до кладенеца!

Отнесоха безжизненото тяло до каменната площадка и го хвърлиха в тъмната дупка. Някъде далеч долу се чу силен плисък. Съдията отново влезе в стаята, духна свещта и на излизане затвори вратата след себе си. После прекосиха площадката и се изкачиха по стръмните стъпала на тунела, който водеше към олтара. Когато се върнаха обратно в параклиса, нефритената плоча се затвори безшумно. Тао Ган застана пред нея и натисна напосоки няколко думи от надписа. Плочката е първата дума хълтна навътре, но веднага щом натисна

втората, първата се върна обратно на мястото си и се изравни с останалите.

— Какъв изкусен майстор е бил този прекрасен Хан! — въздъхна Тао Ган. — Ако човек не знае тайната на надписа, може да натиска тези плочки, докато му посивеят косите!

— Ще ги разглеждаш по-късно! — тихо каза съдията и повлече Тао Ган за ръкава към изхода на параклиса. В двора видяха група слуги, които се връщаха от града.

— Угасиха огъня! — извикаха те.

На улицата срещнаха Хан Юнхан, облечен в домашен халат. Той каза на съдията:

— Благодарение на навременната намеса на вашите хора пожарът не успя да причини големи щети, Ваша Милост! По-голямата част от покрива на килера е изгоряла и запасите ми от ориз са мокри. Но това е всичко! Мисля, че сеното под покрива се е нагряло, запалило се и е причинило пожара. Двама от вашите служители се изкачиха на покрива със забележителна бързина и успяха да попречат на огъня да се разпространи. Цяло щастие е, че не задуха вятър, от това се страхувах най-много!

— Също и аз! — чистосърдечно каза съдията. Размениха си по още няколко любезни изречения, след което съдията и Тао Ган се върнаха в трибунала. Две странни фигури очакваха Ди в личния му кабинет. Халатите им бяха изпокъсани, а лицата — изпоцапани със сажди.

— Най-лошото е — рече навъсено Ма Жун, — че носът и гърлото ми се опърлиха от този проклет пушек! Сега вече знаем от опит, че да се запали пожар е много по-лесно, отколкото да се уgasи!

Съдията се усмихна мрачно. Като седна зад писалището, той каза на двамата си помощници:

— Вие отново свършихте чудесна работа! Съжалявам, че и сега не мога да ви дам напълно заслужената от вас почивка! Но най-трудната ви задача все още предстои!

— Тя ще бъде едно развлечение за нас! — бодро каза Ма Жун.

— Сега най-добре идете с Цяо Тай да се умиете — продължи съдията — и да хапнете набързо. После сложете ризниците и шлемовете си и се върнете тук! — Към Тао Ган добави: — Повикай инспектора Хун!

Когато остана сам, Ди намокри четката си и избра един дълъг свитък хартия. После извади от ръкава си документа, намерен в криптата, и започна да го чете. При влизането на Хун и Тао Ган съдията вдигна глава и каза:

— Донесете и поставете тук на писалището всички документи, отнасящи се до убитата танцьорка, тъй че да можете да ми прочетете пасажите, които ме интересуват!

Двамата мъже се заловиха за работа, а съдията започна да пише. Той покри свитъка с бързописен почерк, който владееше майсторски. Четката сякаш летеше по хартията. Ди спираше да пише само от време на време, за да помоли помощниците си да му прочетат на глас някой пасаж от документите, който той трябваше да цитира дословно в доклада си. Най-сетне, с дълбока въздышка, съдията остави четката. Нави на стегнато руло доклада заедно с документа, намерен в криптата, опакова ги в восъчна хартия и каза на Хун да подпечата свитъка с големия печат на трибунала. Влязоха Ма Жун и Цяо Тай. Облечени в тежките си ризници с железни предпазители на раменете и със заострени шлемове на главите, те изглеждаха още по-огромни. Съдията даде на всеки от тях по тридесет сребърника. После, като ги гледаше напрегнато, каза:

— Вие двамата веднага ще заминете с коне за столицата. Сменяйте конете често. Ако на пощенските станции не намерите коне, вземете под наем. Това сребро ще бъде достатъчно. Ако по пътя ви не възникнат неочеквани препятствия, ще стигнете преди изгрев слънце. Идете право в двореца на Върховния столичен съдия. Там, пред входа, виси сребърен гонг. Всеки гражданин на империята има право да удари този гонг до един час след зазоряване и да представи жалбата си пред Върховния съдия. Ударете гонга. Кажете на управителя на двореца, че идете от далеч, за да се оплачете от ужасна несправедливост, извършена спрямо вас. Когато коленичите пред Върховния съдия, дайте му този свитък! Никакви други обяснения не са необходими.

Поемайки запечатания свитък, Ма Жун каза с усмивка:

— Нищо и никаква работа! Нямаше ли да е по-добре да облечем леки ловни костюми? Тази железария ще убива на конете!

Съдията изгледа сериозно двамата си помощници и бавно каза:

— Задачата ви може да се окаже както лесна, така и много трудна. Не е изключено да ви устроят засада по пътя. Така че е по-

добре да тръгнете в този вид. Не прибягвайте до помощта на местните власти. Трябва да се справяте сами. Ако някой се опита да ви спре, съсчетете го. Ако единият от вас бъде убит или ранен, другият трябва да продължи и да занесе свитъка в столицата. Ще го дадете само на Върховния съдия и на никой друг!

Цяо Тай притегна колана, на който висеше мечът му, и каза спокойно:

— Това навярно е много важен документ, Ваша Милост!

Съдията скръсти ръце в ръкавите си и отговори с напрежение в гласа:

— Отнася се за съдбата на Упълномощения от Небето!

Цяо Тай разбра. Той изпъна рамене и каза на висок глас:

— Нека Дворецът пребъде десет хиляди години!

Ма Жун погледна озадачено приятеля си, но машинално довърши вековната благословия:

— И да живее императорът!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ПРИ СЪДИЯТА ПРИСТИГА ЧОВЕКЪТ СТРАШИЛИЩЕ ЗА ЦЯЛАТА ИМПЕРИЯ; ЕДИН ОПАСЕН
ПРЕСТЬПНИК НАЙ-СЕТНЕ Е ЗАЛОВЕН

Настъпилото утро оправда надеждите за един изключително приятен летен ден. През нощта откъм планините се бе смъкнала прохладна мъглица, която изпълваше със свежест светлия уринен въздух.

Хун очакваше да намери Ди вън на терасата, но точно когато се канеше да се изкачи по стълбите към втория етаж, срещна един чиновник, който му каза, че съдията е в личния си кабинет.

Като го видя, Хун се стъписа. Ди седеше приведен над писалището, загледан пред себе си. Около очите му личаха тъмни кръгове. Застоялият въздух в стаята и изпомачканият халат показваха, че изобщо не си е лягал, а е прекарал цялата нощ зад писалището. Като забеляза обърканото изражение на Хун, съдията каза с измъчена усмивка:

— Снощи, след като изпратих нашите двама смелчаци в столицата, почувствувах, че няма да мога да заспя. Затова останах тук в кабинета си и още веднъж премислих подробно положението, в което се намираме сега. Откриването на скривалището в къщата на Хан Юнхан и подземната му връзка с градината на Лиу Фейпо доказват, че както Хан, така и Лиу играят важна роля в престъпен заговор. Сега мога да ти кажа, Хун, че този заговор насочен срещу самия императорски двор и мрежата му покрива цялата империя. Положението е сериозно, но имам основание да се надявам, че все още не е непоправимо. Предполагам, че докладът ми е вече в ръцете на Върховния столичен съдия и правителството без съмнение ще вземе незабавно всички необходими мерки.

Съдията отпи от чая си и продължи:

— До снощи едно звено във веригата все още липсваше. Като премислях всичко отново, смътно си спомних, че през последните дни бях забелязал едно малко несъответствие. То ми бе направило

впечатление за миг, ала после съм го забравил. Беше някаква дреболия, но снощи изведнъж почувствувах, че тя е от особена важност и че ако си я спомня, липсващото звено ще се намери.

— И успя ли Ваша Милост да си спомни тази дреболия? — попита оживено Хун.

— Да — отвърна съдията, — спомних си я! Тази сутрин, точно преди зазоряване, тя внезапно изплува в съзнанието ми — но чак когато пропяха петлите! Замислял ли си се, Хун, че петлите пеят още преди да се покажат първите лъчи на зората? Животните имат остри сетива, Хун! Е, отвори прозореца и кажи на слугата да ми донесе купичка ориз със солена риба и малко турция от зелени чушки! Яде ми се нещо апетитно. Приготви ми и голям чайник със силен чай!

— Тази сутрин ще има ли съдебно заседание, Ваша Милост? — попита Хун.

— Не — отговори съдията. — Щом се върнат Ма Жун и Цяо Тай, ще направим посещения на Хан Юнхан и съветника Лян. Бих искал да тръгна още сега, защото нямаме много време. Но тъй като убийството на куртизанката се оказа част от едно начинание, което застрашава сигурността на цялата държава, аз, простият околийски съдия, чувствувам, че това дело надхвърля границите на моята компетенция. Не мога да приема никакви по-нататъшни действия без указания от столицата. Мога само да се надявам, че Ма Жун и Цяо Тай ще се върнат скоро!

След като привърши закуската си, съдията изпрати Хун в канцеларията на трибунала да хвърли поглед, заедно с Тао Ган, върху ежедневната работа на чиновниците, а самият той се изкачи на терасата.

Ди постоя известно време край мраморните перила, наблюдавайки мирния живот, който кипеше там, долу. Безчет малки риболовни лодки се плъзгаха покрай кея, а по пътя край оловносивото езеро пъплеха селяни, които носеха месо и зеленчуци към града. Както винаги, трудолюбивите селски люде вършеха тихо и кротко ежедневната си работа. Те от сутрин до вечер се трудеха за своята купичка ориз и дори не подозираха, че се готви кървав метеж.

Съдията придърпа кресло в един сенчест ъгъл на терасата и седна. Скоро умората от прекараната безсънна нощ си каза думата — той задряма.

Събуди се чак когато дойде Хун, за да донесе подноса с храната му за обяд. Ди стана, приближи се до перилата и се загледа в далечината, като засенчи очи с ветрилото си. Ма Жун и Цяо Тай все още не се виждаха. Разочарован, той каза:

— Двамата трябваше да са се върнали вече, Хун!

— Може би там, в двореца, са искали да ги разпитат, Ваша Милост — успокоително каза Хун.

Съдията поклати глава. Личеше, че е разтревожен. Той бързо изяде ориза, после слезе в личния си кабинет. Хун и Тао Ган седнаха срещу него и всички заедно се заеха да преглеждат книжата, постъпили в трибунала тази сутрин. Бяха се занимавали с тях около половин час, когато в коридора отекнаха тежки стъпки. Влязоха Ма Жун и Цяо Тай, уморени и навъсени.

— Благодаря на бога, че се върнахте! — възклика съдията. — Видяхте ли Върховния съдия?

— Видяхме го, Ваша милост — дрезгаво избоботи Ма Жун. — Връчихме му свитъка и той го прегледа в наше присъствие.

— И какво каза? — нетърпеливо запита съдията. Ма Жун сви рамене и отвърна:

— Просто нави документите обратно, сложи ги в ръкава си и ни нареди да кажем на Ваша Милост, че ще ги проучи, когато му остане време.

Лицето на съдията помръкна. Това беше лоша новина. Разбира се, той не бе очаквал, че Върховният съдия ще разисква въпроса с неговите помощници, но тази пренебрежителна реакция го изненада. След известно размишление каза:

— Е, доволен съм, че поне с вас двамата не се е случило нищо лошо.

Ма Жун килна назад тежкия железен шлем, за да открие потното си чело, и каза унило:

— Не, нищо не ни се случи, но аз все си мисля, че нещата не отиват на добре, Ваша Милост! Тази сутрин, след като излязохме през западната порта на столицата, ни настигнаха двама конници, и двамата възрастни мъже. Те казаха, че са търговци на чай, тръгнали за западните провинции, и ни попитаха дали могат да яздят с нас до Ханюан. Говореха като образовани хора и не бяха въоръжени, така че какво можехме да кажем освен „Да“? Но по — възрастният от тях

изглеждаше толкова жесток, че всеки път, когато срещнах погледа му, по гърба ми полазваха тръпки! Тъй или иначе, не ни създадоха никакви неприятности, само дето мълчаха из целия път.

— Били сте уморени — отбеляза съдията — и може би подозрителността ви е била прекалено изострена.

— Това не беше всичко, Ваша Милост! — обади се Цяо Тай. — Половин час по — късно група от около тридесет конници изникна от един страничен път. Техният водач каза, че и те са търговци и също отиват към западните провинции! А пък аз ви казвам, че ако това бяха търговци, аз съм кърмачка! Рядко съм виждал такава отбрана банда главорези и съм сигурен, че носеха мечове, скрити под халатите. Тъй като обаче поеха водачеството и тръгнаха с конете си пред нас, положението не изглеждаше толкова лошо. Но когато след около още половин час към нас се присъединиха други тридесет самозвани търговци и се наредиха на опашката на кавалкадата, брат Ма и аз си помислихме, че ни очакват неприятности.

Съдията се бе изправил в стола си и втренчено гледаше Цяо Тай, който продължи:

— Понеже вече бяхме предали свитъка, не се разтревожихме много. Дадохме си сметка, че ако се започне веселба, поне единият от нас ще успее да си проправи път, да поеме през полето и да доведе помощ от някой военен пост. Но никой не ни обърна внимание и това ни накара да мислим, че положението наистина е сериозно. Те бяха напълно уверени в себе си. И не бяха тръгнали да убиват двама пратеници — мисията им, очевидно, бе много по-важна! Внимаваха само да не вдигнем тревога. Но и да искахме, не бихме могли да вдигнем никаква тревога, защото всички стражеви постове, край които минахме, бяха изоставени. През целия път не видяхме нито един войник! Когато обхождахме езерото, мъжете започнаха да се разпръсват на групи от петима или шестима и при влизането ни в града с нас бяха останали само първите двама спътници. Заявихме им, че са арестувани, и ги доведохме тук, в трибунала. Но на тях това въобще не им направи впечатление — нахалните разбойници казаха, че биха желали да говорят с Ваша Милост!

— Тези шестдесет негодници, които яздиха с нас, не бяха нищо друго освен чета бунтовници, Ваша Милост! — добави Ма Жун. — Когато наблизихме града, видях в далечината две дълги колони от

конници, спускащи се от планината към града. Сигурно си мислят, че ще могат да завземат властта с изненада! Но сградата на трибунала ни е яка и има стратегическо разположение. Лесно ще успеем да се защитим!

Съдията стовари юмрука си върху писалището:

— Бог знае защо правителството не е взело никакви мерки след моя доклад! — възкликна гневно той. — Но каквото и да се случи, тези окаяни негодници няма да завладеят града ни тъй лесно! Те нямат стенобойни машини, а ние разполагаме с около тридесет боеспособни мъже. Как сме с оръжието, Цяо Тай?

— В оръжейния склад има много стрели, Ваша Милост! — ентузиазирано каза Цяо Тай. — Мисля, че ще можем да ги отблъскваме поне един-два дни и да им дадем добър урок!

— Доведи тук онези двама нещастни предатели! — заповяда съдията на Ма Жун. — Те си мислят, че ще могат да се споразумеят с мен! В Ханюан е главната им квартира. Надяват се, че ще им предам града без бой. Ще им дам да разберат колко много се лъжат! Но първо ще накараме тези негодници да ни кажат с колко хора разполагат бунтовниците и къде са се укрепили! Доведи ги тук!

Ма Жун излезе от стаята, щастливо ухилен. Върна се с двама господа в дълги сини халати и черни прилепнали шапки. Повъзрастният беше висок. Имаше студено, безизразно лице с тънка, разрошена кръгла брада. Тежките клепачи почти скриваха очите му.

Другият беше набит мъж с жестоко, язвително лице. Имаше катраненочерни мустаци и твърда, къса брада. Той впери наблюдалите си, много светли очи в съдията и четиридесетата му помощници. Но Ди, списан и безмълвен, не откъсваше поглед от повъзрастния мъж. Преди няколко години, когато бе служил в архивния отдел в столицата, бе виждал тази всяваща ужас личност — само веднъж, от разстояние. Тогава някой уплашено бе прошепнал името му.

Високият мъж вдигна глава и проницателните му тъмносиви очи за известно време останаха впити в съдията. После той направи движение с глава към помощниците му. Ди даде знак на четиридесетата мъже да ги оставят сами.

Ма Жун и Цяо Тай изгледаха списано съдията, но той нетърпеливо им кимна още веднъж и те се затъриха към вратата, следвани от Хун и Тао Ган.

Двамата новодошли седнаха в креслата с високи облегалки, поставени край страничната стена и предназначени за високопоставени посетители. Съдията коленичи пред тях и докосна челото си три пъти до пода.

По-възрастният мъж извади от ръкава си ветрило и като си вееше, бавно каза с ехиден, глух глас на своя спътник:

— Това е съдията Ди. Бяха му необходими два месеца, за да разбере, че тук, в Ханюан, в неговата собствена окolia, в неговия собствен град, се намира главната квартира на предателите. Очевидно, на него не му е известно, че един съдия е длъжен да знае какво става в неговата окolia.

— Той не знае дори какво става в собствения му трибунал, господине! — каза другият. — Заявява най-безгрижно в доклада си, че бунтовниците имат шпиони сред неговите собствени служители. Престъпна небрежност, господине!

Възрастният мъж въздъхна примирено:

— Веднага след като тези млади чиновници бъдат назначени на работа извън столицата — отбеляза сухо той, — започват да проявяват небрежност. Предполагам, че това е резултат от липсата на контрол от страна на техните непосредствени началници. Напомни ми да повикам в столицата префекта на тази област. Ще трябва да поговоря с него за този позорен случай.

Настъпи тишина. Съдията не каза нищо. Високият гост беше този, който имаше право да обвинява и да търси отговорност. Съдията можеше да говори само ако го запитат. Защото възрастният мъж, макар и да носеше официално ранга Императорски цензор, беше всъщност Великият инквизитор, забележителният началник на Службата за сигурност на императора. Казваше се Мън Ци. Име, което караше и най-висшите столични чиновници да треперят в златно-vezаните си халати. Безмерно предан, съвършено неподкупен, справедлив, но жесток до безчовечност, този мъж беше упълномощен с практически неограничена власт. Неговата особа представляваше най-високата инстанция, упражняваща контрол върху огромния аппарат от гражданска и военни служби в империята.

— За щастие, както винаги, вие бяхте на поста си, господине! — каза брадатият. — Когато преди десет дни нашите агенти докладваха за слуховете, че „Белият лотос“ се възражда в провинциите,

главнокомандващият бе уведомен навреме и незабавно взе всички необходими мерки. И когато този съдия, събудил се най-после от своя сладък сън, съобщи, че главната квартира на заговорниците се намира тук, в Ханюан, гвардията на императора вече беше заета позиции в планината и около езерото. Вие никога не сте закъснявали да се намесите, господине!

— Правим малкото, което можем! — каза цензорът. — Слабото звено в нашата администрация са именно тези местни управници. Бунтовниците ще бъдат смазани, но с цената на големи кръвопролития. Ако този човек, съдията Ди, беше изпълнил задълженията си по-съвестно, щяхме да успеем незабавно да арестуваме водачите и да потушим бунта в самия му зародиш.

Изведнъж той се обърна право към съдията и гласът му доби металически тембър:

— Направили сте поне четири непростими грешки, Ди! Първо, позволили сте на Лиу Фейпо да избяга, макар че, както сам казвате, сте го подозирали. Второ, допуснали сте един от хората на бунтовниците да бъде убит в собствения ви затвор, преди да го заставите да говори. Трето, убили сте Ван, вместо да го заловите жив и да го разпитате. И, четвърто, докладът ви, изпратен в столицата, не е пълен. Липсва ключът към шифъра. Говорете, Ди, къде е този ключ?

— Вашият покорен слуга признава вината си, господине! — каза съдията Ди. — Той не разполага с този документ, но смята, че...

— Спестете ми теориите си, Ди! — прекъсна го цензорът. — Повтарям, къде е ключът?

— В къщата на съветника Лян, Ваше Превъзходителство! — отговори съдията.

Цензорът скочи:

— Полудели ли сте, Ди?! — попита гневно той. — Не хвърляйте съмнение върху почтеността на съветника Лян!

— Вашият покорен слуга признава вината си! — повтори съдията според изискванията на етикета. — Съветникът не е имал представа какво се върши в къщата му.

— Той се опитва да печели време, господине! — каза навъсено брадатият. — Да го арестуваме и да го хвърлим в собствения му затвор!

Великият инквизитор не отговори. Той започна да се разхожда из кабинета, размахвайки гневно дългите си ръкави. После спря пред коленичилия съдия и го попита строго:

— Как е попаднал този документ в къщата на съветника?

— Бил е преместен там за по — голяма сигурност от водача на „Белият лотос“, Ваше Превъзходителство — отговори съдията. — Вашият покорен слуга почтително предлага на Ваше Превъзходителство хората ви да обградят резиденцията на съветника и да арестуват всеки, който бъде намерен там, без самият съветник или друг външен човек да разберат. След това аз бих могъл да изпратя вестоносци при Хан Юнхан и Кан Чун, които да им кажат, че уж идват от името на съветника, който иска да ги види незабавно по неотложна работа. Предлагам Ваше Превъзходителство също да отиде там и да ми позволи да действувам като негов слуга.

— И защо са необходими всички тези глупости, Ди? — запита цензорът. — Градът е в ръцете на моите хора. Нищо не ми пречи да арестувам Хан Юнхан и Кан Чун веднага. Тогава можем да отидем заедно в имението на съветника. Аз ще му обясня положението, а вие ще ни покажете къде се намира документът!

— Вашият покорен слуга иска да се увери — каза съдията, — че водачът на „Белият лотос“ още не се е измъкнал. Подозирам Хан Юнхан, Лиу Фейпо и Кан Чун, но не зная каква роля играе всеки от тях в заговора. Възможно е водачът да е личност, която още не ни е известна. Арестуването на другите може да го подплаши и той да избяга.

Цензорът помисли малко, като подръпваше бавно тънките кичурчета около брадичката си. После се обрна към останалите:

— Добре, нека хората ни доведат Хан и Кан в къщата на съветника. Гледайте всичко да стане в пълна тайна!

Брадатият се намръщи. Изглеждаше, че не е съгласен. Но след като цензорът му направи нетърпелив знак, той бързо стана и излезе от стаята, без да каже дума.

— Можете да станете, Ди! — каза цензорът. Самият той се върна в креслото, извади от ръкава си свитък документи и започна да ги чете.

Съдията посочи масата и каза стеснително:

— Ще окажете ли на вашия покорен слуга честта да приемете чаша чай?

Цензорът с раздразнение вдигна очи от книжата и каза високомерно:

— Не! Аз ям и пия само онова, което е приготвено от моите хора! — И отново се зае с четенето на документите.

Съдията остана прав, с ръце, изпънати отстрани край тялото, както повеляваха дворцовите правила. Нямаше представа колко време е прекарал в това положение. Първоначалното му облекчение от съобщението, че имперските служби за управление са взели незабавно мерки против бунтовниците, сега отстъпваше място на опасенията, че теориите му може да се окажат неправилни. Той трескаво се опитваше отново да премисли всички възможности, да намери решение, което дотогава не му беше хрумнало, да направи някакъв окончателен извод.

Мислите му бяха прекъснати от сухо покашляне. Цензорът постави документите обратно в ръката си, стана и каза:

— Време е, Ди. Далече ли е оттук до къщата на съветника?

— Съвсем близо е, Ваше Превъзходителство.

— Тогава ще отидем пеша, за да не привличаме вниманието върху себе си — реши цензорът.

Вън в коридора Ма Жун и Цяо Тай изгледаха съдията със съчувствие. Той им се усмихна успокоително и бързо каза:

— Аз излизам. Вие двамата охранявайте предната врата, а Хун и Тао Ган да наглеждат задната. Не разрешавайте на никого да влиза и излиза, докато се върна.

На улицата, както обикновено, сновеше тълпа от хора, заети със собствените си грижи. Съдията не се учуди — беше му известна невероятната експедитивност, с която действуваше тайната служба на императора. Никой не бе забелязал, че градът е в ръцете на хората й. Ди вървеше бързо, а цензорът го следваше отблизо. Никой не обърна внимание на двамата мъже, облечени в прости халати.

Портата на Лян им бе отворена от слаб човек с неподвижно лице. Съдията не го беше виждал преди. Очевидно, хората на цензора бяха засели къщата. Слабият мъж се обърна към него и каза почтително:

— Всички членове на домакинството са арестувани. Пристигнаха двама гости, които сега са със съветника в библиотеката му. — После безмълвно ги поведе по полуутъмните коридори.

Когато съдията влезе в мрачната библиотека, завари стария съветник седнал в креслото зад червеното лакирано писалище до

прозореца. В креслата до отсрещната стена, с изправени гърбове, седяха Хан Юнхан и Кан Чун.

Старият съветник вдигна натежалата си глава. Като побутна нагоре козирката на шапката си, той погледна по посока на вратата.

— Още посетители! — измърмори съветникът.

Ди пристъпи към креслото и направи дълбок поклон. Цензорът остана край вратата.

— Аз съм съдията, Ваше Превъзходителство — каза Ди. — Простете ми за неочекваното посещение. Исках само...

— Бъдете кратък, Ди! — уморено каза старецът. — Време е да се оттегля, за да си взема лекарствата.

Натежалата му глава клюмна напред.

В това време съдията бе бръкнал в аквариума със златите риби. Под водата той бързо напипа пиедестала с малката статуетка. Златните риби кръжаха възбудено наоколо и хладните им, дребни телца се плъзгаха по ръката му. Почувствува, че горната част на пиедестала може да се завърти. Тя служеше за капак. Статуетката на Феята на цветята беше дръжката на капака. Съдията го отхлупи. Изплува меден цилиндър — ръбът му се показа малко над водата. Съдията бръкна в цилиндъра и измъкна оттам малък свитък с документи, увити в пурпурен брокат.

Съветникът, Хан и Кан Чун стояха на местата си като вкаменени.

— Седни! — внезапно изкряска говорещата птица от сребърния си кафез.

Съдията се отправи към вратата и подаде свитъка на цензора, като пошепна:

— В този документ ще намерите ключа!

Великият инквизитор разви свитъка и бързо го зачете от самото начало. Ди се обърна и огледа стаята. Старият съветник седеше неподвижен като мумия, вперил очи в аквариума със златните риби. Хан и Кан се бяха вторачили във високия мъж до вратата.

Цензорът направи знак с ръка. Изведнъж коридорът се изпълни с гвардейци на императора. Златното им снаряжение блестеше. Цензорът посочи към Хан Юнхан и Кан Чун, като каза:

— Хванете тези хора!

Войниците нахлуха в стаята, а цензорът се обърна към съдията:

— В този списък Хан Юнхан липсва, но, така или иначе, ще арестуваме и него. Последвайте ме. Ще поднеса извиненията ни на негово превъзходителство.

Съдията обаче го задържа. После бързо се приближи към писалището. Като се наведе над него, той дръпна козирката от челото на съветника. После каза строго:

— Станете, Лиу Фейпо! Обвинявам ви, че подло сте убили императорския съветник Лян Мънкуан!

Мъжът зад писалището бавно се изправи и изпъчи широките си гърди Въпреки мазилата, изкуствените бакенбарди и брада не беше трудно да се разпознае деспотичното лице на Лиу Фейпо. Той не гледаше обвинителя си. Пламтящият му поглед бе впит в Хан Юнхан, когото войниците оковаваха във вериги.

— Аз убих твоята възлюбена, Хан! — викна му той с подигравателен глас. После с презрителен жест свали брадата с лявата си ръка.

— Арестувайте го! — кресна цензорът на войниците. Съдията се отдръпна встрани, за да стори място на четиримата войници, които се приближаваха към писалището. Един от тях носеше въже. Лиу пристъпи към тях със скръстени ръце.

Внезапно в дясната му ръка, скрита допреди малко в ръкава, блесна кама. От гърлото му бликна кръв. Той се олюля. После високата му фигура се строполи на пода.

Водачът на „Белият лотос“, претендентът за трона, сам бе сложил край на живота си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

СЪДИЯТА ОТИВА НА РИБОЛОВ С ПОМОЩНИЦИТЕ СИ; ТОЙ РАЗКРИВА ТАЙНАТА НА ЕЗЕРОТО, КОЕТО НЕ ВРЪЩА УДАВНИЦИТЕ

През следващите дни тежката ръка на императора смаза бунтовниците от „Белият лотос“. Много висши и нисши чиновници в столицата и провинцията бяха заловени, разпитани и поголовно екзекутирани. С внезапното обезвреждане на централното и местното ръководство гръбнакът на метежа бе прекършен. Никъде из империята не бе направен организиран опит за по-сериозен бунт. В някои по-отдалечени окolии възникнаха известни размирици, но те бяха бързо потушени от местните военни подразделения с незначителни загуби.

В Ханюан хората на Великия инквизитор временно бяха иззели цялото ръководство от ръцете на съдията Ди. Самият цензор незабавно се върна в столицата, веднага след самоубийството на Лиу Фейпо. Заместваше го брадатият мъж с язвителната физиономия. Той използуваше съдията като общ съветник и човек за всичко. Околията бързо и щателно бе прочистена от всякакви подозрителни елементи. Кан Чун направи признания и посочи чиновника, вербуван от „Белият лотос“ за шпионин в трибунала. Освен него имаше още около дузина главорези, които Лиу Фейпо бе използувал да му вършат черната работа. Замесени бяха и някои от хората на майстор Ван. Всички тези престъпници бяха откарани в столицата.

Тъй като съдията временно бе освободен от длъжността си, за негово облекчение той не беше длъжен да присъства на екзекуцията на Мао Лу. Отначало по-високите власти бяха решили, че Мао Лу трябва да бъде пребит с пръчки, но съдията успя да намали наказанието му на обикновено обезглавяване, като изтъкна, че престъпникът не беше изнасилил госпожа Джан и дори се беше бил заради нея, когато разбойниците от Острова на трите дъба се бяха опитали да я отвлекат насила. Монахът бе осъден на десет години каторжен труд край северната граница.

На сутринта, когато обезглавиха Мао Лу, се изля проливен дъжд. Гражданите на Ханюан казваха, че техният бог-покровител иска да измие кръвта, пролята в техните владения. Дъждът спря така внезапно, както бе започнал. Следобедът бе прохладен и слънчев. Същата вечер всички пълномощия щяха да бъдат официално върнати на съдията, така че това бе последният му свободен следобед. Той реши да отиде за риба в езерото.

Ма Жун и Цяо Тай слязоха до кея и наеха малка плоскодънна лодка. Тъкмо я довлякоха на пристана, пристигна съдията пеша, с голяма кръгла шапка за слънце. Придружаваха го Хун и Тао Ган. Последният носеше рибарски принадлежности.

Когато всички се качиха в лодката, Ма Жун се настани на кърмата и взе греблото. Лодката бавно се понесе над вълните. Известно време всички мълчаха, наслаждавайки се на свежия вятър, който диплеши повърхността на водата.

Внезапно съдията каза:

— През последната седмица имах възможност да наблюдавам с интерес как работят хората от нашата тайна служба. Онзи мъж с късата брада — така и не разбрах кой и какъв беше той всъщност! — отначало бе доста въздържан, но после се поотпусна малко и ми разреши да прегледам по-важните документи. Той е превъзходен следовател, пипа внимателно и не пропуска нищо. Научих от него много неща. Но ме отрупваше с толкова работа, че чак сега ми остана време да си побъбря с вас на спокойствие!

Съдията потопи ръката си в хладната вода, остави я така и продължи:

— Вчера отидох да видя Хан Юнхан. Той все още не се беше съвзел от тежкия разпит, на който го бяха подложили, а фактът, че Ханюан, неговият роден град, се бе окказал център на предателски заговор, го беше объркал съвсем! Заявил, че не е знал нищо за криптата, построена от неговия предшественик под къщата, но приятелят ми с брадата не му повярвал. Разпитвал го два дни последователно и много се ожесточил. В края на краищата пуснаха Хан, защото аз изтъкнах, че той ми бе съобщил незабавно за отвличането си от хората на „Белият лотос“ въпреки техните страшни заплахи. Хан ми беше много благодарен. Използувах случая да му съобщя, че Лян Фън и дъщеря му са влюбени един в друг. Отначало

Хан заяви възмутено, че Лян не заслужава дъщеря му, но после отстъпи и каза, че няма да пречи на техния годеж. Лян Фън е честен, сериозен младеж, а Върбов Пух е очарователна девойка. Мисля, че бракът им ще бъде щастлив.

— Но Хан не е ли имал любовна връзка с куртизанката Бадемов цвят? — попита Хун.

Съдията се усмихна тъжно.

— Трябва откровено да призная — каза той, — че през цялото време съм грешил по отношение на Хан. Той е много старомоден и доста ограничен човек. А е и малко фанатик. Има добро сърце, но не е кой знае колко умен. Общо взето, не е особено забележителна личност и никога не е имал любовна връзка с убитата танцьорка. Тя обаче е била изключителна личност. Силна в любовта, силна и в омразата. Погледнете ей там в далечината, между зелените дървета в Квартала на върбите, сами можете да видите белите мраморни колони на паметната арка, която се строи по августейшата заповед на Негово Величество. На нея ще има надпис: „ПРИМЕР ЗА ВЯРНОСТ КЪМ ДЪРЖАВАТА И СЕМЕЙСТВОТО“.

Вече бяха навлезли доста навътре в езерото. Съдията хвърли въдицата си. Дръпна я почти веднага. Ма Жун изруга. Той също бе видял голямата, тъмна сянка, преминала през зелената вода, точно под лодката. Светнаха пламъчетата на две малки, блестящи очи.

— Тук няма да хванем нищо! — раздразнено каза съдията. — Тези зверове сигурно са прогонили всичката риба! Вижте, идва още една!

Като забеляза уплашените погледи на четиримата си спътници, той продължи:

— През цялото време подозирах, че именно тези огромни костенурки са причина за изчезването на телата на нещастниците, удавили се в това езеро. Тези животни, щом веднъж вкусят човешко мясо... Но не се бойте, те никога не нападат живи хора. Да плуваме понататък, Ма Жун, там ще ни провърви повече.

Ма Жун се зае да гребе с всички сили. Съдията скръсти ръце в ръкавите си и замислено се загледа към града, кацнал на далечния бряг.

— Кога Ваша Милост откри, че Лиу Фейпо е убил стария съветник и е заел мястото му? — запита Хун.

— Чак в последния момент — отвърна съдията. — Имам предвид онази нощ, която прекарах на писалището си, без да мигна, след като бях изпратил Ма Жун и Цяо Тай в столицата. Но случаят с разточителния съветник беше само страничен въпрос. В центъра на нещата стоеше случаят с убитата танцьорка. Тази история е започнала преди няколко години с неосъществените амбиции на Лиу Фейпо. Но по време на последните събития, на които и ние станахме свидетели тук, в Ханюан, политическите интереси на Лиу са отстъпили място на дълбока привързаност към две жени: дъщеря му Лунна фея и неговата възлюбена Бадемов цвят. Тази любов е в основата на целия случай. Когато проумях това, всичко останало ми стана кристално ясно... Лиу Фейпо е извънредно надарен човек: храбър, енергичен, съобразителен, с една дума — роден водач. Но провалът на писмения изпит е наранил гордостта му и дори последвалият голям успех в деловия свят не е могъл да излекува получената рана. Тя загнояла и постепенно се превърнала в дълбоко озлобление срещу правителството. Амбициите му да възкреси „Белият лотос“, да свали императорския двор и да основе нова, своя династия се зародили след една случайна находка. Веднъж, в едно антикварно магазинче в столицата, той открил и купил стар ръкопис на Отшелника Хан. Ръкописът съдържал план на тайното подземие. Великият инквизитор открил този документ между книжата на Лиу, в неговата столична резиденция. В документа Отшелникът Хан пише, че възнамерява да построи подземно убежище за потомците си, което да им послужи в размирни времена. Споменава, че е решил да укрие там цялото си съкровище — двадесет сандъка със златни кюлчета, — да изкопае кладенец и да складира сушени хранителни продукти. Ръкописът завършва с чертеж на плочата с надписа, закриваща входа към криптата при олтара на будисткия параклис. Отшелникът Хан е добавил и забележка, в която изрично повелява тайната да се предава само между членовете на семейството Хан от баща на най-възрастен син.

Като е прочел всичко това, Лиу вероятно в началото е помислил, че то е само плод на старчески приумици. Но е решил, че може би си струва да посети къщата на Хан Юнхан, за да провери дали Отшелникът Хан наистина е изпълнил намеренията си. Лиу уредил нещата така, че Хан Юнхан да го покани на гости за няколко седмици. През това време разbral, че Хан не знае нищо за намеренията, които е

имал дядо му. Известна му е била само повелята на Отшелника Хан вратата на будисткия параклис да бъде винаги отворена и лампата в него винаги да свети. Хан приемал това като израз на преклонение от страна на своя прародител, но истинската цел на Отшелника, разбира се, е била неговите потомци да имат достъп до тайнния вход по всяко време на деня и нощта, за да могат бързо да се укрият в случай на внезапно бедствие. Сигурно някоя нощ Лиу тайно е отишъл в параклиса. Тогава е открил, че криптата и всичко останало наистина съществува, точно според описанията на Отшелника. Лиу е разбрал, че внезапната кончина на стария Отшелник му е попречила да предаде тайната на най-възрастния си син, бащата на Хан Юнхан. Но печатарят е издал ръководството за шах точно както го е бил написал Отшелникът Хан, като е включил и последната страница със загадъчната шахматна задача. Само Лиу Фейпо и вероятно мъртвата танцьорка са знаели, че задачата не е нищо друго освен ключ към надписа в будисткия параклис.

— Отшелникът е бил изключително умен човек! — възклика Тао Ган. — Издаването на шахматната задача в печатно ръководство е било гаранция, че ключът никога няма да се изгуби. От друга страна, човек, непосветен в тайната, не би могъл никога да разбере истинското значение на задачата!

— Действително — каза съдията, — Отшелникът Хан е бил умен и високообразован човек — човек, когото бих желал да познавам! Но нека продължа. Сега вече Лиу Фейпо е разполагал със съкровището на Хан — огромно състояние, с което е могъл да организира широк заговор срещу империята. В същото време се е сдобил с отлично място, което да служи като тайна главна квартира и заседателна зала на ръководството на движението. Построил си е вила на празното парче земя между къщата на Хан и резиденцията на съветника Лян и е наел четирима работници за прокопаването на подземния тунел, свързващ криптата със собствената му градина. Предполагам, че след това Лиу сам е убил четиримата нещастни работници. Помните, че в тайнния проход намерихме костите на четирима души. Обаче с разрастването на заговора нараснали и разноските на Лиу. Налагало се е да дава значителни подкупи на продажни чиновници. Трябвало е да плаща на водачите на бандитите и да снабдява тях и хората им с оръжие. Неговите собствени богатства и съкровището на Отшелника са се

изчерпали и той е трябало да търси други източници на приходи. Тогава е решил да присвои богатството на съветника Лян. Тъй като Лиу често се е разхождал със стареца в градината му, никак не е било трудно да опознае отблизо навиците на самия съветник и членовете на неговото малко домакинство. Преди около половин година е примамил някак стареца в тайния проход и го е убил. Поставил е тялото в сандъка, който намерихме с Тао Ган. Оттогава съветникът се разболява, зрението му се влошава, паметта започва да му изневерява и той прекарва повечето време в спалнята си. Цялата тази инсценировка е била за цел да даде възможност на Лиу да играе двойната си роля. Преобразявал се е в криптата, след това е минавал от своята градина в къщата на съветника. Стайте, заемани от секретаря Лян Фън, са били разположени в другия край на резиденцията, а двамата старци, които са му слугували, са били вече съвсем оглупели. По този начин са били налице всички необходими условия за превъплъщенията на Лиу. Понякога обаче непредвидени обстоятелства са го заставяли да играе ролята на съветника по-дълго, отколкото е възнамерявал. Това, както и необходимостта да присъствува на съвещанията с ръководителите на „Белият лотос“ в криптата, обяснява фокусите с „изчезването“, които са започнали да привличат вниманието на членовете на домакинството му. Спомняте си какво е разказал на Хун един от носачите на паланкина му. Заедно със своя доверен помощник Ван Ифан Лиу е направил внимателен оглед на владенията на съветника, след което двамата са започнали да продават именията му. По такъв начин Лиу се е сдобивал със средствата, необходими за довършване на приготовленията за метежа. Всичко е вървяло добре. Той е започнал да обсъжда със своите сподвижници времето, подходящо за пристъпване към действия. Но точно тогава се появило усложнение. То засягало личния живот на Лиу. И тук стигаме до куртизантката Бадемов цвят, или да я наречем с нейното истинско име — госпожица Фан Хъи.

Лодката бе спряла да се движи. Ма Жун беше седнал на кърмата с кръстосани крака. Той и другите трима напрегнато слушаха разказа на съдията. Ди килна шапката си назад и продължи:

— Заговорът обхванал и провинция Шанси. Един земевладелец в Пинян, наречен Фан, също се включил в него. По-късно обаче той размислил и решил да издаде заговорниците на властите. Водачите на „Белият лотос“ Разбрали за намеренията му и след като го накарали да

подпише подправен документ, в който признавал, че е извършил престъпление срещу държавата, го принудили да се самоубие. Цялото му имущество преминало в ръцете на „Белият лотос“. Вдовицата му, невръстният ѝ син и дъщеря ѝ Хъи били докарани до просешка тояга. Дъщерята се продала като куртизанка. С припечените пари майка ѝ успяла да купи малък чифлик в Пинян. И след това Бадемов цвят праща редовно вкъщи по-голямата част от спечелените пари, за да може по-малкият ѝ брат да ходи на училище. Намерих тези данни в доклада на тайните агенти, изпратен вчера от Пинян след залавянето на местните ръководители на „Белият лотос“. Остатъкът от историята лесно може да бъде възстановен. Преди да умре, бащата на госпожица Хъи вероятно е успял да ѝ каже нещо за заговора, включително и това, че главната квартира се намира в Ханюан и че главният ръководител е Лиу Фейпо. Тогава храброто и предано момиче е решило да отмъсти за баща си и да разкрие заговора. Сигурно това е била причината, поради която Бадемов цвят е настоявала да бъде продадена именно в Ханюан и се е съгласила да стане любовница на Лиу Фейпо. Целта ѝ е била да изкопчи от него тайните на „Белият лотос“, а след това да предаде него и сподвижниците му на властите. Тя беше жена с особена, завладяваща красота и имаше изключително силен характер. Мисля, че нейното семейство е едно от онези, на които се дължи славата на Пинян — семейство, в което от майка на дъщеря се предават тайнствени способности за общуване със силите на отвъдното. И все пак съмнявам се, че тя би успяла да завърти главата на такъв амбициозен и крайно себелюбив човек като Лиу Фейпо, ако не беше поразяващата ѝ прилика с Лунна фея, неговата собствена дъщеря. Не се осмелявам да твърдя, че съм в състояние да разгадая и разбера тъмните пориви на човешките страсти. Струва ми се, че любовта на Лиу към дъщеря му е прerasнala в едно чувство, което съгласно нашите свещени обществени закони даден мъж може да питae само към жена, с която няма кръвна връзка. Страстната любов на Лиу към дъщеря му е била единственото уязвимо място в неговата жестока, студена душа. Сигурно се е борил отчаяно с грешната си страсть. Дъщеря му никога не е разбрала за нея. Не зная до каква степен тази страсть се е отразила на отношенията му с неговите жени, но не се изненадвам, че домашният му живот е бил безрадостен и мъчителен. Както и да е, връзката му с куртизанката е била за Лиу отдушник на неговите душевни терзания и

това е придавало на любовната му страсть такава дълбочина, която той вероятно не би могъл да постигне с никоя друга жена. По време на тайните им срещи — сега се изясни, че те са ставали в един павилион в градината на майстор Ван — Бадемов цвет е научила от любовника си някои неща за „Белият лотос“, включително и тайнния смисъл на шахматната задача. Лиу й е писал любовни писма. Имал е нужда да даде простор на завладялата го страсть дори и на хартия, но е бил достатъчно хитър, за да не пише писмата със собствения си почерк. Имитирал е почерка на Лян Фън, секретаря на съветника, който е успял да изучи, когато е преглеждал счетоводните книги на стареца. Бог знае какъв странен каприз го е накарал да подписва писмата с псевдонима на студента Джан, любимия на дъщеря му. Повтарям, тези странини пориви на човешката душа не винаги могат да се проумеят от здравия разум. Лиу не е възнамерявал да омъжва дъщеря си. Не е бил в състояние да понесе мисълта, че тя би го напуснала, за да стане притежание на друг мъж. Когато Лунна фея се е влюбила в студента Джан, Лиу по всянакъв начин се е мъчил да се противопостави на връзката им и е наредил на своя помощник Ван Ифан да оклевети доктор Джан, което е предоставило на него самия основателен повод да не даде съгласието си. Но тогава Лунна фея залиняла. Лиу не е можел да гледа душевните ѝ терзания, ето защо, вероятно с върховно усилие, се е съгласил. Без да се страхуваме, че ще сбъркаме, можем да приемем, че предстоящата раздяла на Лиу с дъщеря му го е разтърсила дълбоко. Още повече любовните му писма до танцьорката по това време показват, че той е започнал да подозира истинските ѝ намерения, вероятно поради нейната настойчивост да научи повече за „Белият лотос“. Лиу е решил да скъса връзките си с нея. По този начин му е предстояло да се раздели едновременно с двете жени, които е обичал, и ние лесно можем да си обясним хаоса, настъпил в душата му. На всичко отгоре с всеки изминал ден се влошавало и финансовото му състояние. Превъплътен като съветника Лян, той вече бил продал поголямата част от имуществото му, а наближавал денят, определен за избухването на бунта. Били са му нужни пари, много пари, и при това — бързо. По тази причина той използвал състоянието на сподвижника си, майстор Ван, и наредил на Кан Чун да склони най-възрастния си брат да заеме значителна сума на Ван Ифан... Мисля, че

така може да се обобщи положението на нещата преди два месеца, малко след пристигането ни тук, в Ханюан.

За момент съдията мълкна. Тао Ган запита:

— Как Ваша Милост откри, че Кан Чун е член на „Белият лотос“?

— По огромния труд, който си е направил, за да осигури заема — отговори съдията. — Веднага ми се видя странно това, че опитен търговец като Кан Чун е посъветвал брат си да отпусне крупен заем на такъв съмнителен дребен предприемач като Ван Ифан. Веднага щом разбрах, че Ван Ифан е член на заговора, съобразих, че Кан Чун също трябва да е замесен в него. Последният, отчаян опит на Лиу Фейпо да се сдобие с пари в брой ме наведе на важна следа, която заедно с „изчезванията“ на Лиу и внезапно влошилото се здраве на съветника Лян ме доведе до откриването на превъплъщенията. Свързах странната жажда за злато на стария съветник с неочакваните финансови затруднения, в които бе изпаднал заговорникът от „Белият лотос“ майстор Ван. Тъй като съветникът поначало, а и поради напредналата си възраст бе вън от подозрение, оставаше само едно възможно заключение.

Тао Ган кимна и подръпна бавно трите дълги косьма на лявата си буза. Съдията заключи:

— Сега стигаме до убийството на куртизанката — най-заплетения случай, който ми се изясни чак в последния момент. Лунна фея се бе омъжила за студента Джан, а на следния ден се състоя пиршеството на Кораба на цветята. Тази вечер Лиу не сваляше очи от танцьорката, защото вече я е подозирал. Когато тя, застанала между Хан и мене, спомена за заговора, Лиу е прочел думите по движенията на устните й. Но погрешно е помислил, че те са били предназначени за Хан.

— Но нали решихме, че такава грешка е била невъзможна — тя се е обърнала към вас с „Ваша Милост“! — намеси се Хун.

— Трябваше да се сетя за това по-рано! — каза съдията с мрачна усмивка. — Не забравяйте, че тя не гледаше към мене, а и говореше твърде бързо. По тази причина на Лиу се е сторило, че е казала не „Ваша Милост“, а „Юнхан“ — собственото име на Хан! Това сигурно е ввесил Лиу: неговата държанка не само е имала намерение да го предаде, но и да направи това пред тайнния му съперник в любовта —

Хан Юнхан! Защото как иначе би могъл да си обясни, че Бадемов цвят нарича Хан с малкото му име, освен като предположи, че тя е в интимни отношения с него?! Това обяснява и злостния начин, по който на следния ден Лиу се опита да затвори устата на Хан, като го отвлече и го изплаши до смърт. Така можем да си обясним и последните думи на Лиу, малко преди да забие камата в гърлото си: те са били насмешка над неговия предполагаем съперник в любовта. За щастие думите на мъртвата танцьорка във връзка с шахматната задача са убягнали на Лиу, защото в този момент Анемония се връща към масата ни и е закрила от погледа му Бадемов цвят. Ако Лиу бе схванал и тази забележка, той без съмнение веднага би изместил главната си квартира от криптата! Понеже танцьорката е искала да го издаде, Лиу е бил принуден веднага да я убие. Ако тогава знаех как стоят нещата, бих могъл да прочета намеренията на Лиу в очите му, когато наблюдаваше танца ѝ. Трябвало е да я убие и той е знаел, че вижда за последен път нейната поразителна красота, от която дъхът замира. В очите му имаше омраза — омразата на измамения любовник, но в същото време там се четеше и дълбокото отчаяние на човек, комуто предстои да загуби жената, която е обичал... Това, че на майстор Пън му прилоша, даде добър повод на Лиу да излезе от трапезния салон. Придружил е Пън до палубата на десния борд. Докато Пън е стоял там край перилата, съвсем замаян, Лиу е отишъл до портала, повикал е Бадемов цвят и я е отвел в кабината. После я е повалил в безсъзнание, поставил е бронзовия тамянник в ръкава ѝ и я е потопил във водата. Върнал се е отново при Пън, комуто вече е било попреминало, и двамата заедно са влезли в трапезния салон. Можете да си представите какво е изпитал, когато е научил, че тялото не е потънало на дъното на езерото и убийството е разкрито! Но на Лиу му е предстояло да преживее и още по-лоши неща. На следващата сутрин той научава, че любимата му дъщеря, Лунна фея, е била намерена мъртва в брачното си ложе. Лиу загубва едновременно двете жени, които са имали власт над чувствата му. Маниакалната му омраза се е насочила не към студента Джан, а към неговия баща. Собствената извратена страсть на Лиу го е накарала веднага да помисли, че професорът също е изпитвал плътско влечеание към Лунна фея. Това е, доколкото мога да съдя, единственото обяснение за невероятното обвинение на Лиу срещу доктор Джан. Смъртта на Лунна фея е била смазващ удар за него. Когато мъртвото ѝ

тяло неочаквано изчезва, Лиу изцяло загубва присъствие на духа. От този момент нататък е обладан от налудничави мисли и едва ли можем да го съдим за действията, които предприема... Помощникът му Кан Чун твърди в показанията си, че Лиу веднага е наредил на всички свои хора да започнат да търсят трупа на дъщеря му. След това се е държал толкова странно, че Кан Чун, майстор Ван и Ван Ифан започнали да се беспокоят за главата си. Те съвсем не одобрявали плана за отвличането на Хан Юнхан. Смятали го за твърде рисковано начинание и твърдели, че убийството на куртизантката е достатъчно предупреждение за Хан да не издава онова, което тя му е казала. Но Лиу не искал да ги слуша — единственото му желание било да уязви своя съперник в любовта. Така Хан бил похитен, поставен в закрит паланкин от подчинените на Лиу, отнесен в градината му и отведен в тайната стая под собствената си къща! Хан точно ми описа шестоъгълната стая и си спомни, че е пренесен по десетте стъпала, които водят от тайнния проход към криптата. Човекът с бялата качулка е бил самият Лиу — той с удоволствие се е възползвал от възможността да унижи человека, с когото според него му е изневерила Бадемов цвят, и да му причини болка... Ето че се приближаваме към края на този мрачен разказ. Тялото на Лунна фея не е открито. Лиу има остра нужда от пари, а освен това се страхува, че започвам да го подозирам. Поставен натясно, той решава да изчезне като Лиу Фейпо и да ръководи последната фаза на заговора в ролята си на съветника Лян. Аз арестувах Ван Ифан, преди Лиу да го предупреди, че възнамерява „да изчезне“. Когато му казах, че Лиу е избягал, Ван Ифан помисли, че той е изоставил амбициозните си планове, и реши да ми каже всичко, за да спаси собствената си кожа. Но съдебният чиновник, агентът на Лиу в нашия трибунал, предупреждава Лиу, който го накарва да даде на Ван Ифан питката с отровата. Емблемата с форма на лотос върху питката не е била предназначена за Ван Ифан — помните, че в килията беше тъмно! — тя е била предназначена за мене, трябвало е да ме изплаши и смuti, за да не предприемам нищо в тези последни дни преди избухването на бунта. Същата тази нощ Лиу е накарал да уведомят майстор Ван и Кан Чун, че занапред ще трябва да се срещат с него в резиденцията на съветника. Двамата са се посъветвали помежду си. Съгласили са се, че Лиу вече е с помътен разсъдък и ръководството трябва да бъде поето от майстор Ван. Тогава той отива в криптата, за

да вземе тайнния документ с шифъра, което би му дало власт над цялата организация. Но междувременно Лиу е преместил документа в скривалището — аквариума със златните риби. Тао Ган и аз изненадахме майстор Ван в шестоъгълната стая и той бе убит.

— А как Ваша Милост отгатна, че документът е скрит в аквариума със златните риби? — живо попита Цяо Тай.

Съдията се усмихна и каза:

— Когато отидох в къщата на така наречения „съветник“ и ме накараха да го почакам в библиотеката му, златните риби отначало се държаха по съвсем обичаен начин. Но щом ме видяха да се навеждам над аквариума, излязоха на повърхността, очаквайки да им дам храна. Когато протегнах ръка към статуетката, внезапно се възбудиха. Това ме озадачи, но не се сетих да помисля за вероятната причина. Когато стигнах до заключението, че Лиу играе ролята на стария съветник, изведнъж си спомних за този случай. Знаех, че тези риби са свръхчувствителни, като всички животни от добра порода — те не обичат хората да бъркат с ръце в тяхната вода. Реших, че имат предварителен опит — някой беше бъркал с ръка в аквариума, всяйки смут в техния малък, спокоен свят. Разсъждавайки така, заключих, че пиедесталът вероятно представлява тайно скривалище. И тъй като най-ценното притежание на Лиу беше един малък свитък, реших, че го е скрил именно там. Това е всичко!

Съдията прибра въдицата си и започна да оправя заплетеното влакно.

— Успешното приключване на това важно дело — каза със задоволство Хун — несъмнено ще доведе до бързото повишение на Ваша Милост!

— Повишение ли? — попита слисан съдията. — Боже мой! Не! Аз съм много доволен, че не бях напълно и завинаги отстранен от длъжност! Великият инквизитор строго ме смъмри, че съм разкрил заговора със закъснение, и служебният документ, с който отново ми връщат съдийския пост, потвърждава това черно на бяло, без никакви двусмислици! Към документа е прибавена забележка, според която властите са проявили милост към мене само защото в последния момент съм успял да намеря документа с шифъра на заговорниците. Съдията, приятели, трябва да знае какво се върши в неговата околия!

— Е — поде Хун, — тъй или иначе, това е краят на случая с убитата куртизанка.

Съдията не отрони дума. Той остави въдицата си и плъзна замислен поглед над водите на езерото. После бавно поклати глава и каза:

— Не, чувствувам, че този случай още не е приключен, Хун. Или поне не напълно. Куртизанката е изпитвала такава дива омраза, че ме е страх, че самоубийството на Лиу не е успокоило духа ѝ. Съществуват страсти с такава сила, с такава нечовешка мощ, че те сякаш остават да витаят около нас и запазват съкрушителната си сила дълго след смъртта на онези, в чиито гърди са бушували. Дори се говори, че понякога тези тъмни сили се вселяват в труповете на умрели хора и ги използват за злодейските си цели.

Като забеляза обърканите изражения по лицата на четиримата си придружители, съдията добави:

— Във всеки случай, колкото и да са властни, тези призрачни сили могат да навредят само на човек, който ги предизвиква чрез собствените си злодеяния.

Съдията се надвеси над борда на лодката и се загледа във водата. Дали там, в дълбоките бездни, не видя отново онова застинало лице, втренчило в него невиждащите си очи, както в онази ужасна нощ на Кораба на цветята? Той потръпна. Вдигна глава и заговори като че ли сам на себе си:

— Мисля, че е по-добре човек, на чиято душа тежат грехове, да не скита нощем самoten по бреговете на това езеро...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.